

ספר זהר והספה

הזהר לחג הספות

בו יבאר סדר למוד הזהר לחג הספות, וכן גדולת
למוד הזהר בתוך הספה, והוא קצור מספר "חמד
אלקים" עם הוספות חדשות ונוכחות.

לאור הבקוש של לומדי הזהר, יוצא הספר לאור
בערב חג הספות תשע"ב, סדר ברור ללמוד הזהר
בספה לכבוד האשפיזין.

בגלל הזמן המצמצם שנותר לנו עד חג הספות
מוציאים אנו בס"ד את החלק הראשון, אנו מקוים
להמשיך ולגמר את חלק השני לכבוד חג הספות
הבא עלינו לטובה.

יצא לאור ערב חג הספות תשע"ב

על ידי "מפעל הזהר העולמי"

נחל לכיש 24/8 רמת בית שמש - 0548436784

הוצאת:

שע"י "חברה מזכי הרבים העולמי" מפעל עולמי להצלת הדת

מיסודו של הגה"צ רבי שלום יהודה גראס
כ"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א

MIFAL HAZOHAR HOILUMI
CIO CHEVREH MAZAKEI HARABIM HOILUMI
Under The Supervision Of Rabbi Sholom Yehuda Gros
The Head Of The Rabbinical Court Of Holmin

מכתבי הסכמה מגדולי ישראל, כבר באו בדפוס בשאר
הספרים שהוצאנו לאור וזכרון אחד עולה לכאן ולכאן

"מפעל הזוהר העולמי"

רחוב נחל לכיש 24/8

רמת בית שמש ארץ ישראל

טל: 054-843-6784 / פקס: 02-995-1300

hazohar.com@gmail.com

הַקְדָּמָה

יִשְׁמַחוּ הַשָּׁמַיִם (זְעִיר אֲנָפִין) וְתִגַּל הָאָרֶץ (מַלְכוּת) עַל יְצִיאַת הַקּוֹנֵטְרַס
הַלְזוּ בְּעֶזְרַת ה' וּבְסִייעֵתוֹ, אֲשֶׁר עַל יְדֵי זֶה יִהְיֶה תִקּוּן יְחִוּד
קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא וְשְׂכִינְתֶיהָ יוֹתֵר בְּשִׁלְמוֹת.

וְאֲשֶׁר יְדוּע לְכֹל יְהוּדֵי וּלְכֹל חֲסִיד וִירָא שָׁמַיִם אֲשֶׁר בְּזו' יְמֵי הַסְּפוֹת
יִוְרְדִים חֲסָדִים פְּנִימִיִּים וּמְקִיפִים מְבִינָה וּמְזַעֵיר אֲנָפִין אֶל מַלְכוּת
וְיְדוּע שֶׁהַסְּפָה הוּא אֹר הַמְּקִיף וּכְדֵי שֶׁהַחֲסָדִים הַמְּקִיפִין יִהְיוּ יוֹתֵר
בְּשִׁלְמוֹת צְרִיךְ לְלַמֵּד בְּסִפָּה סֵפֶר זֶהַר הַקְּדוֹשׁ מִהַתְנַא הָאֱלֹקִי רַבִּי
שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאִי.

וְאֲשֶׁר עַל כֵּן לְקַטְנוֹ מִהַסְּפֶר "חֲמֵד אֱלֹקִים" כַּמָּה קְטָעִים שְׁמַבִּיא שֵׁם
אֶת כָּל סֵדֶר הַזֶּהָר שְׁצָרִיךְ לְלַמֵּד בְּסִפָּה.

וְאֵתָה בֶּן אָדָם חֲגוּר חֲרָבָה עַל יַרְךָ גְּבוּר וְתִאָזוּר חֵיל לְלַמֵּד בְּסִפְתָּה אֶת
סֵפֶר הַזֶּהָר וְעַל יְדֵי זֶה יִהְיוּ תִקּוּנֵי הַמַּלְכוּת בְּשִׁלְמוֹת.

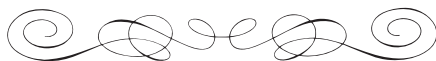
וְעַל יְדֵי זֶה יִשְׁפַע שְׁפַע רַב בְּכֹל הָעוֹלָמוֹת וּלְתַקֵּן אֶת נַפְשׁוֹתֵינוּ וְרוּחוֹתֵינוּ
וְנִשְׁמוֹתֵינוּ מִכָּל סִיג וּפְגָם וּלְטַהַרְנוּ וּלְקַדְּשָׁנוּ בְּקִדְשֵׁךָ הָעֲלִיוֹנָה
וְתַטִּיב לָנוּ הַחֲתִימָה וְנִזְכָּה בְּהַאי שְׁתָּא לְבִיאַת מְשִׁיחֵנוּ וּלְבַנְיָן מְקַדְּשֵׁינוּ
וְתַפְאֲרָתֵנוּ.

הוֹצֵאתִי לְאוֹר בְּחֻמְלַת ה' עָלַי עָרַב סְכוֹת תְּשַׁע"ב לְאוֹר הַבְּקוּשׁ הָרַב בְּקָרַב

לוֹמְדֵי הַזֶּהָר הַקְּדוֹשׁ

שְׁלוֹם יוֹדָא גְּרָאֵס

מִפְּעַל הַזֶּהָר הָעוֹלָמִי

שיר הלל לרבי שמעון בר יוחאי זי"ע"א

הלחן הוא של השיר "ואמרתם כה לחי"

ראשון הוא לגלות לנו, את סודות תורתנו, את הכוננות של כל תפילה, של כל מילה ומילה. ועכשו נשיר כולם שיר הלל לבר יוחאי, ועכשו נגיד כולם רבי שמעון בר יוחאי.

בכל בית בערב שבת, עומדים בכבוד כל בן ובת, נמשחת אשריך מנגנים, וכך לקדוש מתכוננים. ועכשו נשיר כולם שיר הלל לבר יוחאי, ועכשו נגיד כולם רבי שמעון בר יוחאי.

ידעת את שפת החיות, של תחיתות ועליות, בעלי כנף שירתו אותך, וחכו רק למוצא פיה. ועכשו נשיר כולם שיר הלל לבר יוחאי, ועכשו נגיד כולם רבי שמעון בר יוחאי.

שתפת את כל העולם, בסוד תורת הנעלם, רב הנסתר על הנגלות, בתנ"ך ובמגלות. ועכשו נשיר כולם שיר הלל לבר יוחאי, ועכשו נגיד כולם רבי שמעון בר יוחאי.

מאור גדול קראו לך, אמוראים ותנאים, התאוו לשבת במחיצתך, הנה מה טוב ומה נעים. ועכשו נשיר כולם שיר הלל לבר יוחאי, ועכשו נגיד כולם רבי שמעון בר יוחאי.

עשית נסים ונפלאות, הרעשת את כל העולמות, נצחת את כל הרשעים, כולם בך לך כורעים. ועכשו נשיר כולם שיר הלל לבר יוחאי, ועכשו נגיד כולם רבי שמעון בר יוחאי.

והזוהר הקדוש הוא אור לנו, בזכותו נצא מגלותנו, היום כולם בו מעיינים, גם אם הכל לא מבינים. ועכשו נשיר כולם שיר הלל לבר יוחאי, ועכשו נגיד כולם רבי שמעון בר יוחאי.

נגלו לך מלאכי עליון, כל אחד ואחד מהם, ואנחנו כאן כעם אביון, הס מלהזכיר את שמותיהם. ועכשו נשיר כולם שיר הלל לבר יוחאי, ועכשו נגיד כולם רבי שמעון בר יוחאי.

בכל מקום בו דרכת, כל דבר טמא טהרת, את צפורי ואת טבריה, וגם את לוד וקפוט-קה. ועכשו נשיר כולם שיר הלל לבר יוחאי, ועכשו נגיד כולם רבי שמעון בר יוחאי.

רעיא מהימנא לך הביא, את כל התשובות לשאלות, וגם אליהו הנביא, פתח בשבחים ותהלות. ועכשו נשיר כולם שיר הלל לבר יוחאי, ועכשו נגיד כולם רבי שמעון בר יוחאי.

למדו היום את תורתך, גם כטנים וגם גדולים, וכך תתקים הבטחתך, שבזה יהיו נגאלים. ועכשו נשיר כולם שיר הלל לבר יוחאי, ועכשו נגיד כולם רבי שמעון בר יוחאי.

ועלית למרומים, וראית את ההיכלות, והיושב במרומים, קיבל ממך את התפלות. ועכשו נשיר כולם שיר הלל לבר יוחאי, ועכשו נגיד כולם רבי שמעון בר יוחאי.

חומת אש הייתה סביבך, ושמרה על קדשתך, איש לא התקרב לביתה, רק רבי אלעזר בנה. ועכשו נשיר כולם שיר הלל לבר יוחאי, ועכשו נגיד כולם רבי שמעון בר יוחאי.

אימרותיך במשניות, הפכו להלכות פסוקות, גלית את סוד האותיות, הנפרדות והדבוקות. ועכשו נשיר כולם שיר הלל לבר יוחאי, ועכשו נגיד כולם רבי שמעון בר יוחאי.

יום פטירתך הוא חג לנו, זכותך תגן על כולנו, ובמהרה בימינו, תבוא עם משיח צדקנו. ועכשו נשיר כולם שיר הלל לבר יוחאי, ועכשו נגיד כולם רבי שמעון בר יוחאי.

נכתב בעה"ת לכבודו של התנא האלוקי רשב"י זכותו תגן עלינו ועל כל ישראל אפי"ך

סֵפֶר
זֶהר וְהִסְפָּה

ראוי ונכון להיות ספתו מלא ברפת ה' בלמוד התורה על שלחנו, כי על ידי למוד התורה שם בספה גורם יחוד עיליון שהוא מחבר תורה שבכתב עם הספה ספת דוד, ונקרא באמת "פועל צדק" פנזכר באהר, וכל שפן אם הוא לומד בדרך האמת באהר וכיזא, כי שם ימצאו צדיקים אושפיון עלאין אברהם וה' צדיקא ודוד מלכא, כי הזמנה זוהיא יותר מקבלת אצלם מהסעודה הגשמית, כי שם יאכלו לחם לחמה של תורה עם השכינה, שא ברכה מאת ה' ומשבעה צדיקים עמודי עולם.

וראוי ללמד באהר כל לילה ולילה מעגן החג:

ליל א' בזוהר פרשת אמור (דף קג ע"ב)

עגנו של אהרן

בספת תשבו חסר, וזה עגן אחד שכלם קשורים בו, שכתוב כי עגן ה' עליהם יומם. וכתוב ובעמד עגן אתה הלך לפנייהם יומם. זהו עגנו של אהרן, שנקרא יומם, שכתוב (תהלים מב) יומם יצנה ה' חסדו. עגן אחד נוטל עמו חמשה אחרים, והם ששה. ועגן אחר, שכתוב ובעמוד אש לילה, זה האיר לישראל מהאור של אותם הששה.

זכרתי לך חסד נעורייך

רבי אלעזר פתח, פה אמר ה' זכרתי לך חסד נעורייך וגו'. הפסוק הזה נאמר על כנסת ישראל בשעה שהיתה הולכת במדבר עם ישראל. זכרתי לך חסד - זהו עגנו של אהרן שנוסע עם חמשה אחרים שנקשרו עליה ומאירים עליה. אהבת כלולתיך - שנתקנו לה (ובלם נתקנו בה) ונעטרו אותה, והתקינו אותה כמו כלה שעונדת את תכשיטיה. וכל כך למה? בשביל לכתוב אחרי במדבר בארץ לא זרועה.

צל האמונה

בא ראה, בשעה שאדם יושב במדור הזה, צל האמונה, השכינה פורסת את כנפיה עליו מלמעלה, ואברהם וחמשה צדיקים אחרים שמים את מדורם עמו. אמר רבי אבא, אברהם וחמשה צדיקים ודוד המלך שמים מדוריהם עמו. זהו שכתוב, בספת תשבו שבעת ימים. שבעת ימים

ליל א' בזוהר פרשת אמור (דף קג ע"ב)

עגנו של אהרן

בספת תשבו (ויקרא כג) חסר, ודא עגנא חד, דכלהו קשירין ביה. דכתיב, כי עגן יי עליהם יומם. וכתיב (במדבר יד) ובעמד עגן אתה הולך לפנייהם יומם. דא הוא עגנא דאהרן, דאקרי יומם, דכתיב, (תהלים מב) יומם יצנה יי חסדו. עגנא חד, נטיל עמיה חמש אחרנין, ואינון שית. ועגנא אחרא, דכתיב ובעמוד אש לילה, דא נהרא להו לישראל, מנהירו דאינון שית.

זכרתי לך חסד נעורייך

רבי אלעזר פתח (אמור), (ירמיה ב) כה אמר יי זכרתי לך חסד נעורייך וגו'. האי קרא על כנסת ישראל אתמר, בשעתא דהות אזלא במדברא עמהון דישראל. זכרתי לך חסד: דא עגנא דאהרן, דנטלא בחמש אחרנין, דאתקשרו עלך, ונהירו עלך. אהבת כלולותיך, דאשתכללו לך, (ס"א ובלהו אשתכללו בה) ואעטרו לך, ואתקינו לך ככלה דתעדי תכשיטהא. וכל כך למה. בגין לכתוב אחרי במדבר בארץ לא זרועה.

צל האמונה

תא חזי, בשעתא דבר נש יתיב במדורא דא, צלא דמהימנותא, שכניתא פרסא גרפהא עליה מלעילא, ואברהם וחמשה צדיקיא אחרנין שויין מדוריהון עמיה. אמר רבי אבא, אברהם וחמשה צדיקיא, ודוד מלכא, שויין מדוריהון עמיה. דדא הוא דכתיב, בספות

כתוב, ולא בשבעת ימים. כמו זה כתוב (שמות לא) כי ששת ימים עשה ה' את השמים וגו'. וצריך אדם לשמח בכל יום ויום בפנים מאירות באורחים הללו ששורים עמו.

אורחים עליונים

ואמר רבי אבא, כתוב בספסות תשבו שבעת ימים, ואחר כך ישבו בספסות. בראשונה תשבו, ואחר כך ישבו. אלא הראשון לאורחים, השני לבני העולם. הראשון לאורחים, כמו שרב המנונא סבא, פשהיה נכנס לספה היה שמח, ועומד על פתח הספה מבחוץ ואומר: גזמן לאורחים. מסדר (סדר) את השלחן, ועומד על רגליו, ומברך ואומר: בספסות תשבו שבעת ימים. שבו אורחים עליונים, שבו. שבו אורחי האמונה, שבו. הרים (רמז) ידיו ושמת, ואמר: אשרי חלקנו, אשרי חלקם של ישראל, שכתוב (דברים לב) כי חלק ה' עמו וגו'. והיה יושב.

שמחת העניים

השני - לבני העולם, שמי שיש לו חלק בעם ובארץ הקדושה, יושב בצל האמונה, לקבל את האורחים, לשמח בעולם הזה ובעולם הבא, וצריך לשמח את העניים. מה הטעם? משום שהחלק של אותם אורחים שזמן, הוא לעניים. ואותו שיושב בצל הזה של האמונה, ומזמין את האורחים העליונים הללו, אורחי האמונה, ולא ניתן להם חלקם, כלם קמים ממנו ואמרים: (משלי כב) אל תלחם את לחם רע עין וגו'. נמצא שאותו שלחן שתקנו - ששלו הוא, ולא של הקדוש ברוך הוא. עליו כתוב (מלאכי ב) וזריתי פרש על פניכם וגו', פרש חגיכם, ולא חגי. אוי לו לאותו אדם בשעה שאורחי האמונה הללו קמים משלחנו.

גנותו של מי שלא נותן להם את חלקם

ואמר רבי אבא, אברהם, כל ימיו היה עומד בפרכת דרכים לזמן אורחים ולסדר להם שלחנות. עכשו שמזמנים אותו ואת כל הצדיקים ואת דוד המלך ואין נותנים להם את חלקם, אברהם עומד מהשלחן וקורא: (במדבר טז) סורו נא מעל אהלי האנשים הרשעים האלה.

תשבו שבעת ימים. שבעת ימים כתיב, ולא בשבעת ימים. כגוונא דא כתיב, (שמות לא) כי ששת ימים עשה יי' את השמים וגו'. וכעי בר נש למחדי בכל יומא ויומא, באנפין נהירין, באושפיון אלן דשריין עמיה.

אורחים עליונים

ואמר רבי אבא, כתיב בספסות תשבו שבעת ימים, ולבתר ישבו בספסות. בקדמיתא תשבו, ולבתר ישבו. אלא, קדמיתא לאושפיון. תנינא, לבני עלמא. קדמיתא לאושפיון, כי הא דרב המנונא סבא, כד היה עייל לסוכה היה חדי, וקאים על פתחא לסוכה מלנא, ואמר גזמן לאושפיון. מסדר (כ"א סדר) פתורא, וקאים על רגלוי, ומברך, ואומר בספסות תשבו שבעת ימים. תיבו אושפיון עלאין, תיבו. תיבו אושפיון מהימנותא, תיבו. ארים (ס"א אסס) ידוי, וחדי, ואמר זכאה חולקנא, זכאה חולקיהון דישראל, דכתיב, (דברים לב) כי חלק יי' עמו וגו', והיה יתיב.

שמחת העניים

תנינא, לבני עלמא, דמאן (דף קד ע"א) דאית ליה חולקא בעמא ובארעא קדישא, יתיב בצלא דמהימנותא, לקבלא אושפיון, למחדי בהאי עלמא ובעלמא דאתי וכעי למחדי למסקני. מאי טעמא. בגין דחולקא דאינון אושפיון דזמין דמסקני הוא. ויהוא דיתיב בצלא דא דמהימנותא, וזמין אושפיון אלן עלאין, אושפיון מהימנותא, ולא יהיב לון חולקיהון, בלהו קיימי מניה, ואמרי (משלי כג) אל תלחם את לחם רע עין וגו', אשתכח דההוא פתורא דתקין, דיליה הוא, ולא דקודשא בריך הוא, עליה כתיב (מלאכי ב) וזריתי פרש על פניכם וגו', פרש חגיכם, ולא חגי. ווי ליה לההוא בר נש, בשעתא דאלין אושפיון מהימנותא קיימי מפתוריה.

גנותו של מי שלא נותן להם את חלקם

ואמר רבי אבא, אברהם, כל ימיו היה קאים בפרכת אורחין, לזמנא אושפיון, ולתקנא לון פתורי, השתא, דמזמנין ליה, ולכלהו צדיקיא, ולדוד מלכא, ולא יהבין לון חולקיהון, אברהם קאים מפתורא, וקרי, (במדבר טז) סורו נא מעל אהלי האנשים הרשעים האלה.

וְכֻלָּם עוֹלִים אַחֲרָיו. יִצְחָק אָמַר, (משלי יג) וּבִטָּן רְשָׁעִים תַּחֲסֹר. יַעֲקֹב אָמַר, (שם כג) פֶּתַח אֲכַלְתָּ תִּקְיָאָנָה. וּשְׂאֵר כָּל הַצְּדִיקִים אֹמְרִים, (ישעיה כח) כִּי כָּל שְׁלַחְנוֹת מְלֹאוּ קִיא צוֹאֵה בְּלִי מְקוֹם.

ויגף ה' את נבל וימת

דָּוִד הַמֶּלֶךְ אָמַר, וְהַשְּׁלִים דִּינוֹ, שְׁכַתוֹב (שמואל א כה) וַיְהִי כַּעֲשֶׂרֶת הַיָּמִים וַיִּגַּף ה' אֶת נָבֶל וַיָּמָת. מַה זֶה אֹמֵר? מִשּׁוֹם שֶׁדָּוִד שָׂאֵל מִנְבֶּל וַנִּגְעֶשָׂה לוֹ אוֹרֵחַ, וְלֹא רָצָה. וְזֶה הַזְּמִין אוֹתוֹ, וְלֹא נָתַן לוֹ חֶלֶק. וּבְאוֹתָם עֲשָׂרָה יָמִים שֶׁדָּוִד הַמֶּלֶךְ דָּן אֶת הָעוֹלָם, נָדוֹן עָלָיו אוֹתוֹ אָדָם שֶׁהַשְּׁלִים לוֹ רַע יוֹתֵר מִנְבֶּל.

מעלת המשפח את האורחים

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, (משום ד) אֵין הַתּוֹרָה מְטַרְיָה עַל אָדָם יוֹתֵר, אֶלְאֵ אֶמּוֹ כְּמוֹ שֶׁהוּא יָכוֹל, שְׁכַתוֹב (דברים טו) אִישׁ כְּמַתְנַת יָדוֹ וְגו'. וְלֹא יֵאמֵר אָדָם אֲכַל וְאֶשְׂבַּע וְאֶשְׂתָּה בְּרֵאשׁוֹנָה, וּמַה שֶׁיִּשְׂאֵר אִתָּן לְעַנְיִים. אֶלְאֵ רֵאשִׁית הַכֹּל הוּא שֶׁל הָאוֹרְחִים. וְאִם שִׂמַּח אֶת הָאוֹרְחִים וְהִשְׁקָה אוֹתָם, הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שִׂמַּח עִמּוֹ, וְאֶבְרָהִם קוֹרָא עָלָיו, (ישעיה נח) אֵז תִּתְעַנֵּג עַל ה' וְגו'. וַיִּצְחָק קוֹרָא עָלָיו, (שם נד) כָּל כְּלִי יוֹצֵר עֲלֵיךָ לֹא יִצְלַח. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, אֵת זֶה דָּוִד הַמֶּלֶךְ אָמַר אוֹתוֹ, מִשּׁוֹם שֶׁכָּל כְּלִי הַזֵּין שֶׁל הַמֶּלֶךְ וְהַקְּרֹבוֹת שֶׁל הַמֶּלֶךְ נִפְקְדוּ בַּיַד דָּוִד. אֲבָל יִצְחָק אָמַר, (תהלים קב) גִּבּוֹר בְּאֶרֶץ יְהִיֵּה זִרְעוֹ וְגו', הוֹן וְעֶשֶׂר וְגו'. יַעֲקֹב אָמַר, (ישעיה נח) אֵז יִבְקַע כְּשֶׁחַר אוֹרֶךְ וְגו'. שְׂאֵר הַצְּדִיקִים אֹמְרִים, (שם ו) וַנְּחַד ה' תְּמִיד וְהַשְּׁבִיעַ וְגו'. דָּוִד הַמֶּלֶךְ אָמַר, (שם נד) כָּל כְּלִי יוֹצֵר עֲלֵיךָ לֹא יִצְלַח, שֶׁהָרִי הוּא נִפְקָד עַל כָּל כְּלִי הַזֵּין שֶׁל הָעוֹלָם. אֲשֶׁרִי חִלְקוֹ שֶׁל הָאָדָם שְׁזוּכָה לְכָל זֶה. אֲשֶׁרִי חִלְקָם שֶׁל הַצְּדִיקִים בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא, גְּעִיָּהֶם כְּתוּב (שם ט) וְעַמּוֹ כְּלָם צְדִיקִים וְגו'.

לִיל ב' פִּרְשַׁת פִּנְחָס (דף קנח ע"ב)

וַתִּנַּח הַתְּבָה בַּחֲדָשׁ הַשְּׁבִיעִי בְּשַׁבְּעָה עֶשֶׂר יוֹם לְחֲדָשׁ עַל הָרִי אֶרְרֹט וּבַחֲמִשָּׁה עֶשֶׂר יוֹם וְגו' (במדבר כט). רַבִּי אֲבָא פִּתְחָה, (בראשית ח) וַתִּנַּח הַתְּבָה בַּחֲדָשׁ הַשְּׁבִיעִי וְגו'. בֹּא וּרְאֵה, כָּל אֵלוֹ הַיָּמִים הוֹלְכֵת אִמָּא עַל הַבְּנָיִם

וְכֻלָּהוּ סִלְקִין אַבְתְּרִיה. יִצְחָק אָמַר, (משלי יג) וּבִטָּן רְשָׁעִים תַּחֲסֹר. יַעֲקֹב אָמַר, (משלי כג) פֶּתַח אֲכַלְתָּ תִּקְיָאָנָה. וּשְׂאֵר כָּל צְדִיקֵיֵא אֹמְרִי, (ישעיה כח) כִּי כָּל שְׁלַחְנוֹת מְלֹאוּ קִיא צוֹאֵה בְּלִי מְקוֹם.

ויגף ה' את נבל וימת

דָּוִד מֶלֶכָא אָמַר, (חסר כאן) וְאֲשִׁלִּים דִּינוֹ, דְּכַתִּיב, (שמואל א כה) וַיְהִי כַּעֲשֶׂרֶת הַיָּמִים וַיִּגַּף וַיָּמָת אֵת נָבֶל וַיָּמָת. מָאִי קָא מִיִּירִי. בְּגִין דְּדָוִד שָׂאֵל לְנָבֶל, וְאֶתְעִבִיד לִיה אֹושְׁפִיזָא, וְלֹא בַּעַא. וְדָא זְמִין לִיה, וְלֹא יְהִב לִיה חוֹלְקָא, וּבְאִינוֹן עֲשָׂרָה יוֹמִין דְּדָוִד מֶלֶכָא דָּאִין עֲלָמָא, אֶתְדָּן עָלֵיה הֵהוּא כֵר נֶשׁ דְּאֲשִׁלִּים לִיה בִּישׁ יִתִיר מִנְבֶּל.

מעלת המשפח את האורחים

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר (בגין ד) אוֹרְיָתָא לֹא אֶמְרַח עָלֵיה דְּבַר נֶשׁ יִתִיר, אֶלְאֵ כְּמָה דְיָכִיל, דְּכַתִּיב, (דברים טו) אִישׁ כְּמַתְנַת יָדוֹ וְגו'. וְלֹא לִימָא אִינִישׁ אֲכוּל וְאֶשְׂבַּע וְאוֹרוֹי בְּקַדְמִיתָא, וּמַה דִּישְׂתָּאֵר אִתָּן לְמַסְכְּנֵי, אֶלְאֵ רִישָׁא דְכֻלָּא דְאוֹשְׁפִיזִין הוּא, וְאִי חֲדִי לְאוֹשְׁפִיזִין וְרוֹי לוֹן, קַדְשָׁא בְרִיד הוּא חֲדִי עִמִּיה, וְאֶבְרָהִם קָרִי עָלֵיה, (ישעיה נח) אֵז תִּתְעַנֵּג עַל וַיִּגַּף וַיָּמָת יִצְחָק קָאִרִי עָלֵיה, (ישעיה נד) כָּל כְּלִי יוֹצֵר עֲלֵיךָ לֹא יִצְלַח. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, הָאִי דָּוִד מֶלֶכָא אָמַר לִיה, בְּגִין דְּכָל זַיְיִנוֹן דְּמֶלֶכָא, וּקְרַבִּין דְּמֶלֶכָא, בִּידוֹי דְּדָוִד אֶתְפְּקְדוּ, אֲבָל יִצְחָק קָאֵמַר, (תהלים קב) גִּבּוֹר בְּאֶרֶץ יְהִיֵּה זִרְעוֹ וְגו', הוֹן וְעֶשֶׂר וְגו'. יַעֲקֹב אָמַר, (ישעיה נח) אֵז יִבְקַע כְּשֶׁחַר אוֹרֶךְ וְגו', שְׂאֵר צְדִיקֵיֵא אֹמְרִי, (ישעיה נח) וַנְּחַד וַיָּמָת וְהַשְּׁבִיעַ וְגו', דָּוִד מֶלֶכָא אָמַר, (ישעיה נד) כָּל כְּלִי יוֹצֵר עֲלֵיךָ לֹא יִצְלַח, דְּהָא הוּא עַל כָּל זַיְיִנוֹ עֲלָמָא אֶתְפְּקְדוּ. זְכָאָה חוֹלְקִיה דְּבַר נֶשׁ, דְּזָכִי לְכָל הָאִי. זְכָאָה חוֹלְקִיהוֹן דְּצְדִיקֵיֵא, בְּעֲלָמָא דִּין, וּבְעֲלָמָא דְאַתִּי, עֲלִיִּיהוּ כְּתִיב (ישעיה ט) וְעַמּוֹ כְּלָם צְדִיקִים וְגו'.

לִיל ב' פִּרְשַׁת פִּנְחָס (דף קנח ע"ב)

וַתִּנַּח הַתְּבָה בַּחֲדָשׁ הַשְּׁבִיעִי בְּשַׁבְּעָה עֶשֶׂר יוֹם לְחֲדָשׁ עַל הָרִי אֶרְרֹט וּבַחֲמִשָּׁה עֶשֶׂר יוֹם וְגו' (במדבר כט). רַבִּי אֲבָא פִּתְחָה, (בראשית ח) וַתִּנַּח הַתְּבָה בַּחֲדָשׁ הַשְּׁבִיעִי וְגו'. תָּא חֲזִי, כָּל הַגֵּי יוֹמִין, אֲזֵלַת אִימָא עַל

כדי שלא ישלט הצד האחר עליהם ובכדי להציל אותם. כיון שנצלו בניה ויהי יושבים בסכות, שמוזרים בשמירה, יום ראשון ויום שני צוּתָה להם לישראל לעשות סעודה למזמי שָׁר העמים, והיא לא שורה שם. ביום שלישי, שהוא י"ז לחדש, מתחילה לשרות עליהם. זהו שכתוב וּפְנַחְתֶּבָהּ בַּחֲדָשׁ הַשְּׁבִיעִי בַשְּׁבָעָה עֶשֶׂר יוֹם לַחֲדָשׁ עַל הָרִי אֲרָרְט. הרים שכל קללות ויסורים שרורים בתוכם.

והמים היו הלוף וחסור

אמר רבי אלעזר, יום ראשון של חג לא שורה עליהם, ולא יום שני, אלא יום שלישי, שמוסיף וגורע שורה עליהם. מוסיף אותיות וגורע קרבנות, שכתוב עשתי עשר וגו'. וכך ראוי לרע עיו, מפני שיום ראשון ויום שני שמחת בניה, והם מחלקים שללם להם. מיום שלישי והלאה, שהיא שורה עליהם, מה כתוב? (טו) והמים היו הלוף וחסור עד החדש העשירי בעשירי באחד לחדש נראו ראשי ההרים. והמים היו הלוף וחסור - אלו הקרבנות שהולכים ומתמעטים. וכמו שהם מתמעטים, כך גם מתמעט הטוב שלהם.

אמר רבי שמעון, אלעזר, בא וראה, מיום שני מתחילים המים להראות. כיון שהתחילו המים - מיום שלישי היא שורה עליהם, ואלו המים לא היו יודעים הבבליים (כפ) מדוע רשומים כאן, שהרי הטוב של ישראל אינו במקום המעוט, אלא במקום הרבוי. ומפני שאלו המים שרשומים כאן מתמעטים, בא הפסוק להשמיענו, שכתוב והמים, אלו שידועים בימי החג, אלו שרשומים תוך הקרבנות, שהם הרי קללות, היו הלוף וחסור הטוב שלהם. ומשיכה שנמשכת עליהם היו הלוף וחסור. ומפני שאלו המים שלהם הוא, לא מתחברות אותיות, שלא יתחבר הטוב שלהם אלא מעט מעט.

וּדְרָשִׁי ה' לֹא יִחְסְרוּ כָּל טוֹב

אבל לישראל, שהם מהקדוש ברוך הוא, מה כתוב? (תהלים טז) וּדְרָשִׁי ה' לֹא יִחְסְרוּ כָּל טוֹב. ראש הפסוק - כפירים רשו ורעבו - אלו הממזגים של שאר העמים. ודרשי ה' - אלו ישראל - לא

בניא, כגון דלא ישלום סמרא אחרא עליהו, ובגין לשזבא לון. כיון דאשתזיבו בנהא, והא יתבין בסכות, מתנטרין בנטורא. יומא קדמאה, ויומא תנינא, פקדת לון לישראל, למעבד סעודתא לממנן דשאר עמין, ואיהי לא שריא תמן. ביומא תליתאה, דאיהו י"ז לחדש, שריאת למשרי עליהו. הדא הוא דכתיב, ותנח התבה בחדש השביעי בשבעה עשר יום לחדש על הרי אררט, טורין דכל לווטין ומרדין שראן בגווייהו.

והמים היו הלוף וחסור

אמר רבי אלעזר, יומא קדמאה דחג, לא שריא עליהו, ולא יומא תנינא, אלא יומא תליתאה, דאוסוף וגרע שריא עליהו. אוסף אתוון, וגרע קרבנין. דכתיב עשתי עשר וגו'. והכי אתחזי לרע עין, כגין דיומא קדמאה ויומא תנינא חדוה דבנהא, ואינון מפלגי עדאן לון. מיומא תליתאה ולהלאה, דאיהי שריא עליהו, מה כתיב. (בראשית ח) והמים היו הלוף וחסור עד החדש העשירי בעשירי באחד לחדש נראו ראשי ההרים. (דף רנ"ט ע"א) והמים היו הלוף וחסור, אלון קרבנין, דאזלין ומתמעטין. וכמה דאינון מתמעטין, הכי נמי אתמעט טובא דלהון.

אמר רבי שמעון, אלעזר, תא חזי, מיומא תנינא שריאו מיא לאתחזאה, כיון דשריאו מים מיומא תליתאה איהי שרת עליהו, ואינון מים לא הוו ידעי בבלאי (ס"א בכ"א), אמאי רשימין הכא, דהא טובא דישראל לא הוי באתר דמעוטא, אלא באתר דרבויא. ובגין דאלין מיון דרשימין הכא אתמעטין, אתי קרא לאשמעינן דכתיב, והמים אינון דידען ביומי דחג, אינון דרשימין גו קרבנין, דאינון טורי לווטין, היו הלוף וחסור טובא דלהון, ונגידו דאנגיד עליהו, היו הלוף וחסור, ובגין דאינון מים דלהון הוא, לא אתחברן אתוון, דלא יתחבר טובא דלהון, אלא זעיר זעיר.

וּדְרָשִׁי ה' לֹא יִחְסְרוּ כָּל טוֹב

אבל לישראל, דאינון מקדשא בריך הוא, מה כתיב. (תהלים טז) וּדְרָשִׁי יי' לֹא יִחְסְרוּ כָּל טוֹב. רישיה דקרא, כפירים רשו ורעבו, אלון ממנן דשאר עמין. ודרשי יי' אלון ישראל, לא

יְחַסְרוּ כָּל טוֹב. אֵלֹה הוֹלְכִים וְעוֹלִים לְמַעַלָּה לְמַעַלָּה. וּמִשׁוּם כִּף הַטּוֹב שֶׁלָּהֶם, שֶׁהֵם מִיָּם, הָיָה הַלֹּחַף וְחִסּוֹר, עַד הַחֲדָשׁ הָעֲשִׂירִי, זֶה טַבַּת, שֶׁהָיָה אִזְיָמִי הָרָעָה הֵם, וּמִתְעוֹרְרַת אוֹתָהּ רָעָה וּמִתְחַזְּקַת, וְהַפְּלָה הַקְּדוּשָׁה לֹא מֵאִירָה מִתּוֹךְ הַשְּׂמֶשׁ. אִזְ נִרְאוּ רֵאשֵׁי הַהָרִים, אֵלֹה הֵם הָרִי הַחֲשׂוֹף, הָרִי הַקְּלָלוֹת נִרְאִים וּמִתְחַזְּקִים וְעוֹשִׂים רְעוֹת בְּעוֹלָם.

שְׁבַעִים פְּרִים כִּנְגַד שְׁבַעִים מְמַנִּים שְׁשׁוּלְטִים עַל שְׁבַעִים עַמִּים

בְּיוֹמֵינוּ אֵלֹה אֲשֶׁה בְּזוֹ הָעוֹלָה, שֶׁהָיָה אִזְ אֵלֹה הָאֲשִׁים אוֹכְלִים חֻלְקִים. שְׁבַעִים פְּרִים אֵלֹה הֵם כִּנְגַד שְׁבַעִים מְמַנִּים שְׁשׁוּלְטִים עַל שְׁבַעִים עַמִּים, וְעוֹלִים בְּיוֹם רֵאשׁוֹן, וְיוֹרְדִים בְּכָל יוֹם וְיוֹם, וְנִקְרָאִים פְּרִים מְנַגְּחִים בְּיָמֵינוּ שֶׁלָּהֶם. אֵילָם אַרְבָּעָה עָשָׂר, שְׁנַיִם בְּכָל יוֹם הֵם י"ד יְהוָה. יָד שְׁשׁוּלְטַת עֲלֵיהֶם תְּדִיר, בְּכָל יוֹם וְיוֹם. כְּבִשִׂים בְּנֵי שָׁנָה, הַמְנַנֵּן שֶׁלָּהֶם ח"ץ.

אִין בִּימֵי הַשָּׁנָה שְׁמַחָה כְּאֵלֹה הַיָּמִים

וְאִם תֹּאמַר, אִם כִּף, רַע עֵין אֲנוּ אֶצְלֶם - כּוֹ, שֶׁהָיָה כְּתוּב (מִשְׁלִי כה) כִּי גִחְלִים אֶתָּה חֲתָה עַל רֵאשׁוֹ. אֲבָל אֲנַחְנוּ לֹא נוֹתְנִים אֶלָּא בְּשִׁמְחָה, שְׂאִין בִּימֵי הַשָּׁנָה שְׁמַחָה כְּאֵלֹה הַיָּמִים. וּמִפְּנֵי שֶׁאֲנַחְנוּ נוֹתְנִים בְּטוֹב לֵב וּבְשִׁמְחָה שֶׁל רְצוֹן - מִתְהַפֵּף עֲלֵיהֶם גִּחְלִים עַל רֵאשֵׁיהֶם, גִּחְלִים לוֹהֲטוֹת שֶׁל הַשְּׁמַחָה שֶׁלָּנוּ עוֹשׂוֹת לָהֶם רַע. י"ד (ח), ע', וּח"ץ, כִּף עוֹלִים בְּחֻשְׁבוֹן שֶׁלָּהֶם.

אִם רַעֵב שֶׁנֶּאֱדָה הֶאֱכִלְהוּ לָחֶם

וְכָל זֶה אִם תֹּאמַר מִי נִתַּן לָנוּ לְהַקְרִיב עֲלֵיהֶם, אוֹלֵי הֵם לֹא רוֹצִים אֶת כָּל זֶה? אֶלָּא אִין שְׁמַחָה לְכָל אֵלֹה הַמְמַנִּים בְּכָל אֵלֹה הַתּוֹרִים, הָאֵילִים, וְהַכְּבִשִׂים כְּאֵלֹה, בְּשַׁעָה שֶׁיִּשְׂרָאֵל נִתְּנוּ לָהֶם סְעוּדוֹת אֵלֹה. וְעַם כָּל זֶה לֹא קָרַב הַכָּל אֶלָּא לְהַקְדוּשׁ בְּרוּף הוּא בְּלִבְדוֹ, וְהֵם מִתְקַרְבִּים שָׁם וְהוּא מְחַלֵּק לָהֶם. וְעַל זֶה כְּתוּב, (סו) אִם רַעֵב שֶׁנֶּאֱדָה הֶאֱכִלְהוּ לָחֶם - אֵלֹה הֵם קָרְבָנוֹת הַחֵג. וְאִם צָמָא הִשְׁקִיחוּ מַיִם - אֵלֹה מַיִם שֶׁרְשׁוּמִים כָּאִין בִּימֵי הַחֵג, וּבִיּוֹם שְׁנֵי, וּבִיּוֹם שְׁשִׁי וּשְׁבִיעִי, וְסִימָן - (שִׁיר הַשִּׁירִים ח) בּו"ז יְבוּזוּ לוֹ.

יְחַסְרוּ כָּל טוֹב, אֵלִין אֵלִין וְאִסְתַּלְקוּ לְעֵילָה לְעֵילָה. וּבְגִין כִּף, טוֹבָא דְלֵהוֹן דְּאִינוּן מַיִם, הָיָה הַלֹּחַף וְחִסּוֹר. עַד הַחֲדָשׁ הָעֲשִׂירִי. דָּא טַבַּת, דְּהָא כְּדִין יָמִי הָרָעָה הוּא, וְאִתְעַרַת הָיָה רָעָה וְאִתְתַּקַּפַת, וְכִלְהָ קְדִישָׁא לֹא אֲנַהִירַת מְגוּ שְׂמֶשׁא, כְּדִין נִרְאוּ רֵאשֵׁי הַהָרִים, אֵלִין אִינוּן הָרִי חֲשׂוֹבָא, טוֹרִין דְּלוֹטִין אִתְחַזּוּן וְאִתְתַּקְפוּ. וְעַבְדִין בִּישׁוּן בְּעֵלְמָא.

שְׁבַעִים פְּרִים כִּנְגַד שְׁבַעִים מְמַנִּים שְׁשׁוּלְטִים עַל שְׁבַעִים עַמִּים

בְּיוֹמֵינוּ אֵלִין, אֲשֶׁה כְּהָאִי עוֹלָה, דְּהָא כְּדִין הֵנִי אֲשִׁים אֲכָלִי חוֹלְקִיהוּן. שְׁבַעִים פְּרִים אֵלִין, אִינוּן לְקַבֵּל שְׁבַעִים מְמַנֵּן, דְּשִׁלְטוּ עַל שְׁבַעִין עַמִּין. וְסִלְקִין בְּיוֹמָא קְדָמָא, וְנַחְתִּי בְּכָל יוֹמָא וְיוֹמָא, וְאִקְרוּן פְּרִים מְנַגְּחִין בְּיוֹמֵינוּ דְּלֵהוֹן. אֵילָם, אַרְבִּיסָר, תְּרִין בְּכָל יוֹמָא אִינוּן י"ד יְהוָה. יָדָא דְשִׁלְטָא עֲלֵיהוּ תְדִיר, בְּכָל יוֹמָא וְיוֹמָא. אִמְרִין בְּנֵי שָׁנָה, מְנַיִנָא דְלֵהוֹן ח"ץ.

אִין בִּימֵי הַשָּׁנָה שְׁמַחָה כְּאֵלֹה הַיָּמִים

וְאִי תִּימָא אִי הָכִי, רַע עֵין הוֹיִנֵן לְגַבְיִיהוּ. אִין, דְּהָא כְּתִיב, (מִשְׁלִי כה) כִּי גִחְלִים אֶתָּה חֲתָה עַל רֵאשׁוֹ. אֲבָל אֲנִן לֹא יְהִיבִין אֶלָּא בְּחִדּוּתָא, דְּלִית בְּיוֹמֵי שַׁתָּא, חִדּוּתָא, כְּאֵלִין יוֹמֵינוּ. וּבְגִין דְּאֲנִן יְהִיבִין בְּטוֹב לָבָא, וּבְחִדּוּתָא דְרַעוּתָא, אִתְהַפֵּף עֲלֵיהוּ גִחְלִים עַל רֵישֵׁיהוּן, גּוֹמְרִין מְלַחְטִין, דְּחִדּוּתָא דִּילָן, עַבְדִי לוֹן בִּישׁ. י"ד, (ס"א) ע', וּחִין. כִּד סִלְקִין בְּחוּשְׁבָנָא דִּילֵהוֹן.

אִם רַעֵב שֶׁנֶּאֱדָה הֶאֱכִלְהוּ לָחֶם

וְכָל דָּא אִי תִימָא מָאן יְהִיב לָן לְאִקְרַבָּא עֲלֵיהוּ, דְלִמָּא אִינוּן לֹא כְּעָאן כָּל דָּא. אֶלָּא לִית חִדּוּתָא לְכָל אִינוּן מְמַנֵּן, בְּכָל אִינוּן תּוֹרִים אֵילִים וְאִמְרִין כְּהֵנִי, בְּשַׁעָתָא דִּישְׂרָאֵל יְהִיב לוֹן סְעוּדָתִין אֵלִין. וְעַם כָּל דָּא לֹא מִתְקַרְבּוּ כְלָא, אֶלָּא לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּלַחְדוּדֵי, וְאִינוּן מִתְקַרְבִי תַמָּן, וְאִיהוּ פְּלִיג לוֹן. וְעַל דָּא כְּתִיב, (מִשְׁלִי כה) אִם רַעֵב שֶׁנֶּאֱדָה הֶאֱכִלְהוּ לָחֶם, אֵלִין אִינוּן קְרַבְנֵין דְּחַג. וְאִם צָמָא הִשְׁקִיחוּ מַיִם, אֵלִין מַיִם דְרְשִׁמִּין חֶכָא בְּיוֹמֵי דְחַג. וּבְיוֹמָא תְנַיִנָא, בְּיוֹמָא שְׁתִּיתָאָה וּשְׁבִיעָאָה, וְסִימָן (שִׁיר הַשִּׁירִים ח) בּו"ז יְבוּזוּ לוֹ.

מים אשר מנסכים ישראל בשמחה ובאהבת הקדוש ברוך הוא

מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה - אלו הם מים אשר מנסכים ישראל בשמחה ובאהבת הקדוש ברוך הוא, שכתוב (ישעיה יב) ושאבתם מים בששון. ונהרות לא ישטפוה - אלו הם נהרות אפרסמון טהור, שכלם דבוקים ומתקשרים באהבה זו. אם יתן איש את כל הון ביתו באהבה בזו יבזזו - זה סמאל, באהבת ישראל, להיות לו חלק אתם באלו המים שרשומים כאן בפרשה, שכתוב אם יתן איש את כל הון ביתו באהבה בזו יבזזו, סימן של אלו המים ב"ז - יבזזו לו ודאי, שהרי כלם נחשבים אצלנו חרש נשבר, שאין לו תקנה לעולמים.

אין להם תקון אֲתָנוּ וְלֹא לְעוֹלָמִים הַמִּים שֶׁלֵּהֶם נִחְלָקִים בְּיָמֵי בּו"ז. נִשְׁאָרוּ שְׁאָר יָמִים, שֶׁהֵם ג' ד' ה' (נוטריקון) חֲמִישִׁי רְבִיעִי שְׁלִישִׁי, וְסִימָן - (ישעיה מה) חר"ש את חרשי [ה] אדמה, ואין להם תקון אֲתָנוּ וְלֹא לְעוֹלָמִים. ואם תאמר, בזו יבזזו לו פְּתוּב שָׁם, (תהלים כב) כִּי לֹא בָזָה וְלֹא שִׁקֵץ עֲנוּת.

רשום הימים מתחיל ביום שני יום ראשון מה עושה לו? אלא לא נקרא ראשון ולא נקרא אחד, אלא חמשה עשר סתם, בלי רשום כלל. אצל התחלת רשום המים מיום שני הוא. וכך ראוי, מפני שאין טוב בשני, ומשום כך לא רשום ראשון ולא אחד כלל, והוא בסתם, ומתחיל רשום הימים ביום שני. ונחלקו מים בבו"ז, ונשארו בימי חר"ש, כמו שנאמר, והכל כמו שצריך.

ביום השמיני עצרת תהיה לכם אֲשֶׁרִי חֲלַקְתֶּם שֶׁל יִשְׂרָאֵל שִׁידוּעִים לְהַכְנִס לְתוֹךְ מִחַ אֶאָזוּ, וְכִדִּי לְהַכְנִס לְתוֹךְ הַמִּחַ מְשֻׁבְּרִים קְלֹפוֹת אֵלוּ וְנִכְנָסִים. מה כתוב לאחר כל זה? ביום השמיני עצרת תהיה לכם. לאחר ששברו כל אלו הקלפות, ושברו בפנה חתיכות, וכמה נחשים הרגו, וכמה עקרבם שהיו להם באלו הרי החשוף, עד שמצאו מקום ישוב ועיר קדושה מקפת חומות סביב סביב - אז נכנסים אצלה, לעשות מנוחה שם ולשמח בה. והרי בארנו הדיבר.

מים אשר מנסכים ישראל בשמחה ובאהבת הקדוש ברוך הוא

מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה, אליו אינו מים, די מנסכי ישראל, בהנהגה וברחמימו דקודשא בריך הוא, דכתיב, (ישעיה יב) ושאבתם מים בששון. ונהרות לא ישטפוה, אליו אינו נהרי דאפרסמוןא דכיא, דכלהו דבקי ומתקשרי ברחימו דא. אם יתן איש את כל הון ביתו באהבה בזו יבזזו, דא סמאל, באהבה דישאל, למהוי ליה חולקא בהדיהו. באינון מים דרשימין הקא בפרשתא, דכתיב אם יתן איש את כל הון ביתו באהבה בזו יבזזו, סימנא דאינון מים ב"ז, יבזזו לו ודאי, דהא כלהו אתחשיבו לגבן, חרש נשבר, דלית ליה תקנה לעלמין.

אין להם תקון אֲתָנוּ וְלֹא לְעוֹלָמִים מִים דְּלֵהוּן אֲתַפְּלִיגוּ בְּיוֹמֵי בּו"ז, אֲשֶׁתְּאָרוּ שְׁאָר יוֹמֵי, דְּאִינוּן ג' ד' ה' (נוטריקון) חֲמִישִׁי רְבִיעִי שְׁלִישִׁי, וְסִימָן, (ישעיה מה) חר"ש את חרשי [ה] אדמה, ולית לון תקוונא בהדן, ולא לעלמין. ואי תימא בזו יבזזו לו פְּתוּב שָׁם, (תהלים כב) כִּי לֹא בָזָה וְלֹא שִׁקֵץ עֲנוּת.

רשום הימים מתחיל ביום שני יומא קדמאה מאי עבד ליה. אלא לא אקרי ראשון, ולא אקרי אחד, אלא חמשה עשר סתם, בלא רשומא כלל. אבל שירותא דרשימו דמיון, מיום שני הוי. והכי אתחזי, בגין דלית טוב בשני, ובגין כך, לא רשים ראשון ולא אחד כלל, והוי בסתם, ושרי רשימו דיומין, ביום שני. ואתפלגו מים בבו"ז, ונשארו ביומין חר"ש, כמה דאתמר, וכלא כדקא יאות.

ביום השמיני עצרת תהיה לכם זְבָאָה חוֹלְקִיהוּן דִּישְׂרָאֵל, דִּידְעִי (דף רניס ע"ב) לְאֵעֲלָאָה לְגוּ מוֹחָא דְּאֶגְזוּא. ובגין למיעאל לגו מוחא, מתברין קליפין אליו, ועאלין. מה כתיב לבתר כל האי. ביום השמיני עצרת תהיה לכם. לבתר דתברו כל הני קליפין, ותברו כמה גזיון, וכמה נחשים קטלו, וכמה עקרבם דהו לון באינון טורי דחשוכא, עד דאשכחו אתר דישוכא, וקרתיא קדישא, מקפא שורין סחור סחור, כדן עאלו לגבה, למעבד גיחא תמן, ולמחרי בה. והא אוקימנא מלה.

וְזָהוּ עֲצָרָת, אֲסִיפָה, מְקוֹם שֶׁנֶּאֱסָף הַכֹּל אֶצְלָהּ. תְּהִיָּה לָכֵם, וְלֹא לְאַחֵר, לְשִׁמּוּחַ אֲתֶם בְּאֲדוֹנֵיכֶם, וְהוּא אֲתֶכֶם. וְעַל כֵּן כְּתוּב, (תהלים לב) שֶׁמָּחוּ בְּה' וְגִילוּ צַדִּיקִים וְהִרְנִינוּ כָּל יִשְׂרָאֵל לֵב.

וְדָא אִיהוּ עֲצָרָת, כְּנִישׁוּ. אַתְר דְּמִתְכַנְשׁ כְּלָא לְגַבְתָּ. תְּהִיָּה לָכֵם, וְלֹא לְאַחֵרָא, לְמַחְדֵי אַתּוּן בְּמֵאֲרִיכוֹן, וְאִיהוּ בְּהִדְרֵיכוֹ. וְעַל דָּא כְּתִיב, (תהלים לב) שֶׁמָּחוּ בֵּינֵי וְגִילוּ צַדִּיקִים וְהִרְנִינוּ כָּל יִשְׂרָאֵל לֵב.

לִיל ג' פִּרְשַׁת תְּצוּחַ (דף קפב ע"ב)

שְׁבַעַת יְמֵי חַג הַמִּצּוֹת לְעֻמַּת שְׁבַעַת יְמֵי סְכוּת אֵת חַג הַמִּצּוֹת תִּשְׁמֹר - זֶהוּ מְקוֹם שֶׁנֶּקְרָא שְׁמוֹר. וּמִפְּנֵי כֵן כְּתוּב אֵת חַג הַמִּצּוֹת תִּשְׁמֹר, שְׁבַעַת יָמִים תֹּאכַל מִצּוֹת כְּאֲשֶׁר צִוִּיתְךָ. שְׁבַעַת יָמִים אֵלוּ אֵינָם כְּשֶׁבַעַת הַיָּמִים שֶׁל סְכוּת, שֶׁהֵם עֲלִיוֹנִים, וְאֵלוּ תַּחְתּוֹנִים. וְעַל זֶה, בְּאֵלוּ הַלֵּל גְּמוּר, וּבְאֵלוּ אֵין הַלֵּל גְּמוּר, וְעַל שֶׁהֵם לְמִטָּה - שְׁבַעַת יָמִים תֹּאכַל מִצּוֹת. מִצַּת כְּתוּב חֶסֶר בְּלִי אוֹת ו', שֶׁטָּרַם שׁוֹרִים אֵלוּ הַיָּמִים הָעֲלִיוֹנִים, סוּד אוֹת ו'.

לִיל ג' פִּרְשַׁת תְּצוּחַ (דף קפב ע"ב)

שְׁבַעַת יְמֵי חַג הַמִּצּוֹת לְעֻמַּת שְׁבַעַת יְמֵי סְכוּת אֵת חַג הַמִּצּוֹת תִּשְׁמֹר, הַאי אִיהוּ אַתְר דְּאֶקְרִי שְׁמוֹר. וּבְגִין כֵּךְ כְּתִיב, אֵת חַג הַמִּצּוֹת תִּשְׁמֹר שְׁבַעַת יָמִים תֹּאכַל מִצּוֹת כְּאֲשֶׁר צִוִּיתְךָ. שְׁבַעַת יָמִים אֵלִין, לֹא אֵינוֹן בְּשֶׁבַעַת הַיָּמִים דְּסְכוּת, דְּאֵינוֹן עֲלֵאִין וְאֵלִין תַּתְּאִין. וְעַל דָּא, בְּאֵינוֹן הַלֵּל גְּמוּר, וּבְהִנֵּי לֹא הַלֵּל גְּמוּר, וְעַל דְּאֵינוֹן לְתַתָּא, שְׁבַעַת יָמִים תֹּאכַל מִצּוֹת. מִצַּת כְּתִיב חֶסֶר בְּלֵא ו', דְּעַד לֹא שְׂרָאן אֵינוֹן יוֹמִין עֲלֵאִין, רָזָא דו'.

מדוע יורד סוד זה של חג המצות?

וְאִם תֹּאמַר, כִּינּוּן שֶׁסוּד זֶה שֶׁל חַג הַמִּצּוֹת הַתְּקַדֵּשׁ, מִדּוּעַ יוֹרֵד? שֶׁהִרִי לְמַדְנֹה, מְעִלִים בְּקִדְשׁ וְלֹא מוֹרִידִים. וּמִדּוּעַ יוֹרֵדֵת לְמִטָּה בְּאֵלוּ הַיָּמִים הַתַּחְתּוֹנִים?

מדוע יורד סוד זה של חג המצות?

וְאִי תִּימָא, כִּינּוּן דְּהַאי רָזָא דְּחַג הַמִּצּוֹת אֲתַקְדֵּשׁ, אֲמַאי נַחְתָּא. דְּהַאי תְּנִינּוּ מְעִלִין בְּקִדְשׁ וְלֹא מוֹרִידִין, אֲמַאי נַחְתָּא לְתַתָּא בְּאֵינוֹן יוֹמִין תַּתְּאִין.

כִּינּוּן שֶׁהוּא הַתְּקַדֵּשׁ, צְרִיךְ לְכַפֵּר עַל בֵּיתוֹ וּלְקַדֵּשׁ אוֹתָם, וְעַל זֶה יוֹרֵד לְמִטָּה לְקַדֵּשׁ בֵּיתוֹ

כִּינּוּן שֶׁהוּא הַתְּקַדֵּשׁ, צְרִיךְ לְכַפֵּר עַל בֵּיתוֹ וּלְקַדֵּשׁ אוֹתָם, וְעַל זֶה יוֹרֵד לְמִטָּה לְקַדֵּשׁ בֵּיתוֹ

בֵּא וְרָאָה, כְּתוּב (ויקרא טז) וְכִפֹּר בְּעֵדוֹ וּבְעֵדוֹ בֵּיתוֹ וְגו'. מִי שֶׁיְכַפֵּר צְרִיךְ (לְכַפֵּר) עַל עֲצֻמוֹ תַּחְלָה, וְאַחֵר כֹּף עַל בֵּיתוֹ. כְּדֻגְמַת זֶה, מְדַרְגָּה זוֹ מִתְחִילָה לְהַתְּקַדֵּשׁ וְלְצַאֵת בְּקִדְשָׁהּ לְכַפֵּר עָלֶיהָ, וְכִינּוּן שֶׁהוּא הַתְּקַדֵּשׁ, צְרִיךְ לְכַפֵּר עַל בֵּיתוֹ וּלְקַדֵּשׁ אוֹתָם, וְעַל זֶה יוֹרֵד לְמִטָּה לְקַדֵּשׁ בֵּיתוֹ. וּבְמָה מְקַדֵּשׁ לָהֶם? בִּישְׂרָאֵל שֶׁלְמִטָּה, בְּחֻשְׁבוֹן הָעֵמֶר. וְכִינּוּן שֶׁאֵלוּ מִתְקַדְּשִׁים, צְרִיכִים לְהַעֲלוֹת אוֹתָהּ לְמַעְלָה. שֶׁהִרִי כְּאֲשֶׁר בֵּית הַמִּלְכָּה מִתְקַדֵּשׁ, אִז עוֹלָה לְמַעְלָה, לְהַתְּקַדֵּשׁ בְּאֵלוּ הַיָּמִים הָעֲלִיוֹנִים לְמַעְלָה.

תָּא חֲזִי, כְּתִיב (ויקרא טז) וְכִפֹּר בְּעֵדוֹ וּבְעֵדוֹ בֵּיתוֹ וְגו', מֵאַן דִּיכַפֵּר, אֲצַטְרִיךְ (נִיא לְכַפֵּרָא) עֲלֵיהָ בְּקַדְמִיתָא, וּבְתַר עַל בֵּיתֶיהָ. כְּגוּוֹנָא דָּא, הַאי דְרָגָא, שְׂאָרֵי לְאֲתַקְדֵּשׁא וּלְנַפְקָא בְּקַדְוִשָׁה, לְכַפֵּרָא עֲלֵיהָ, וְכִינּוּן דְּאִיהוּ אֲתַקְדֵּשׁ, בְּעִי לְכַפֵּרָא עַל בֵּיתֶיהָ, וּלְקַדֵּשׁא לּוֹן, וְעַל דָּא נַחְתָּא לְתַתָּא לְקַדֵּשׁא בֵּיתֶיהָ. וּבְמָה מְקַדֵּשׁ לּוֹן, בִּישְׂרָאֵל דְּלְתַתָּא. בְּחוּשְׁבְּנָא דְעוֹמֵר וְכִינּוּן דְּאֵלִין מִתְקַדֵּשׁאן, בְּעִינּוּן לְסַלְקָא לָהּ לְעִילָא, דְּהַאי כַּד בֵּיתָא דְמִטְרוֹנוּתָא אֲתַקְדֵּשׁת, כְּדִין סַלְקַת לְעִילָא, לְאֲתַקְשְׂרָא בְּאֵינוֹן יוֹמִין עֲלֵאִין (דף קפ"א ע"א) לְעִילָא.

חֻשְׁבוֹן בְּעֻמַּתָּה עַל הַרְגְלִים

וְעַל דָּא אֵנּוּן עֲבָדִין חֻשְׁבְּנָא, בְּקִיּוּמָא עַל קִיּוּמִין, בְּגִין דְּאֵינוֹן יוֹמִין, יוֹמִין עֲלֵאִין אֵינוֹן, וְכֵן כְּכֹל זְמַן דְּעָאֵל בְּרַגְלֵי שְׁבַעַת יָמִים עֲלֵאִין, בִּין בְּתַפְלָה בִּין בְּשִׁבְחָה, צְרִיךְ לְעַמֵּד עַל רַגְלָיו, הִירְכִים וְהַגּוֹף כְּאֶחָד שָׁם. יְרַכִּים וְגוּף לְעַמֵּידָה כְּזָכַר שְׁעוּמִד

חֻשְׁבוֹן בְּעֻמַּתָּה עַל הַרְגְלִים

וְעַל דָּא אֵנּוּן עֲבָדִין חֻשְׁבְּנָא, בְּקִיּוּמָא עַל קִיּוּמִין, בְּגִין דְּאֵינוֹן יוֹמִין, יוֹמִין עֲלֵאִין אֵינוֹן, וְכֵן כְּכֹל זְמַן דְּעָאֵל בְּרַגְלֵי שְׁבַעַת יָמִים עֲלֵאִין, בִּין בְּשִׁבְחָה, בִּין בְּתַפְלָה, יְרַכִּין וְגוּפָא עַל רַגְלָיו, יְרַכִּין וְגוּפָא כְּדָרָא תַמָּן. יְרַכִּין וְגוּפָא

בכחו, ולא כנקה שדרפה לשבת. ועוד, משום שבח של העולם העליון.

פסוק הנשים מחשבון זה

ומשום שהוא סוד הזכר, נשים פטורות מחשבון זה, ולא מחיבים למנות, רק הזכרים, להתקשר כל אחד כמו שצריך. כעין זה, (שמות כג) יראה כל זכור. זכרים ולא נשים. משום שסוד הברית בזכר הוא, ולא בנקה, ומשום שעמידה סוד למעלה, נשים לא מתחייבן.

שבע שבתות תמימת תהינה

וסוד למדנו כאן, שבכל שבעת הימים מאלו הימים העליונים נוטלת הקדשה יום אחד (ויקרא כד) של אלו התחתונים, וזו התחתונה נקראת שבוע, שמתקדש בשבעה ימים עליונים. וכן בכל שבעה ושבעה מאלו חמשים ימים, עד ולא עד בכלל. וכאשר נמצאים ארבעים ותשעה ימים עליונים, נמצאו למטה שבע ימים שמתקדשים בהם, וכל אחד נקרא שבוע שעולה באלו השבע. ועל זה כתוב (ויקרא כג) שבע שבתות תמימת תהינה. משום שאלו נקבות, תפס הכתוב לשון של נקבות.

חג השבועות

וכאשר התקדשו בהם והבית נתקן להתחבר אשה בבעלה, אז נקרא חג השבועות, מאותן נקבות ששורים עליהן אותם ימים עליונים שנתקדשו בהם. ומשום זה כתוב בשבעתיכם, הם שלכם, ולא כתוב בשבועות, לפי שפך גם מתקדשים ישראל למטה עמם.

יום החמשים - יום העליון

ועל זה כאשר מגיעים לתשעה וארבעים ימים, היום ההוא העליון שעליהם, שהוא יום החמשים ששולט על תשעה וארבעים ימים, סוד כללות התורה, בתשעה וארבעים פנים, ואז היום העליון ההוא, היום החמשים, בהתעוררות של מטה, מוציא תורה כלולה בתשעה וארבעים פנים.

ליל ד' פרשת תצוה (דף קפ"ו ע"ב)

וילקחתם לכם פרי עץ הדר

וכאשר ישראל הם בחמסר עשר יום, אז נוטל לבניו לפרש כנפיו עליהם ולשמח עמם. ועל זה כתוב וילקחתם לכם ביום הראשון. פרי זה

לקיימא, כדכורא דקיימא בחיליה, ולא כנוקבא דארחקא למיתב. ועוד בגין שבחא דעלמא עלאה.

פסוק הנשים מחשבון זה

ובגין דאיהו רזא דכורא, נשים פטורות מחושבנא דא, ולא מתחייבן למימני בר דבורין, לאתקשרא כל חד בדקא יאות. כגוונא דא, (שמות כג) יראה כל זכור, דבורין, ולא נשין. בגין דרזא דברית בדכורא איהו, ולא כנוקבא, ובגין דקיימא רזא לעילא, נשין לא מתחייבן.

שבע שבתות תמימת תהינה

ורזא אוליפנא הכא, דבכל שבעת יומין, מאלין יומין עלאין, נטלא קדושא יומא חד (ויקרא כד) דאלין תתאי, והאי תתאה אקרי שבוע, דאתקדש בשבעה יומין עלאין. וכן בכל שבעה ושבעה מאינון חמשים יומין, עד ולא עד בכלל, וכד אשתכחו ארבעין ותשע יומין עלאין, אשתכחו לתתא שבע יומין, דאתקדשו בהו וכל חד אקרי שבוע, דעאל באינון שבע. ועל דא כתיב, (ויקרא כג) שבע שבתות תמימות תהינה. בגין דאינון נוקבין, נקט קרא לישנא דנוקבין.

חג השבועות

וכד אתקדשו בהו, וביתא, מתתקנא לאתחברא אתתא בבעלה, כדין אקרי חג שבועות, מאינון נוקבי דשאר עליהו אינון יומין עלאין, דאתקדשו בהו. ובגין כד כתיב בשבועותיכם, אינון דלכו, ולא כתיב בשבועות, בגין דהכי נמי מתקדשין ישראל לתתא עמהון.

יום החמשים - יום העליון

ועל דא כד מטון לתשע וארבעין יומין, ההוא יומא עלאה דעליהו, דאיהו יומא דחמשים, דשליט על תשעה וארבעין יומין, רזא דכללא דאורייתא, בתשעה וארבעין אנפין, וכדין ההוא יומא עלאה, יומא דחמשים, באתערותא דלתתא, אפיק אורייתא כללא בתשעה וארבעין אנפין.

ליל ד' פרשת תצוה (דף קפ"ו ע"ב)

וילקחתם לכם פרי עץ הדר

וכד ישראל אינון בחמיסר יומין, כדין נטיל לבניו, לפרשא גדפוי עליהו, ולמחדי עמהון. ועל דא כתיב וילקחתם לכם ביום

הוא אֵילָן שְׁנֵקְרָא עֵץ פְּרִי, וְנִמְצָא בּוֹ פְּרִי. עֵץ הָדָר - כְּמוֹ שְׁנַאמֶר (תהלים צ) הוּד וְהָדָר לְפָנָיו. מֵה הטעם נִקְרָא הָדָר, וְנִמִּי הוּא הָדָר? אֵלָא זֶה צְדִיק.

כִּפְתַּת תְּמָרִים וְעֵנַף עֵץ עֵבֶת וְעֵרְבֵי נֶחֱל
מְדוּעַ נִקְרָא הָדָר, וְהִרִי מְקוֹם מְסֻתָּר הוּא שְׁאִין לֹא גְלוּי, וְצָרִיף לְהִתְפַּסֹּת תְּמִיד, וְאִין הָדָר אֵלָא מִי שְׁמִתְגַּלְגַּל וּמִתְרַאֶה? אֵלָא, אִף עַל גַּב שֶׁהוּא דְרָגָה מְסֻתְרָת, הַדּוּר הוּא שֶׁל כָּל הַגּוֹף, וְלֹא נִמְצָא הַדּוּר לַגּוֹף אֵלָא בּוֹ. מֵה הַטַּעַם? מִי שְׁאִין עִמּוֹ מִדְרָגָה זוֹ, אִין בּוֹ הַדּוּר לְבֵא בְּבִי אָדָם. קוּלוֹ אִין עִמּוֹ בְּדַבְרוֹ (פְּזָרָה), וְהַדּוּר (וְדַבְרוֹ) שֶׁל קוּל נְפֻסָּק מִמֶּנּוּ. זְקָנוֹ וְהַדּוּר זְקָנוֹ לֹא עִמּוֹ, וְאִף עַל גַּב שְׁמִתְפַּסִּית הַדְרָגָה הַהִיא, כָּל הַדּוּר הַגּוֹף תְּלוּי בּוֹ, וּמִתְפַּסֶּה וּמִתְגַּלְגַּל. וּמִפְּנֵי כּוֹ עֵץ הָדָר הוּא, עֵץ שֶׁכָּל הַדּוּר הַגּוֹף תְּלוּי בּוֹ, וְזֶהוּ הוּא עֵץ עֵשָׂה פְּרִי.
 כִּפְתַּת תְּמָרִים וְעֵנַף עֵץ עֵבֶת וְעֵרְבֵי נֶחֱל

כִּפְתַּת תְּמָרִים - כָּאִן נִכְלָלָת אִשָּׁה בְּבַעֲלָהּ בְּלִי פְרוּד, כִּפְתַּת תְּמָרִים כְּאֶחָד. וְעֵנַף עֵץ עֵבֶת - שְׁלֵשָׁה וְעֵלִים שְׁלוֹ - זֶה בְּצַד זֶה, וְזֶה בְּצַד זֶה, וְאֶחָד שְׁשׁוּלֵט עֲלֵיהֶם. וְעֵרְבֵי נֶחֱל - שְׁנַיִם, שְׁאִין לָהֶם רִיחַ וְטַעַם, כְּשׁוֹקִים בְּבֹן אָדָם. (וּמִפְּנֵי כֹ) לֹלֵב נוֹטֵל בְּלֶם, כְּחוּט הַשְּׂדֵרָה שְׁמַעֲמִיד אֶת הַגּוֹף. וּמֵה שְׂיֹצֵא הַחוּצָה טַפָּח - כֶּף הוּא, כְּדִי לְהַשְׁלִים וּלְהוֹצִיא הַכֹּל לְשִׁמְשׁ כְּמוֹ שְׁצָרִיף. (וּמִפְּנֵי כֹ) בְּמִינִים אֱלוֹ צָרִיף בֶּן אָדָם לְהִרְאוֹת לְפָנָי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. עֵלִים שֶׁל אֱלוֹ הַתְּמָרִים, הֵם כָּל שְׁאָר חֵילוֹת שְׁמִתְאַחֲזִים בְּאֱלוֹ הַכְּנֻזִיִּים שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא נִקְרָא בְּהֶם, מִפְּנֵי שְׁצָרִיכִים (לְהִתְאַחֵז) לְמִטָּה כְּדָגְמַת לְמַעְלָה. שְׁאִין לָהּ דְבַר בְּעוֹלָם שְׁאִין לוֹ דָּגְמָא לְמַעְלָה. כְּדָגְמָא שֶׁל לְמַעְלָה כֶּף יֵשׁ לְמִטָּה. וְצָרִיכִים יִשְׁאָל לְהִתְאַחֵז בְּסוּד זֶה שֶׁל הָאִמּוּנָה לְפָנָי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא.

עַל הָעַם הַקְּדוֹשׁ לְשִׁבְתַּת תַּחַת צֶל הַסְּכָה בְּסוּד הָאִמּוּנָה
כְּתוּב (ויקרא כג) בְּסֻכּוֹת תִּשְׁבּוּ שְׁבַעַת יָמִים. זֶהוּ סוּד הָאִמּוּנָה, וְסוּד זֶה נֶאֱמַר עַל הָעוֹלָם הָעֲלִיוֹן. וְכֶף לְמַדְנֵי, כְּאִשְׁרֵי נִבְרָא הָעוֹלָם נֶאֱמַר פְּסוּקֵי זֶה.

הַרְאֵשׁוֹן, פְּרִי, דָּא אִיהוּ אֵילָנָא דְאֶקְרִי עֵץ פְּרִי, וְאִשְׁתַּכַּח בֵּיהּ פְּרִי. עֵץ הָדָר: כְּמָה דָּאֵת אֶמֶר (תהלים צ) הוּד וְהָדָר לְפָנָיו. מֵאִי טַעַמָא אֶקְרִי הָדָר, וּמֵאִן אִיהוּ הָדָר. אֵלָא דָּא צְדִיק.

כִּפְתַּת תְּמָרִים וְעֵנַף עֵץ עֵבֶת וְעֵרְבֵי נֶחֱל
אֶמֶאִי אֶקְרִי הָדָר, וְהָא אֶתְר טְמִירָא אִיהוּ דְלִית לֵיהּ גְלוּיָא, וְצָרִיכָא לְאִתְכַסְּיָא תְּדִיר, וְלִית הָדָר אֵלָא מֵאִן דְּאִתְגַּלְיָא וְאִתְחַזֵּי. אֵלָא, אִף עַל גַּב דְּאִיהוּ דְרָגָא טְמִירָא, הַדּוּרָא אִיהוּ דְכָל גּוּפָא, וְלֹא אִשְׁתַּכַּח הַדּוּרָא לְגוּפָא. אֵלָא בֵּיהּ. מֵאִי טַעַמָא. מֵאִן דְלִית עֲמִיה אִי דְרָגָא, לִית בֵּיהּ הַדּוּרָא, לְמִיעַל בְּכַנֵּי נְשָׂא. קָלָא לֹא עֲמִיה בְּכַבּוּרָא, (ס"א כְּכַבּוּרָא) וְהַדּוּרָא (ס"א וּבְכַבּוּרָא) דְקָלָא אִתְפַּסֵּק מְנִיָּה. דִּיקְנָא, וְהַדּוּרָא דְדִיקְנָא לֹא עֲמִיה, וְאִף עַל גַּב דְּאִתְכַסְּיָא הַהוּא דְרָגָא, כָּל הַדּוּרָא דְגוּפָא בֵּיהּ תְּלִיָּא. וְאִתְכַסֵּי וְאִתְגַּלְיָא. וּבְגִין כֶּךָ עֵץ הָדָר אִיהוּ עֵץ דְכָל הַדּוּרָא דְגוּפָא בֵּיהּ תְּלִיָּא, וְדָא אִיהוּ (בְּרֵאשִׁית א) עֵץ עוֹשֶׂה פְּרִי.

כִּפְתַּת תְּמָרִים, הִכָּא אִתְכַּלִּילָת אִתְתָּא בְּבַעֲלָהּ בְּלֵא פְרוּדָא, כִּפְתַּת תְּמָרִים כְּחָדָא. וְעֵנַף עֵץ עֵבֶת, תְּלָתָא. וְעֵלִין דְלִיָּה, דָּא בְּסֻמְרָא דָּא, וְדָא בְּסֻמְרָא דָּא, וְחַד דְשִׁלִּט עֲלֵיהּ. וְעֵרְבֵי נֶחֱל. תְּרִין. דְלִית לְהוּ רִיחָא וְטַעַמָא, כְּשׁוֹקִין בְּכַנֵּי נְשָׂא. (וּבְגִין כֶּךָ) לֹלֵב נְטִיל כְּלָהוּ, כְּחוּטָא דְשְׂדֵרָה קִימָא דְגוּפָא. וּמֵה דְנִפְיק לְכַר טַפָּח, הִכִּי הוּא, בְּגִין לְאִשְׁלֵמָא וְלְאִפְקָא כְּלָא, וְלְשִׁמְשָׁא כְּדָקָא חֲזִי. (וּבְגִין כֶּךָ) בְּהֵי זִינִין, בְּעֵי בַר נֵשׁ לְאִתְחַזְּזָא קְמִי קְדֻשָׁא בְּרִיד הוּא. עֲלִין וְטַרְפִּין דְהֵי תְמָרִים, אִינּוֹן כָּל שְׁאָר חֵילוֹן דְאִתְאַחֲדִין בְּאִינּוֹן בְּנֻזִין דְקוּדְשָׁא בְּרִיד הוּא אֶקְרִי בְּהוֹן. בְּגִין דְבַעֲיָנִין (ס"א לְאִתְחַזְּזָא) לְתַתָּא כְּגוּנָא דְלַעֲיָלָא, דְלִית לָהּ מְלָה בְּעֵלְמָא, דְלֵא אִית לָהּ דוּגְמָא לַעֲיָלָא, כְּגוּנָא דְלַעֲיָלָא הִכִּי אִית לְתַתָּא, וּבְעוּ יִשְׂרָאֵל לְאִתְאַחֲדָא בְּרוּא דָּא דְמַהִימְנוּתָא, קְמִי קְדֻשָׁא בְּרִיד הוּא.

עַל הָעַם הַקְּדוֹשׁ לְשִׁבְתַּת תַּחַת צֶל הַסְּכָה בְּסוּד הָאִמּוּנָה
כְּתוּב (ויקרא כג) בְּסֻכּוֹת תִּשְׁבּוּ שְׁבַעַת יָמִים, דָּא הוּא רוּא דְמַהִימְנוּתָא, וְהִיא קְרָא עַל עֵלְמָא עֲלָאָה אִתְמַר, וְהִכִּי תְנִינֵן, כֶּד אִתְבְּרִי עֵלְמָא, אִתְמַר הִיא קְרָא.

כַּאֲשֶׁר הִתְחִילָה חֲכָמָה לְצַאת מִמְּקוֹם שֶׁלֹּא יָדוּעַ וְלֹא נִרְאָה, אֲזַי יוֹצֵאת מִדָּה אַחַת וּמִכָּה, וְהַחֲכָמָה הִיא הָעֲלִיּוֹנָה מְאִירָה וּמְתַפְשֵׁטת לְכָל הַצְּדִידִים בְּסוּד הַמְשִׁכָּן הָעֲלִיּוֹן. וְהַמְשִׁכָּן הָעֲלִיּוֹן הֵוָה מוֹצֵיא שְׂשֵׁה צְדָדִים, וְאֵז הַנִּיצוּץ הֵוָה שֶׁל הַמְּדָה מְאִיר לְכֻלָּם, וְאָמַר בְּסִכַּת תְּשׁוּבוֹ שְׁבַעַת יָמִים.

מִי הוּא סִכַּת חֹסֵר ו' זֶה מְשִׁכָּן תַּחְתּוֹן, שֶׁהוּא כַּעֲשֻׁשִׁית, לְהִרְאוֹת אֶת כָּל הָאוֹרוֹת. וְאֵז אָמַר בְּסִכַּת תְּשׁוּבוֹ שְׁבַעַת יָמִים. מִי הֵם שְׁבַעַת יָמִים? מֵעוֹלָם הָעֲלִיּוֹן לְתַחְתּוֹן, שֶׁכֶּלֶם עוֹמְדִים וּמְזֻמְנִים לְהָאִיר לְזוֹ הַסִּכַּת. וּמִי הִיא ז' (עֲמוּס ט) סִכַּת דִּינִיד הַנִּפְלָת. סִכַּת שְׁלוֹם. וְצָרִיף הָעַם הַקְּדוֹשׁ לְשַׁבַּת תַּחַת הַצֵּל שְׁלָה, בְּסוּד הָאֲמוּנָה. וּמִי שִׁיּוֹשֵׁב בְּצֵל זֶה, יוֹשֵׁב בְּאֵלוֹ הַיָּמִים הָעֲלִיּוֹנִים.

מִי שִׁיּוֹשֵׁב בְּצֵל זֶה - יוֹשֵׁב בְּאֵלוֹ הַיָּמִים הָעֲלִיּוֹנִים לְמַעְגָּה

וְעַל זֶה כָּלֶם בְּסִכַּת בְּסִכַּת, וְאֶחָד בְּסִכּוֹת שְׁלֹם. אֶחָד שְׁלֹם, לְהִרְאוֹת שְׁמִי שִׁיּוֹשֵׁב בְּצֵל זֶה, יוֹשֵׁב בְּאֵלוֹ הַיָּמִים הָעֲלִיּוֹנִים לְמַעְגָּה, שְׁעוֹמְדִים עַל זֶה הַתַּחְתּוֹן לְהָאִיר לוֹ, לְכַסּוֹת עֲלָיו וּלְהַגּוֹ עֲלָיו בְּשַׁעַת שְׁצָרִיף.

שֶׁלֹּא יִתְעַרְבוּ בְּשִׁמְחָה שֶׁל יִשְׂרָאֵל
וְעוֹד, כָּלֶם נִקְרָאִים סִכּוֹת בְּשִׁלְמוֹת, וְכַתוּב סִכַּת חֹסֵר, זֶה הָעוֹלָם הַתַּחְתּוֹן שְׁצָרִיף בְּאֵלוֹ הַשְּׁבַעַת יָמִים קְדוֹשִׁים לְזוֹן לְשָׂאֵר הַמְּמֻנָּים הַגְּדוֹלִים שֶׁל הָעַמִּים, בְּשַׁעַת שֶׁהִיא לוֹקַחַת שְׁמִיחָה בְּבַעֲלָהּ, וְלֹא יִקְלָקְלוּ שְׁמִיחָתָהּ, כְּדִי שִׁתְּבַלְבְּלוּ (שְׁתִּיעֲדוּ) בְּמִזּוֹן הַהוּא, הַקְּרִבְנוֹת שְׁלֵהֶם רַבִּים יוֹתֵר מִשָּׂאֵר יָמִים, כְּדִי שִׁתְּעַסְקוּ בָּהֶם וְלֹא יִתְעַרְבוּ לְבַסּוֹף בְּשִׁמְחָה שֶׁל יִשְׂרָאֵל. וּמִי הִיא שְׁמִיחָה שֶׁל יִשְׂרָאֵל? זֶה יוֹם שְׁמִינִי עֲצָרַת.

יִשְׂרָאֵל מִתְקַנְיִם כֶּסֶף לְקַבֵּ"ה מְלַמְטָה
וּבֹא רֵאָה, בְּעוֹד שֶׁאֵלּוֹ שָׂאֵר הַמְּמֻנָּים שְׁמִיחִים וְאוֹכְלִים בְּמִזּוֹן הֵוָה שְׁמִתְקַנְיִם לָהֶם יִשְׂרָאֵל, הֵם מִתְקַנְיִם כֶּסֶף לְקַבֵּ"ה מְלַמְטָה, וְלִהְיֵעֶלּוֹת אוֹתוֹ לְמַעְגָּה בְּאֵלוֹ הַמִּינִים, וּבְשִׁמְחָה, וּבְהִלָּל, וּלְהַקְרִיף הַמְּזֻבָּת. אֲזַי הִיא עוֹלָה וְלוֹקַחַת בְּרִכּוֹת וְשִׁמְחָה בְּבַעֲלָהּ.

וּשְׂאֵר חַיּוֹת גְּדוֹלוֹת מְמֻנּוֹת הָעַמִּים, אוֹכְלוֹת וְשׁוֹחֲקוֹת וְרוֹמְסוֹת וְנִזְנוֹנוֹת. וְהִיא נוֹטֶלֶת נְפֻשׁוֹת

כִּד שָׂרָא חֲכָמָה לְנִפְקָא, מְאִתֵּר דְּלֹא יָדִיעַ וְלֹא אִתְחַזֵּי, כְּדִין נְפִיק חַד מִשְׁחָתָא, וּבְטָשׁ, וְהִיא חֲכָמָתָא עֲלָאָה, נְצִיץ וְאִתְפְּשֵׁט לְכָל סְטֵרִין, כְּרִזָּא דְּמִשְׁכָּנָא עֲלָאָה. וְהִיא מִשְׁכָּנָא עֲלָאָה, אִפִּיק שִׁית סְטֵרִין, וְכְדִין הֵוָה נְצִיצוֹ דְּמִשְׁחָתָא נְהִיר לְכָלָא, וְאָמַר בְּסִכַּת תְּשׁוּבוֹ שְׁבַעַת יָמִים.

מֵאֵן סִכַּת חֹסֵר ו'. דָּא מִשְׁכָּנָא תַּתָּאָה, דְּאִיהוּ כַּעֲשֻׁשִׁיתָא, לְאִחְזָאָה לְכָל נְהוּרִין, וְכְדִין אָמַר, בְּסִכַּת תְּשׁוּבוֹ שְׁבַעַת יָמִים. מֵאֵן שְׁבַעַת יָמִים. מְעֲלָמָא עֲלָאָה לְתַתָּאָה, דְּכִלְהוּ קְרִימִי בְּקִיּוּמָא, לְאִנְהָרָא לְהָאִי סִכַּת. וּמֵאֵן אִיהִי. דָּא (עֲמוּס ט) סִכַּת דּוֹד הַנּוֹפֶלֶת. סִכַּת שְׁלוֹם. וּבְעֵי עֲמָא קְדִישָׁא לְמִיתֵב תְּחוֹת עֲלָאָה, כְּרִזָּא דְּמַהִימְנוּתָא, וּמֵאֵן דִּיתֵיב בְּצֵלָא דָּא, וְתֵיב בְּאִינוֹן יוֹמִין עֲלָאִין. מִי שִׁיּוֹשֵׁב בְּצֵל זֶה - יוֹשֵׁב בְּאֵלוֹ הַיָּמִים הָעֲלִיּוֹנִים לְמַעְגָּה

וְעַל דָּא כִּלְהוּ בְּסִכַּת בְּסִכַּת וְחַד בְּסוֹכּוֹת שְׁלֹם, חַד שְׁלֹם, לְאִחְזָאָה דְּמֵאֵן דִּיתֵיב בְּצֵלָא דָּא, וְתֵיב בְּאִינוֹן יוֹמִין עֲלָאִין לְעִילָא, דְּקִיּוּמִין עַל הָאִי תַּתָּאָה, לְאִנְהָרָא לִיה, לְחַפְיָא עֲלִיהּ, וְלֹאֲנָא עֲלִיהּ, בְּשַׁעַתָּא דְּאִצְטְרִיף.

שֶׁלֹּא יִתְעַרְבוּ בְּשִׁמְחָה שֶׁל יִשְׂרָאֵל
 וְתוֹ, כִּלְהוּ אִקְרוֹן סִכּוֹת בְּשִׁלְמוֹ, וְכַתִּיב סִכַּת חֹסֵר, דָּא עֲלָמָא תַּתָּאָה, דְּבַעָא כְּהֵי שְׁבַעַת יוֹמִין (דְּרַקִּיז' ע"א) קְדִישִׁין, לְמִיּוֹן לְשָׂאֵר מְמֻנָּן רַבְרָבִין דְּעַמִּין, בְּעוֹד דְּאִיהִי נְטִלָא חֲדוּהָ כְּבַעֲלָהּ, וְלֹא יִקְטַרְגוּן חֲדוּתָא, כְּגִין דִּיתְעַרְבּוּן (ס"א דִּיתְעַדְנוּ) כְּהֵוָה מְזוּנָא. קְרִבְנִין דְּלֵהוֹן סְגִיאִין יוֹתֵר מִשָּׂאֵר יוֹמִין, כְּגִין דִּיתְעַסְקוּן בְּהוּ, וְלֹא יִתְעַרְבוּן לְכַתֵּר בְּחֲדוּהָ דִּישְׂרָאֵל. וּמֵאֵן חֲדוּהָ דִּישְׂרָאֵל, דָּא יוֹמָא תְּמִינָאָה דְּעֲצָרַת.

יִשְׂרָאֵל מִתְקַנְיִם כֶּסֶף לְקַבֵּ"ה מְלַמְטָה
וְתֵא חֲזִי, בְּעוֹד דְּאִינוֹן שָׂאֵר מְמֻנָּן חֲדָאן, וְאִכְלוּן כְּהֵוָה מְזוּנָא דְּמִתְקַנְיִ לִזְוִן יִשְׂרָאֵל. אִינוֹן מִתְקַנְיִ כּוּרְסִיָּא לְקוּדְשָׁא כְּרִיד הוּא מִתַּתָּא, וְלִסְלָקָא לִיה לְעִילָא, בְּאִינוֹן זִינִין, וּבְחֲדוּהָ, וּבְהִלּוּלָא, וְלֹאֲקַפָּא מְדַבְּחָא. כְּדִין אִיהִי סְלָקָא, וְנְטִלָא כְּרַפָּאן וְחֲדוּהָ כְּבַעֲלָהּ.

וּשָׂאֵר חַיּוֹן רַבְרָבִין מְמֻנָּן דְּעַמִּין, אִכְלוּן וּמְדַקּוּן וּרְפִסוּן וְאִתְזַנּוּ. וְאִיהִי נִקְטָא נִפְשָׁאן בְּעַנּוּגִין

בענג למעלה, כמו שאמרנו. כיון שיורדת, והיא לזכות כל הברכות וכל הקדשות וכל העונגים, וישאל כל אלו השבעה ימים היו מושכים אותה באלו המעשים שהם עושים ומקריבים לה, אז יורדת להתקרב בבניה ולשמח אותם יום אחד. והיום ההוא הוא יום שמיני, משום שכל שבעה ימים אחרים אתה. ועל זה הוא שמיני, ושמונה ימים פאחד. ומפני זה נקרא עצרת - פנוס. מתכנסים כלם ביום זה. ונקרא שמיני, ואין שמיני אלא מתוך שבעה.

יהי שם ה' מברך

פתיב (איוב א) יהי שם ה' מברך. מהו מברך? (אָלָא הכל ידוע) אבל סוד אחד ידע אחד מחברנו, במדבר הראו לו בחלום, ושמו רבי יצחק מפפתור. מהו מברך? ראשיתו קשה וסופו רך. מ"ב קשה, ודין הוא ודאי. (אחר כך) כעין זה יום של ראש השנה מ"ב, שהרי בארבעים ושנים (בסוד מ"ב) אותיות נברא העולם, ועל זה נברא בדין. לבסוף רך. ועל זה למדנו, כל ההתחלות קשות, וסוף הכל רך. (זה מ"ב בסוד של ארבעים ושנים אותיות נברא העולם, ועל זה נברא בדין לבסוף פדגמת זה) ביום של ראש השנה מ"ב קשה, בדין. ביום של עצרת רך, בשמחה.

מה בין דין עליון לדין אחר שלמטה בא נראה מה בין דין עליון לדין זה. דין עליון תחלתו וסופו קשה, ואין מי שיעמד בו, וכל מה שהולך מתחזק, ולבסוף ששורה, לא אז משם עד שמכלה ומקרית הכל שלא נשאר כלום. אבל דין אחר שלמטה, ראשית קשה, וכל מה שהולך - נחלש, עד שמאיר פנים, פדגמת (זה דין של הנקבה) הנקבה שנחלש כחה.

ה' למבול ישוב

ממתי התעורר דין שלמעלה לשרות על העולם? ביום המבול, ועל זה לא נשאר כלום בעולם חוץ מהתבה ההיא של נח, שהיא פדגמא העליון שסבלה לפח הדיו ההוא. ואלולי שהזמין הקדוש ברוך הוא ונמצא ברחמים על העולם, כל העולם היה נאבד, שכתוב (תהלים כט) ה' למבול ישוב. ועל זה לא שורה דין שלמעלה על העולם, שלא יכול העולם לסבל אותו אפלו געע אחד.

לעילא, כמה דאתמר. כיון דנתת, ואיהי נקטא כל ברבאן וכל קדושין וכל ענוגין, וישאל כל הגי שבעה יומין הוו משכין לה באינון עובדין דקא עבדין ומקריבין בהדה, כדן נחתא לקרבא בבנהא, ולמחדי לון יומא חר, ותהוא יומא איהו יומא תמינאה, בגין דכל שבעה יומין אחרנין בהדה. ועל דא איהו תמינאה, ותמינא יומין פחדא. ובגין כך אקרי עצרת: כנישין. כנישין בלהו ביהא יומא. ואקרי שמיני, ולית שמיני אלא מגו שבעה.

יהי שם ה' מברך

פתיב (איוב א) יהי שם ה' מברך. מאי מברך. (אָלָא כלא ידע), אבל רזא חדא ידע חד מחברנא, במדברא אחזיאו ליה בהלמא, ורבי יצחק פפתורא שמיה. מאי מברך. שירותא קשה, וסופיה רך. מ"ב קשה, ודינא איהו ודאי. ולבתר כך) כגוונא דא, יומא דראש השנה מ"ב, דהא בארבעין ותרוין (וברא דמ"ב) אתוון אתברי עלמא, ועל דא אתברי דא תנינו, כל שירותין קשין, וסופא דלהון רכין. (ס"א דא כמ"ב וברא דארבעין ותרוין אתוון אתברי עלמא ועל דא אתברי דדינא לבתר כך) כגוונא דא) ביומא דראש השנה מ"ב קשה בדינא. ביומא דעצרת רך בחדוה.

מה בין דין עליון לדין אחר שלמטה

תא הוי, מה בין דינא עלאה, להאי דינא. דינא עלאה שירותא וסופא קשה, ולית מאן דיקום ביה, וכל מה דאזיל אתתקף, ובתר דשאר, לא סליק מניה, עד דאכיל ושצי כלא, דלא אשתאר כלום. אבל דינא אחרא דתתא, שירותא קשה, וכל מה דאזיל אתחלש, עד דנהיר אנפין, כגוונא (ס"א דא דינא דנקבא) דנוקבא דחלש חילהא.

ה' למבול ישוב

אימתי אתער דינא דלעילא למשרי על עלמא. ביומא דטופנא. ועל דא לא אשתאר כלום בעלמא, בר ההוא תבותא דנח, דאיהו כגוונא עלאה, דסביל לההוא תוקפא. ואי לאו דזמין קדשא בריד הוא, ואשתכח ברחמי על עלמא, כל עלמא אתאביד, דכתיב, (תהלים כט) יי' למבול ישוב. ועל דא לא שריא דינא דלעילא על עלמא, דלא יכיל עלמא למסבל ליה, אפילו רגעא חדא.

הקדוש ברוך הוא מגלה עמקות ונסתרות בתורה כפי היתה רבי שמעון בוכה ושמת. נשואו עינים וראו חמשה מאלה האנשים הפרושים שהיו הולכים אחריו לבקש אותו. עמדו. אמר רבי שמעון, מכאן והלאה מה שמד? אמר, נהוראי סבא, משום שיש נהוראי אחר אצלנו. הלכו רבי שמעון והחברים האלה עמו שלשה מילין. אמר רבי שמעון לאלו האחרים, מה דרך זו אצלכם? אמרו, לבקש את הזקן הזה, שממיו אנו שותים במדבר. בא רבי שמעון ונשקו. אמר לו, שמד נהוראי, ואור אפה, ואור עמו נמצא.

פתח רבי שמעון ואמר, (ויאלם) הוא מגלה עמקות ונסתרות, יודע מה בחשף, והאור שורה עמו. הוא גלא עמיקתא ומסתרתא - הקדוש ברוך הוא מגלה עמקות ונסתרות, שכל הדברים העמקים והסתומים העליונים הוא מגלה להם. ומה הטעם מגלה להם? משום שיודע מה בחשוכא שאם לא היה החשף, לא נודע האור. והוא ידע מה בחשף, ומפני כן מגלה עמקות ונסתרות. שאם לא החשף, לא יתגלו הדברים העמקים והנסתרים. ונהורא עמה שרא - מהו אור זה? אור שמתגלה מתוך החשף. ואנו, מתוך החשף שהיה במדבר, מתגלה לנו אור זה. הקדוש ברוך הוא ישרה עמו אור בעולם הזה ובעולם הבא. הלכו רבי שמעון והחברים שלשה מילין אלו אחריו. אמר לו, מדוע לא הולכים אלו עמו כבראשונה? אמר לו, לא רציתי להטריח לכן אדם עמי. עכשו שבאו, גלף כפאחד. הלכו, ורבי שמעון הלך לדרכו. אמר רבי אבא, הרי אנו יודעים את שמו, והוא לא יודע את שמו של מר? אמר לו, ממנו ידעתי שלא להתראות.

ליל ה' פרשת ויחי (דף ר"כ ע"א)

בראש השנה נכתבים פתקים בא ראה, כשמתעורר דין בעולם, כשהקדוש ברוך הוא יושב על פסא דין לדון את העולם, צריה אדם לעורר [בדין] תשובה שישוב מהרשע [מחטאיו], שהרי אותו יום נכתבים פתקים, וכלם נמצאים בתיק כתובים.

הקדוש ברוך הוא מגלה עמקות ונסתרות אדהכי הוה רבי שמעון בכי וחדרי זקפו עיניו, וקמו חמשה מאינון פרושים, דהו אולי אבתריה, למתבע ליה. קמו. אמר רבי שמעון, מכאן והלאה מה שמד? אמר, נהוראי סבא, בגין דנהוראי אתרא אית גבן. אזלו רבי שמעון ואינון חברייה עמיה תלת מילין, אמר רבי שמעון, לאינון אחרנין, מה ארחה דא גבייכו. אמרו, למתבע ליה להאי סבא, דמימיו אנן שתאן במדברא. אתא רבי שמעון ונשקיה, אמר ליה, נהוראי שמד, ונהורא אנת, ונהורא עמד שרי.

פתח רבי שמעון ואמר, (ויאלם) הוא גלא עמיקתא ומסתרתא ידע מה בחשוכא ונהורא עמה שרא. הוא גלה עמיקתא ומסתרתא, קדשא בריד הוא גלי עמיקתא ומסתרתא, דכל עמיקין סתימין עלאין איהו גלי לון. ומאי טעמא גלי לון. בגין דיודע מה בחשוכא. דאלמלא חשוכא לא אתידע נהורא. ואיהו ידע מה בחשוכא ובגין כך גלי עמיקתא ומסתרתא, דאי לאו חשוכא לא יתגליין עמיקין ומסתרתא. ונהורא עמה שרא. מאן נהורא דא. נהורא (דף קפ"ז ע"ב) דאתגלייא מגו חשוכא ואנן מגו חשוכא דתהו במדברא, אתגלי לן נהורא דא. רחמנא ישרי עמד נהורא, בעלמא דין, ובעלמא דאתי. אולי רבי שמעון וחבריה, אלן תלת מילין אבתריה, אמר ליה, אמאי לא אזלי אלן עמד בקדמיתא. אמר ליה, לא בעינא לאטרחה לבר נש עמי, השתא דאתו גזיל כחדא. אזלו, ורבי שמעון אזל לארחיה. אמר רבי אבא, הא אנן ידענא שמייה, ואיהו לא ידע שמייה דמר, אמר ליה, מניה ידענא דלא לאתחזאה.

ליל ה' פרשת ויחי (דף ר"כ ע"א)

בראש השנה נכתבים פתקים תא חזי, כד אתער דינא בעלמא, דקדשא בריד הוא יתיב על כרסי דדינא למירן עלמא, בעי בר נש לאתערא (בדינא) תשובה, דייטוב מחיובא (ניא מחובו), דהא ההוא יומא, פתקין כתיבו, ומשתכחי כלהו באחמתא הא כתיבין.

אם שָׁב עַד יוֹם הַכַּפּוּרִים קוֹרְעִים אֶת הַפְּתָקִים, וְאִם לֹא, חוֹתְמִים אֶת הַפְּתָקִים
אִם זָכָה אָדָם שֶׁיָּשׁוּב לַפְּנֵי רַבּוֹנוֹ, קוֹרְעִים אֶת
 הַפְּתָקִים שֶׁעָלָיו. אַחֲרַי כִּי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְזַמֵּן
 לַפְּנֵי הָאָדָם אֶת יוֹם הַכַּפּוּרִים, יוֹם הַתְּשׁוּבָה. אִם
 שָׁב מִחֻטְאָיו - טוֹב. אִם לֹא - מִצְוָה הַמְּלַךְ לְחַתֵּם
 פְּתָקִים. אוֹי כִּי הַתְּשׁוּבָה רוּצָה לְהִסְתַּלֵּק מִמֶּנּוּ.

וְיֵשׁ שְׁתּוּלִים לוֹ עַד יוֹם אַחֲרוֹן שֶׁל עֲצֵרֶת
אִם זָכָה בַתְּשׁוּבָה וְלֹא שְׁלֵמָה כְּרָאוּי - תּוֹלִים לוֹ
 עַד אוֹתוֹ יוֹם אַחֲרוֹן שֶׁל עֲצֵרֶת, שֶׁהוּא שְׁמִינֵי לַחֵג.
 אִם עָשָׂה תְּשׁוּבָה שְׁלֵמָה לַפְּנֵי רַבּוֹנוֹ - נִקְרָעִים.
 וְאִם לֹא זֹכָה - אוֹתָם פְּתָקִים יוֹצְאִים מִבֵּית הַמְּלָךְ
 וְנִמְסָרִים בְּיַדֵּי מַלְאָךְ הַדִּין, וְהַדִּין נַעֲשֶׂה, וּפְתָקִים
 יוֹתֵר לֹא חוֹזְרִים עוֹד לְבֵית הַמְּלָךְ.

נְטִילַת הַפְּתָקִים

אִז מְעַבְרִים הַצְּלָמִים מִמֶּנּוּ וְלֹא נִמְצְאִים עִמּוֹ.
 כִּינּוּ שֶׁעֲבָרוּ מִמֶּנּוּ, הֵרִי וְדָאֵי שֶׁעָנַשׁ הַמְּלָךְ יַעֲבֹר
 עָלָיו וְיִטְעֵם מִכּוֹס הַמְּנוּת. וּבְאוֹתוֹ לִילָה שֶׁל חֵג
 הָאַחֲרוֹן, הַמְּלָאָכִים הַמְּעַנִּישִׁים מְזַמְּנִים, וְנוֹטְלִים
 אֶת הַפְּתָקִים. וְאַחַר שֶׁנְּטְלוּ אוֹתָם, מְעַבְרִים
 הַצְּלָמִים, וְלֹא נִמְצְאִים [וְאִם נִמְצְאִים פְּגוּמִים,
 יַעֲבֹר עָלָיו מַחְלוֹת וְכו'] בְּהֵם יָדִים. וְאִם נִמְצְאִים
 בְּהֵם יָדִים - דִּין גְּרוּעַ, אוֹ יַעֲבֹר עָלָיו דִּין שֶׁל
 מַחְלוֹת רְעוּת בַּפֶּגֶם שֶׁלָּהֶם, וְהֵרִי בְּאַרְנוֹ אֶת זֶה.
וּבִסְפָּרֵי הַקְּדוּמוֹנִים אוֹמְרִים יוֹתֵר, כְּשֶׁהֲרֹאשׁ נִגְרַע
 וְיִמְצָא הַגּוֹף - בְּנוֹ אוֹ אִשְׁתּוֹ יִמְצָאוּ, וְהוּא יִסְתַּלֵּק.
 וְזֶה מְדַבֵּר כְּשֶׁלֹּא חָזַר כָּל אוֹתוֹ זְמַן בַּתְּשׁוּבָה. אֲבָל
 אִם חָזַר, טַעַם הַמְּנוּת יִטְעֵם וְיִתְרַפֵּא. וְאִם הַגּוֹף
 לֹא נִרְאָה וְיִמְצָא הֲרֹאשׁ - הֵם מְסַתַּלְקִים וְהוּא
 מִתְקִים, וְזֶה מְדַבֵּר כְּשֶׁבָנוּ הַקְּטָן בְּרִשׁוֹתוֹ. וְאִם
 יָדָיו פְּגוּמִים, מַעֲשֶׂה יָדָיו פְּגוּמִים, רְגָלָיו - מַחְלוֹת
 רוֹדְפוֹת אוֹתוֹ. בּוֹרַח הַצֶּלֶם וְחוֹזֵר, בּוֹרַח וְחוֹזֵר,
 עָלָיו כְּתוּב (דְּבָרִים כח) בְּבִקֵּר תֹּאמַר מִי יִתֵּן עָרֵב. וְזֶה
 כְּשֶׁהַלְּבָנָה מְאִירָה וְהַלִּילָה מִתְקַן בְּאוֹר.

הַצְּדִיקִים שֹׁבִים בְּכָל יוֹם

אֲבָל צְדִיקִים חֲסִידִים, כָּל יוֹם וְיוֹם מְסַתַּלְקִים
 בְּלִבָּם כְּאִלּוּ אוֹתוֹ יוֹם מְסַתַּלְקִים מִהָעוֹלָם,
 וְעוֹשִׂים תְּשׁוּבָה שְׁלֵמָה לַפְּנֵי רַבּוֹנָם, וְלֹא יִצְטָרְכוּ

אִם שָׁב עַד יוֹם הַכַּפּוּרִים קוֹרְעִים אֶת הַפְּתָקִים, וְאִם לֹא,
 חוֹתְמִים אֶת הַפְּתָקִים
אִי זָכִי כִּי נִשׁ דֵּייתוֹב קָמִי מְאִרִיָּה, קָרְעִין פְּתָקִין
 דְּעָלִיָּה. לְכַתֵּר קְדָשָׁא בְּרִידָה הוּא זְמִין קָמִיָּה
 דְּכַר נִשׁ, יוֹמָא דְּכַפּוּרֵי יוֹמָא דְּתְשׁוּבָה. אִי תִב
 מְחַטְאוֹי טַב. וְאִי לֹא, פְּקִיר מְלָכָא לְמַחַתֵּם
 פְּתָקִין. וְוִי, דְּהָא תְשׁוּבָה בַּעֲיָא לְאַסְתַּלְקָא
 מְנִיָּה.

וְיֵשׁ שְׁתּוּלִים לוֹ עַד יוֹם אַחֲרוֹן שֶׁל עֲצֵרֶת
אִי זָכִי בַתְּשׁוּבָה, וְלֹא שְׁלֵימָתָא כְּדָקָא יְאוּת,
 תְּלִינן לִיָּה עַד הֵהוּא יוֹמָא בְּתִרְאָה דְּעֵצֵרֶת,
 דְּהוּא תְּמִינְאָה לַחֵג. וְאִי עֲבַר תְּשׁוּבָה שְׁלֵימָתָא
 לְקָמִי מְאִרִיָּה, אֲתַקְרַעוּ. וְאִי לֹא זָכִי, אִינּוּן פְּתָקִין
 נְפָקִין מִבֵּי מְלָכָא, וְאַתְמַסְרִין בִּידְוֵי דְּסַנְטִירָא,
 וְדִינָא מִתְעַבִּיד, וּפְתָקִין לֹא מְהַדְרִין תּוֹ לְבִי
 מְלָכָא.

נְטִילַת הַפְּתָקִים

כְּדִין צוֹלְמִין אֲתַעְבְּרוּ מְנִיָּה, וְלֹא מִשְׁתַּכְּחִין
 עִמֵּיהּ. כִּינּוּן דְּמִתְעַבְּרִין מְנִיָּה, הָא וְדָאֵי
 טוֹפְסָקָא דְּמְלָכָא יַעֲבֹר עָלֵיהּ, וְיִטְעוּם כְּסָא
 דְּמוֹתָא. וְכֵהוּא לִילָא דְּחֵגָא בְּתִרְאָה, סַנְטִירִין
 זְמִינִין, וּפְתָקִין נְטִילִין, כְּתֵר דְּנְטִילֵי לוֹן, צוֹלְמִין
 מִתְעַבְּרִין, וְלֹא מִשְׁתַּכְּחִין (כִּי אִי מִשְׁתַּכְּחִין גְּרִיעִין יַעֲבֹר עָלָיו
 מְרַעִין וְכו') כְּהוּ יָדִי. וְאִי מִשְׁתַּכְּחִין כְּהוּ יָדִי (עַד),
 דִּינָא גְרִיעָא, אוֹ יַעֲבֹר עָלָיו דִּינָא מְרַעִין בִּישִׁין,
 בְּגִרְעִיּוֹתָא דְּלַהוֹן, וְהָא אוֹקִימְנָא לְהָא.

וּבִסְפָּרֵי קְדָמָאֵי אֲמַרִי וְתִיר, כִּד רִישָׁא אַגְרַע,
 וְיִשְׁתַּכְּח גּוֹפָא. בְּרִיָּה, אוֹ אֲנַתְתִּיָּה
 יִשְׁתַּכְּחוּ וְהוּא יִסְתַּלֵּק. וְהֵנִי מִילֵי, כִּד לֹא אֲהַדֵּר
 כָּל הֵהוּא זְמַנָּא בְּתִיּוֹבְתָא. אֲבָל אִי אֲהַדֵּר,
 טַעְמָא דְּמוֹתָא יִטְעֵם, וְיִתְסִי וְאִי גּוֹפָא לֹא אֲתַחְזִי,
 וְיִשְׁתַּכְּח רִישָׁא. אִינּוּן סְלָקִין, וְהוּא אֲתַקִּים.
 וְהֵנִי מִילֵי, כִּד בְּרִיָּה זְעִירָא בְּרִשׁוֹתִיָּה. וְאִי יָדוּ
 פְּגִימוֹ, עֲבִידְתָּא דִּידוּי פְּגִימִין. רְגָלוּי, מְרַעִין
 רְדִפִין עָלֵיהּ. עֵרַק צוֹלְמָא וְאַהֲדֵר, עֵרַק וְאַהֲדֵר.
 עָלֵיהּ כְּתִיב, (דְּבָרִים כח) בְּבִקֵּר תֹּאמַר מִי יִתֵּן עָרֵב,
 וְהָא כִּד נִהָרָא סִיְהָרָא, וְלִילָא אֲתַתְּקִין בְּגִהוֹרָא.

הַצְּדִיקִים שֹׁבִים בְּכָל יוֹם

אֲבָל זְכָאֵי חֲסִידֵי, בְּכָל יוֹמָא וְיוֹמָא מְסַתַּלְקִים
 בְּלִבְבֵיהֶו, כְּאִלּוּ הֵהוּא יוֹמָא מְסַתַּלְקִים
 מִהָעוֹלָם, וְעַבְדִּין תִּיּוֹבְתָא שְׁלֵימָתָא קָמִי מְאִרִיָּהוֹן,

לְדַבֵּר אַחַר. אֲשֶׁרִי חִלַּקְמ בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא.

כְּמָה עֲלִיּוֹנִים מַעֲשֵׂי הַמְּלָךְ הַקְּדוֹשׁ

בא רָאָה, כֹּל הַנִּקְרָא בְּשֵׁמִי - כְּמָה עֲלִיּוֹנִים מַעֲשֵׂי הַמְּלָךְ הַקְּדוֹשׁ, שֶׁהֲרִי בְּאוֹתָם מַעֲשִׂים [בְּרִיּוֹת] שֶׁהוּא עוֹשֶׂה לְמַטָּה, קוֹשֵׁר אוֹתָם בְּדַבְּרִים עֲלִיּוֹנִים שֶׁלְמַעַלְהָ, וְכִשְׁנוֹטְטִים אוֹתָם לְמַטָּה וְעוֹשִׂים בָּהֶם מַעֲשֶׂה, מִתְעוֹרֵר אוֹתוֹ מַעֲשֶׂה שֶׁלְמַעַלְהָ שֶׁקְּשׁוֹר בּוֹ, כְּגוֹן אֲזוּב וְעַץ אֲרָז, וְהֲרִי בְּאַרְנוֹ הַדַּבְּרִים.

הַלּוֹלֵב, הַאֲתָרוּג, הַהֶדֶס, וְהַעֲרָבָה, כֻּלָּם אַחֲזִים בְּשֵׁם הַקְּדוֹשׁ לְמַעַלְהָ

ויש מֵהֶם שֶׁאַחֲזִים בְּשֵׁם הַקְּדוֹשׁ, כְּמוֹ לּוֹלֵב, וְאַתָּרוּג, הֶדֶס, וְעֲרָבָה, שֶׁכֻּלָּם אַחֲזִים בְּשֵׁם הַקְּדוֹשׁ לְמַעַלְהָ. וְעַל כֵּן שֶׁנִּינְגוּ, לְאַחֲזוֹ אוֹתָם וְלַעֲשׂוֹת בָּהֶם מַעֲשֶׂה כְּדִי לְעוֹרֵר חֲדוּהָ אוֹתוֹ שֶׁאֲחֲזָ בּוֹ. וְעַל זֶה שֶׁנִּינְגוּ, בְּדַבְּרִים וּמַעֲשֶׂה צְרִיף לְהִרְאוֹת דָּבָר כְּדִי לְעוֹרֵר דָּבָר אַחֵר.

כֹּל הַנִּקְרָא בְּשֵׁמִי וְלִכְבוֹדִי בְּרִאֲתִיו וְצִרְתִּיו אֶף עֲשִׂיתִיו

זהו שְׁכַתּוֹב כֹּל הַנִּקְרָא בְּשֵׁמִי וְלִכְבוֹדִי [בְּרִאֲתִיו] - לְעוֹרֵר כְּבוֹדִי. בְּרִאֲתִיו - לִיחַד לִי. וְצִרְתִּיו - לַעֲשׂוֹת בּוֹ מַעֲשֶׂה [כַּח]. אֶף עֲשִׂיתִיו - לְעוֹרֵר בּוֹ כַּח שֶׁלְמַעַלְהָ. דָּבָר אַחֵר כֹּל הַנִּקְרָא בְּשֵׁמִי - הִינּוּ שְׁכַתּוֹב (ויקרא כג) פְּרִי עֵץ הָדָר. וְלִכְבוֹדִי בְּרִאֲתִיו - הִינּוּ כַּפֹּת תְּמָרִים. וְצִרְתִּיו - הִינּוּ וְעֵנָף עֵץ עֵבֶת. אֶף עֲשִׂיתִיו - הִינּוּ וְעֲרָבֵי נַחַל.

וְלִקְחֹתֶם לָכֶם בְּיוֹם הָרֵאשׁוֹן

ותקונו שֶׁל זֶה שֶׁאָמַר הַכְּתוּב וְלִקְחֹתֶם לָכֶם בְּיוֹם הָרֵאשׁוֹן, דִּנְקָא שֶׁהוּא חֲמִישִׁי עַל עֶשׂוֹר. אֲבָל בְּיוֹם הָרֵאשׁוֹן, אוֹתוֹ יוֹם רֵאשׁוֹן מִי הוּא? אֵלָּא יוֹם שֶׁיֵּצֵא רֵאשׁוֹן לְנִסְעַ [לְכָל] בְּמַעֲנֵינוּ שֶׁל מִים נוֹבְעִים, וְאֲנוּ רוֹצִים לְהַמְשִׁיכוֹ לְעוֹלָם. מִשָּׁל לְמַלְךְ שֶׁקְּשֵׁר בְּנֵי אָדָם בְּמַאֲסָר. בָּאָה אִמּוֹ הַגְּבִירָה וְהוֹצִיָּאָה אוֹתָם לְחֵירוֹת, וְהַמְּלָךְ מְשַׁגֵּחַ עַל כְּבוֹדָהּ וְנִתְּן אוֹתָם בְּיָדֶיהָ. מִצָּאָה אוֹתָם רַעֲבִים וְצִמְאִים. אֲמָרָה, הֲרִי הוֹצִאתִי אוֹתָם לְחֵירוֹת, תְּבִיא לָהֶם אֶכֶל וּמִשְׁקָה. כֵּן יוֹם הַכַּפּוּרִים הַזֶּה מוֹצִיא אֶת כָּלָם לְחֵירוֹת, וְאֲנוּ רַעֲבִים לְמִזוֹן וְצִמְאִים לְשִׁתִּיהָ. הִיא

וְלֹא יִצְטָרְכוּ לְמַלְהָ אַחֵרָא. וְכִפָּא חוֹלְקָהוּן בְּעֵלְמָא דִּין וּבְעֵלְמָא דְאִתִּי.

כְּמָה עֲלִיּוֹנִים מַעֲשֵׂי הַמְּלָךְ הַקְּדוֹשׁ

תא הִזִּי, (ישעיה מז) כֹּל הַנִּקְרָא בְּשֵׁמִי, כְּמָה עֲלִיּוֹן עוֹבְדֵי מַלְכָא קַדִּישָׁא, דְּהָא בְּאִינוֹן עוֹבְדֵי (כ"א ב"ר) דְּאִיהוּ עֹבֵד לְתַתָּא קַטִּיר לּוֹן בְּמַלְיִן עֲלִיּוֹן דְּלַעֲיִלָא, וְכֵן נְטִלִין לּוֹן לְתַתָּא וְעֹבְדֵי בְּהוּ עוֹבְדָא, אַתְּעַר הֵהוּא עוֹבְדָא דְּלַעֲיִלָא דְּקַטִּיר בְּהָ. כְּגוֹן אֲזוּבָא, עֵץ אֲרָז, וְהָא אוֹקִימְנָא (דף רכ ע"ב) מְלִי.

הַלּוֹלֵב, הַאֲתָרוּג, הַהֶדֶס, וְהַעֲרָבָה, כֻּלָּם אַחֲזִים בְּשֵׁם הַקְּדוֹשׁ לְמַעַלְהָ

ואית מְנִייהו דְּאַחֲדוּן בְּשֵׁמָא קַדִּישָׁא, כְּגוֹן לּוֹלֵב, וְאַתָּרוּג, הֶדֶס, וְעֲרָבָה, דְּכִלְהוּ אַחֲדוּן בְּשֵׁמָא קַדִּישָׁא לַעֲיִלָא. וְעַל דָּא תְּנִינְן, לְאַחֲדָא לּוֹן, וְלַמְעַבְדַּ בְּהוּ עוֹבְדָא, כְּגוֹן לְאַתְעַרָא חֲדוּהָ הֵהוּא דְּאַחֲדִי בִּיהָ. וְעַל דָּא תְּנִינְן, כְּמַלְיִן וְעוֹבְדָא כְּעִינִין לְאַחֲזָא מַלְהָ, כְּגוֹן לְאַתְעַרָא מַלְהָ אַחֵרָא.

כֹּל הַנִּקְרָא בְּשֵׁמִי וְלִכְבוֹדִי בְּרִאֲתִיו וְצִרְתִּיו אֶף עֲשִׂיתִיו

הדא הוּא דְּכַתִּיב, כֹּל הַנִּקְרָא בְּשֵׁמִי וְלִכְבוֹדִי (בְּרִאֲתִיו), לְאַתְעַרָא יְקָרִי. בְּרִאֲתִיו, לִיחֲדָא לִי. וְצִרְתִּיו, לְמַעַבְדַּ בִּיהָ עוֹבְדָא (כ"א ח"ל), אֶף עֲשִׂיתִיו, לְאַתְעַרָא בִּיהָ חִילָא דְּלַעֲיִלָא. דְּבָר אַחֵר, כֹּל הַנִּקְרָא בְּשֵׁמִי, הִינּוּ דְּכַתִּיב (ויקרא כג) פְּרִי עֵץ הָדָר. וְלִכְבוֹדִי בְּרִאֲתִיו, הִינּוּ כַּפֹּת תְּמָרִים. וְצִרְתִּיו, הִינּוּ וְעֵנָף עֵץ עֵבֶת. אֶף עֲשִׂיתִיו, הִינּוּ וְעֲרָבֵי נַחַל.

וְלִקְחֹתֶם לָכֶם בְּיוֹם הָרֵאשׁוֹן

ותקונו דְּהָא דְּאָמַר קָרָא, (ויקרא כג) וְלִקְחֹתֶם לָכֶם בְּיוֹם הָרֵאשׁוֹן, דִּיִּיקָא. דְּהוּא חֲמִישָׁאָה עַל עֶשׂוֹר. אֲבָל בְּיוֹם הָרֵאשׁוֹן, הֵהוּא יוֹם רֵאשׁוֹן מֵאֵן הוּא. אֵלָּא יוֹם דְּנִפְיק רֵאשׁוֹן, לְנִטְלָא (ד"א לְכָלָא) בְּמַבּוּעֵי דְּמִיּוֹן נְבִיעִין, וְאֲנוּ כְּעִינִין לְאַמְשָׁכָא לִיָּה לְעֵלְמָא. מִתַּל לְמַלְכָא דְּקַטִּיר כְּנִי נְשָׂא בְּקַטְרוֹי, אִמְרִיה מְטְרוֹנִיתָא אַתָּת, וְאַפִּיקַת לּוֹן לְחֵירוֹת, וּמַלְכָא אֲשַׁגַּח לִיקְרָא דִּילָהּ, וְיָהֵב לּוֹן בִּידְהָא. אֲשַׁכַּחַת לּוֹן כְּנִיפִין וְצַחִין, אֲמַרְתָּ, הָא אִפִּיקַת לּוֹן לְחֵירוֹ, אִיִּיתִי לּוֹן מִיכְלָא וּמִשְׁתַּיִיא. כֵּן, הָא יוֹם הַכַּפּוּרִים

מעטרת את המלך בעטרותיו. ביום הזה ידענו שמים נובעים שורים עמה, שואלים לשתות למי שהוציא אותם לחרות, ועל כך קוראים לו ביום ראשון.

יום זה הוא ראשית הכל

זה בספר האגדה, והוא יפה. אבל ביום הזה, לאברהם שהוא ראשית הכל, אם בענני כבוד הוא הראשית או במים הוא הראשית, שאברהם התחיל לחפר בורות מים.

פרי עץ הדר

פרי עץ הדר - זו באר של יצחק, שיצחק הדר את הקדוש ברוך הוא וקרא לו עץ הדר. פרו של עץ הדר הזה ידוע. כפת תמרים - שכתוב (תהלים צב) צדיק כפתור יפרח, ולא נמצא ביניהם פרוד. ולכן לא כתוב וכפת, אלא כפת, משום שלא עולה זה בלי זה. ובזה מתמלאת הבאר הזאת, מבאר מים עליונים שנובעים. ההוא מתמלא בתחלה, וממנו מתמלאת הבאר עד שנובעת לכל.

ענף עץ עבת

וענף עץ עבת - זה ענף של אילן הגדול שהתחזק ונשרש בשרשו, נעשה אילן עליון על הכל, שאחוז בכל הצדדים שלו, ענף שהוא עץ עבת, עץ שאחוז את העבות, שהרי מזה נוטל יסוד העולם ומתמלא כדי להריק בבאר, זהו עולם ארץ ההשקאה.

וערבי נחל

וערבי נחל - שנים הם, שני נחלי מים מתכנסים לתוכם להריק לצדיק. דבר אחר וערבי נחל - אלה הם גבורות שאחוזות ביצחק, שבאים מצד אותו נחל עליון ולא מצד האב. לכן הכל נאה, ולא מבשם לפרות, ולא עושה פרות. וערבי נחל - שני עמודים שהגוף עומד עליהם. אבל וערבי נחל ודאי, כמו שנתבאר, ואלה הם כלם לרוקו מים לבאר.

הדר על הכל

(השלמה מההשמות סימן ג') מהו פרי עץ הדר? עץ האתרוג. ומהו הדר? הדר על הכל, והינו הדר של שיר השירים, שכתוב בו מי זאת הנשקפה

אפיק לכלא לחירו, ואנן בפני מזונא קאימנא, וצחינן למשתנא, היא אעטרת למלכא בעטרוי. בהאי יומא ידענא, דהא מיון נביעין עמה שריין, שאילנא למשתייא, למאן דאפיק לון לחירו. ועל דא קרינן ליה יום ראשון.

יום זה הוא ראשית הכל

דא בספרא דאגדתא ושפיר הוא. אבל בהאי יומא, לאברהם שירותא דכלא, אי בענני יקר הוא שירותא, אי במיא הוא שירותא. דאברהם שארי למחפרי בירי דמיא.

פרי עץ הדר

פרי עץ הדר, דא בירא דיצחק, דיצחק אהדר ליה לקדשא בריד הוא וקרא ליה עץ הדר. פרי דהאי עץ הדר ידיעא. כפת תמרים, דכתיב, (תהלים צב) צדיק כפתור יפרח, ולא אשתבח ביניהו פירודא. ועל דא לא כתיב וכפת, אלא כפת. בגין דלא סליק דא בלא דא, ובהאי אתמלייא האי באר, מבאר מים עלאין נביעין, ההוא אתמלי בקדמיתא, ומניה אתמלייא בירא, עד דאיהו נביעו לכלא.

ענף עץ עבת

וענף עץ עבות, דא ענפא דאילנא רברבא, דאתקוף ואשתרשא בשרשו, אתעביד אילנא עלאה על כלא, דאחיד בכל סטריה, ענף דאיהו עץ עבות, עץ דאחיד לעבות, דהא מהאי נוטל יסודא דעלמא, ואתמליא לארקא כבירא, האי הוא עלמא ארקא דשקיותא.

וערבי נחל

וערבי נחל, תרי אינון, תרין נחלין דמיא אתכניש בהו, לארקא לצדיק. דבר אחר, וערבי נחל, אלין אינון גבורן, דאחידן ביה ביצחק, דאתיין מספרא דההוא נחל עלאה, ולא מספרא דאבא. בגין כך, כלא יאי, ולא כסימא לפירון, ולא עביד פירון. וערבי נחל, תרין קיימין, דגנפא קיימא עלייהו, אבל וערבי נחל ודאי, כמה דאתמר, ואלין אינון כלהו לארקא מיא לבירא.

הדר על הכל

(השלמה מההשמות סימן ג') מאי פרי עץ הדר אילנא דאתרוגא ומאי הדר היינו הדר על הכל והיינו הדר דשיר השירים דכתיב ביה (שיר השירים ו) מי

כמו שחר. והיגו על שם נקבה, ועל שמה נלקחה נקבה מאדם שאי אפשר להתקיים עולם התחתון בלא נקבה. ומה הטעם נקראת נקבה? על שם שנקביה רחבים, ויש לה נקבים יתרים על האיש, ומה הם הנקבים: שדים ורחם ובית קיבול הולד.

שיר השירים קדש קדשים

ומה שאמרו, שיר השירים שהוא הדר לכל ספרי הקדש - פן. שאמר רבי יוחנן, כל הספרים קדש, ושיר השירים קדש קדשים. ומהו קדש קדשים? אלא קדש שהוא קדש לקדשים. ומה הם קדשים? אלו שפנגד שש קצוות שבאדם, וקדש יהיה להם קדש לכלם.

האתרוג - הדר לכל

ומהו קדש? זה אתרוג, שהוא הדר לכל. ולמה נקרא שמו הדר? אל תקרי הדר אלא ה' דר, זה אתרוג שהוא נפרד מאגד הלולב, ואין מצות לולב קיימת אלא בו, והוא גם כן אגוד עם הכל, שעם כל אחד הוא, ועם כלם יחד הוא.

ומהו הלולב? כנגד חוט השדרה. וענף עץ עבת - שענפיו חופים את רבו, ואם אין ענפיו חופים את רבו - אינו כלום. מפני מה? משל לאדם שבזרועותיו יגן על ראשו, הרי זרועותיו שנים וראשו שלשה, והיגו ענף לשמאל, עבת לימין, ונמצא עץ באמצע. ולמה נאמר בו עץ? שהוא שרש האילן.

ענין ערבי נחל

ומה זה ערבי נחל? שוקי האדם שהם שתים. ומהו לשון של ערבי נחל? משום שגדול שבהם הוא למערב, ומשם יונק פחו, ושל צפון הוא קטן ממנו מהלך חמש מאות שנה, והוא ברוח צפונית מערבית, ובו פועל ונקרא על שמו, והם שניהם עצים. דבר אחר ערבי - שפעמים מערבים פעלתם זה עם זה. מה זה ערבי נחל? נחל הוא על שם המקום שהם קבועים בו ששמו נחל, כמו שכתוב כל הנחלים הולכים אל הים.

ים הוא אתרוג

מהו ים? הוי אומר זה אתרוג. ומנין לנו שכל מדה ומדה מאלו השבעה נקראת נחל? שגאמר

זאת הנשקפה כמו שחר. והיגו על שם נקבה ועל שמה נלקחה נקבה מאדם שאי אפשר להתקיים עולם התחתון בלא נקבה. ומאי טעמא אקרי נקבה על שם שנקביה רחבים ויש לה נקבים יתרים על האיש. ומאי נינהו נקבים שדים ורחם ובית קיבול הולד.

שיר השירים קדש קדשים

ומאי ניהו שאמרו שיר השירים, שהוא הדר לכל ספרי הקדש אין. דאמר רבי יוחנן, כל הספרים קדש ושיר השירים קדש קדשים. ומאי ניהו קדש קדשים. אלא קדש, שהוא קדש לקדשים. ומאי הם קדשים אלו שפנגד שש קצוות שבאדם וקדש הוי להו קדש לכלהו.

האתרוג - הדר לכל

ומאי ניהו קדש, זה אתרוג שהוא הדר הכל. ולמה נקרא שמו הדר אל תקרי הדר אלא ה' דר זה אתרוג שהוא נפרד מאגד הלולב ואין מצות לולב קיימת אלא בו, והוא גם כן אגוד עם הכל. שעם כל אחד הוא ועם כולן יחד הוא.

ומאי לולב כנגד חוט השדרה. וענף עין עבות שענפיו חופין את רובו ואם אין ענפיו חופין את רובו אינו כלום. מפני מה, משל לאדם שבזרועותיו יגן על ראשו, הרי זרועותיו שנים וראשו שלשה, והיגו ענף לשמאל, עבת לימין, ונמצא עין באמצע. ולמה נאמר בו עין שהוא שורש האילן.

ענין ערבי נחל

ומאי ערבי נחל שוקי האדם שהם שתים. ומאי נינהו לישנא דערבי נחל, משום דגדול שבהם הוי למערב ומשם יונק פחו. ושל צפון הוא קטן ממנו מהלך חמש מאות שנה והוא ברוח צפונית מערבית ובו פועל ונקרא על שמו והם שניהם עצים. דבר אחר ערבי, שפעמים מערבין פעולתן זה עם זה. מאי ערבי נחל, נחל הוי, על שם המקום שהם קבועים בו ששמו נחל. כדכתיב, (קהלת א) כל הנחלים הולכים אל הים.

ים הוא אתרוג

מאי ניהו ים, הוי אומר זה אתרוג. ומנא לן דכל מדה ומדה מאלו השבעה אקרי

וּמִמֵּתָנָה נַחְלִיאֵל, אֶל תִּקְרִי נַחְלִיאֵל אֶלָּא נַחְלִי
אֶל.

רְמִזֵּי אַרְבַּעַת הַמֵּינִים

וְעוֹד שָׁם, מָה לָּב, הִדְר פְּרֵי הַגּוֹף, אִף יִשְׂרָאֵל פְּרֵי
עַץ הַדֶּר. מָה אֵילָן תִּמְרָ, עֲנַפְיוֹ סְבִיבָיו וְלוּלְבֹו
בְּאֲמֻצֵּעַ, אִף יִשְׂרָאֵל נְטִלוֹ גּוֹף הָאֵילָן הַזֶּה שֶׁהוּא
לְבוֹ, וּכְנֻגְד הַגּוֹף חוּט הַשְּׂדֵרָה בְּאֲדָם שֶׁהוּא עֶקֶר
הַגּוֹף. וּמָה לּוּלְבֹו זֶה כְּתוּב לוֹ לָב, אִף לָב מְסוּר לוֹ.
וּמָה לָב זֶה שְׁלִשִׁים וּשְׁתַּיִם וּשְׁתַּיִם נְתִיבוֹת חֲכָמָה בּוֹ,
אִף בְּכָל נְתִיב מִהֶן צוּרָה שׁוֹמֵרֵת, שֶׁנֶּאֱמַר לְשֹׁמֵר
אֶת דְּרָגָה עֵץ הַחַיִּים: (ע"כ מההשטמות)

אֲבָרָהִם יִצְחָק וְיַעֲקֹב

דְּבַר אַחֵר, וְלִקְחָתֶם לָכֶם בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן פְּרֵי
הַדֶּר - זֶה אֲבָרָהִם. כִּפְתַת תְּמָרִים - זֶה יִצְחָק. וְעֵנַף
עֵץ עֵבֶת - זֶה יַעֲקֹב. וְעֵרְבֵי נַחַל - אֵלֶּה הֵן שְׁתֵּי
הַדְּרָגוֹת שֶׁאֲמַרְנוּ. וּמִי שֶׁשׁוּנָה זֶה, מִשׁוּם שֶׁעֵץ
עֵבֶת זֶה יַעֲקֹב, שְׂאוּחֹז אֶת כָּל הַחֲלָקִים, וְדָאֵי זֶה
יַעֲקֹב. אֲבָל הִרִי בְּאֲרָנוֹ, פְּרֵי עֵץ הַדֶּר - זֶה בְּאֵר
יִצְחָק, זֶה גְבוּרָה תַּחְתּוֹנָה. כִּפְתַת תְּמָרִים - כִּפְתַת
חֶסֶד, קִשְׁר שֶׁנֶּקְשֵׁר בְּבֵאֵר, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (דְּנִיאֵל ג)
כְּפֹתִים בְּסַרְבְּלֵיהֶם, מִשׁוּם שֶׁאֵלֶּה לֹא עוֹלִים זֶה
בְּלֵי זֶה. וְעֵנַף עֵץ עֵבֶת, עֵנַף הוּא עֲלִיוֹן שֶׁנַּעֲשֶׂה
עֵץ עֵבֹת וְאוּחֹז לְכָל צַד, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר. עֵרְבֵי נַחַל
- זֶה יִצְחָק, בְּכָל הַצְּדָדִים שֶׁאֲחוּזִים בְּצַד הַנַּחַל
וְלֹא בְּצַד הָאֵב. שֶׁשְׁנֵינֵנו, אִף עַל גַּב שֶׁבַּנַּחַל הַזֶּה
לֹא נִמְצָא דִין, מִתְעוֹרְרִים מִמֶּנּוּ דִּינִים.

עֵרְבֵי נַחַל לֹא יוֹצֵאִים מֵהֶם לֹא פְּרֵי וְלֹא טַעַם וְלֹא
רִיחַ

וְרֵב הַמְּנוּנָא סְבָא פְּרִישׁ, וְעֵרְבֵי נַחַל - אֵלוֹ שְׁנֵי
הָעֲמוּדִים שֶׁאֲמַרְנוּ שֶׁיוֹצֵאִים מֵהֶם מִים, וְיָפָה. אֲבָל
בֹּא רָאָה, הִרִי רְאִינוֹ שֶׁשְׁתֵּי דְרָגוֹת אֵלֶּה שְׁעוּמֹדוֹת
עַל דְּרָגָה שֶׁל צְדִיק, פְּרֵי וְכַנּוּס גְּדוֹל [הַבְּרָכוֹת]
יוֹצֵאִים מֵהֶם, וְעֵרְבֵי נַחַל לֹא יוֹצֵאִים מֵהֶם לֹא
פְּרֵי וְלֹא טַעַם וְלֹא רִיחַ, וְהִרִי בְּאֲרָנוֹ, וְהַכֵּל יָפָה.

אֲתָרוּג בְּשִׂמְלָל וְלוּלְבֹו בְּיָמִין

וְעַל פֶּן אֲתָרוּג בְּשִׂמְלָל, כְּנֻגְד הַלֵּב. לּוּלְבֹו בְּיָמִין.
כִּפְתַת בְּכָל, וְקִשׁוּר בְּכָל, שֶׁהִרִי צְדִיק כִּפְתוֹת הוּא
בְּכָל הַצְּדָדִים וְקִשׁוּר בְּכָל, וְזֶהוּ קִשְׁר הָאֲמוּנָה.

נַחַל. שֶׁנֶּאֱמַר (בַּמִּדְבָּר כ"א) וּמִמֵּתָנָה נַחְלִיאֵל, אֶל
תִּקְרִי נַחְלִיאֵל אֶלָּא נַחְלִי אֶל.

רְמִזֵּי אַרְבַּעַת הַמֵּינִים

וְעוֹד שָׁם, מָה לָּב, הִדְר פְּרֵי הַגּוֹף, אִף יִשְׂרָאֵל
פְּרֵי עֵץ הַדֶּר. מָה אֵילָן תִּמְרָ, עֲנַפְיוֹ סְבִיבָיו
וְלוּלְבֹו בְּאֲמֻצֵּעַ, אִף יִשְׂרָאֵל נְטִלוֹ גּוֹף הָאֵילָן
הַזֶּה שֶׁהוּא לְבוֹ, וּכְנֻגְד הַגּוֹף חוּט הַשְּׂדֵרָה בְּאֲדָם
שֶׁהוּא עֶקֶר הַגּוֹף. וּמָה לּוּלְבֹו זֶה כְּתוּב לוֹ לָב,
אִף לָב מְסוּר לוֹ. וּמָה לָב זֶה שְׁלִשִׁים וּשְׁתַּיִם
נְתִיבוֹת חֲכָמָה בּוֹ, אִף בְּכָל נְתִיב מִהֶן צוּרָה
שׁוֹמֵרֵת, שֶׁנֶּאֱמַר (בְּרֵאשִׁית ג) לְשֹׁמֵר אֶת דְּרָגָה עֵץ
הַחַיִּים: (ע"כ כֹּאן מִהַהֲשַׁמְטוֹת)

הַחַיִּים: (ע"כ כֹּאן מִהַהֲשַׁמְטוֹת)

רְמִזֵּי אַרְבַּעַת הַמֵּינִים

דְּבַר אַחֵר, וְלִקְחָתֶם לָכֶם בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן פְּרֵי
עֵץ הַדֶּר, דָּא אֲבָרָהִם. כִּפְתַת תְּמָרִים, דָּא
יִצְחָק. וְעֵנַף עֵץ עֵבֹת, דָּא יַעֲקֹב. וְעֵרְבֵי נַחַל,
אֵילָן אֵינּוּן תְּרִין דְּרָגִין דְּאֲמַרְנוּ. וּמֵאֵן דְּמִתְנִי הָאֵי,
בְּגִין דְּעֵץ עֵבֹת דָּא יַעֲקֹב, דְּאֲחִיד לְכֻלְהוּ חֲלָקִין,
וְדָאֵי דָא יַעֲקֹב. אֲבָל הָא אֹקִימְנָא, פְּרֵי עֵץ
הַדֶּר דָּא בִּירָא דְיִצְחָק, דָּא גְבוּרָה תַּמְאָה. כִּפְתַת
תְּמָרִים. כִּפְתַת חֶסֶד, קִשׁוּרָא דְאֲתַקְשֵׁר בְּבִירָא,
כְּמָה דְאֵת אֲמַר, (דְּנִיאֵל ג) כְּפִירוֹ בְּסַרְבְּלֵיהוֹן, בְּגִין
דְּאֵלִין לֹא סִלְקִין דָּא בְּלֵא דָא. וְעֵנַף עֵץ עֵבֹת,
עֲנַפָּא הוּא עֲלָאָה, דְּאֲתַעְכִּיד עֵץ עֵבֹת, וְאֲחִיד
לְכָל סְטְרָא, כְּמָה דְאֲתַמַּר. עֵרְבֵי נַחַל דָּא יִצְחָק,
בְּכָל סְטְרֵי, דְּאֲחִידוֹן בְּסְטְרָא דְנַחְלָא, וְלֹא
בְּסְטְרָא דְאֲבָא. דְּתַנִּין, אִף עַל גַּב דְּבַהֲאֵי נַחַל
דִּינָא לֹא אֲשַׁתְּכַח בֵּיה, דִּינִין מִתְעַרְיִן מִנֵּיה.

עֵרְבֵי נַחַל לֹא יוֹצֵאִים מֵהֶם לֹא פְּרֵי וְלֹא טַעַם וְלֹא
רִיחַ

וְרֵב הַמְּנוּנָא סְבָא פְּרִישׁ, וְעֵרְבֵי נַחַל, אֵינּוּן
תְּרִין קוּיָמִין דְּקִאֲמַרְנוּ, דְּמִיָּא נְפָקִי מִנֵּיהֶו,
וְשִׁפּוּר. אֲבָל תַּא הוּי, הָא הוּינָן דְּתְרִין דְּרָגִין
אֵלִין דְּקוּיָמִי עַל דְּרָגָא דְצְדִיק, אִיבָא וְכַנּוּשׁוֹ
רְבִרְבָא (ס"א דְּנִרְבָּא) נְפָקִי מִנֵּיהֶו, וְעֵרְבֵי נַחַל לֹא
נְפָקִי מִנֵּיהֶו, אִיבָא, וְלֹא טַעַמָא, וְלֹא רִיחָא.
וְהָא אֹקִימְנָא וְכֻלָּא שִׁפּוּר.

אֲתָרוּג בְּשִׂמְלָל וְלוּלְבֹו בְּיָמִין

וְעַל דָּא אֲתָרוּג (דף רכא ע"א) בְּשִׂמְלָא, לְקַבִּיל
לְפָא. לּוּלְבֹו בְּיָמִינָא, כִּפְתַת בְּכֻלָּא, וְקִטְרִי
בְּכֻלָּא. דְּהָא צְדִיק כִּפְתוֹת הוּא בְּכָל סְטְרִין, וְקִטְרִי
בְּכֻלָּא, וְדָא הוּא קִשׁוּרָא דְמִהִמְנוּתָא.

אשריהם ישראל

ובספרא דאגדתא שפיר קאמר, דכל אליו אינון אושפיון, דומינין עמא קדישא כהאי יומא, דבעינין לאשכחא להו, כיון דזמין לון, ובהו בעי בר נש למלכא בעותיה. זכאין אינון ישראל דידעין ארחוי דמלכא קדישא, וידעין ארחוי דאורייתא, למהך באורח קשומ, למזכי כהו בעלמא דין ובעלמא דאתי.

נצחון בדין

ביומא דא נפקי ישראל, בסימנין רשימין מגו מלכא, כגון דאינון נצחין דינא. ומאי סימנין אינון, סימני מהימנותא, חותמא דמלכא עלאה. לתרי כני נשא, דעאלו קדם מלכא לדינא, ולא ידעי עלמא מאן מנייהו נצח. נפק חד לגיון מבי מלכא, שאילו לו. אמר לון, מאן דיפוק ובידוי סימנין דמלכא, הוא נצח. כד, כולי עלמא עאלין לדינא, קדם מלכא עלאה, ודאין לון מיומא דראש השנה ויום הכפורים, עד חמש סרי יומין לירחא. ובין כד אשתכחו ישראל זכאין בלהו בתויבתא. טרחין בסכה ולולב ואתרוג, ולא ידעי מאן נצח דינא. מלאכי עלאי שאלו מאן נצח דינא. קדשא בריך הוא אמר להו, אינון דמפקי בדידיהו סימנין דילי, אינון נצחין דינא.

ביום הזה ישראל יוצאים בראשם המלך

כהאי יומא, נפקי ישראל ברשימו דמלכא, בתושבתתא דהלילא. עאלין בסכה, אתרוג בשמאלא, לולב בימינא. קמאן בלהו, דישאל רשימין ברשימין דמלכא קדישא. פתחי ואמרי, (תהלים קמד) אשרי העם שככה לו אשרי העם שה' אלהיו.

ליל ו' פרשת ויקרא (דף כ"ד ע"א)

עגנו פרי עץ הדר

רבי יהודה פתח, בתיב (ויקרא כג) פרי עין הדר כפת תמרים. פרי עין הדר, מאן הוא. דא אתרוג. וכי אתרוג מעין הדר הוא, והא כמה קוצין אית סחרניה, מכאן ומכאן, ואת אמרת פרי עין הדר. אלא רזא דמלה, דכתיב, (בראשית ב) ויבן וי' אלהים את הצלע אשר לקח מן האדם לאשה ויביאה אל האדם. וכתיב (בראשית ב) עצם מעצמי ובשר

אשריהם ישראל

ויפה אמר בספר האגדה שכל אלה הם אורחים שמזמינים העם הקדוש ביום הזה, שצריכים למצא אותם, כיון שהזמין אותם, ובהם מבקש אדם בקשתו למלך. אשריהם ישראל שידעו וידעו המלך הקדוש, וידעו דרכי התורה ללכת בדרכי אמת, לזכות בהם בעולם הזה ובעולם הבא.

נצחון בדין

ביום הזה יוצאים ישראל בסימנים רשומים מתוך המלך, משום שהם נצחו בדין, ומהם הסימנים? סימני האמונה, חותם המלך העליון. לשני בני אדם שנכנסו לבני המלך לדין, ובעולם לא יודעים מי מהם נצח. יצא לגיון אחד מבית המלך, ושאלו אותו מי נצח? אמר להם, מי שיצא ובידו סימני המלך, הוא שנצח. כד כל העולם נכנסים לדין לפני המלך העליון, והוא דן אותם מיום של ראש השנה ויום הכפורים, עד חמש עשרה יום לחדש, ובין כד נמצאו ישראל כלם צדיקים בתשובה, טורחים בסכה ולולב ואתרוג, ולא יודעים מי נצח בדין. המלאכים העליונים שואלים, מי נצח בדין? אומר להם הקדוש ברוך הוא, אלה שמוציאים בידיהם את הסימנים שלי, הם נצחו בדין.

ביום הזה ישראל יוצאים בראשם המלך

ביום הזה יוצאים ישראל בראשם המלך, בתשבחות ההלל, נכנסים לסכה, אתרוג בשמאל, לולב בימין. כלם רואים שישאל אל רשומים ברשומי המלך הקדוש, פותחים ואומרים, (תהלים קמד) אשרי העם שככה לו אשרי העם שה' אלהיו.

ליל ו' פרשת ויקרא (דף כ"ד ע"א)

עגנו פרי עץ הדר

רבי יהודה פתח, כתוב (ויקרא כג) פרי עץ הדר כפת תמרים. פרי עץ הדר מה הוא? זה אתרוג. וכי אתרוג מעץ הדר הוא? והרי כמה קוצים יש סביבו, מכאן ומכאן, ואתה אמרת פרי עץ הדר? אלא סוד הדבר, שכתוב ויבן ה' אלהים את הצלע אשר לקח מן האדם לאשה ויביאה אל האדם. וכתוב עצם מעצמי ובשר מבשרי, וזהו פרי עץ

הָדָר. מִזֵּינֵי לָנוּ שְׁאֵדָם נִקְרָא עֵץ? שְׁכַתוֹב כִּי הָאֵדָם
עֵץ הַשְּׂדֵה.

עֲנֵנוּ כִּפְתֵי תַמְרִים

כִּפְתֵי תַמְרִים, שְׁעוּלִים לְשִׁבְעִים שָׁנִים, וּבֹו נִתְקַנּוּ
שִׁבְעִים שָׁנִים עֲלִיזוֹת. וְזֶה כִּפְתֵי לְמַעַלָּה וּלְמַטָּה,
וְלָכֵן נִקְרָא כִּפְתֵי, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר כִּפְתֵי, שְׁעוּלָה לְכָאן
וּלְכָאן. זֶהוּ שְׁכַתוֹב כִּי כָל בְּשָׂמִים וּבְאֲרָץ, דְּוִקְא.

מִי שְׁחוּטָא אֶל הַמְזַבֵּחַ הוּא חוּטָא בְּכָל

רַבִּי יוֹסִי אָמַר, פְּרִי עֵץ הָדָר - זֶה מְזַבֵּחַ, שְׁעוּשָׁה
פְּרוּת, וּמַעַלָּה נִצְנָיִם לְכָל הַצְּדִידִים. מַה הַטַּעַם?
מִשּׁוּם שֶׁכָּל שִׁבְעִים הַשָּׁנִים נוֹתְנִים לָהּ חֶלֶק,
וְהִיא מִתְבָּרַכֶת מְכֻלָּם. מַה זֶה אוֹמֵר? מִשּׁוּם שֶׁמִּי
שְׁחוּטָא אֶל הַמְזַבֵּחַ, הוּא חוּטָא בְּכָל, שֶׁהָרִי כִּפְתֵי
כִּנְגַד אוֹתוֹ שִׁכְפּוֹת לְמַעַלָּה, וְלָכֵן נִקְשְׁרוּ זֶה עִם
זֶה, פְּרִי עֵץ הָדָר כִּפְתֵי תַמְרִים, וְלֹא כְּתוּב וְכִפְתֵי
תַמְרִים.

זֹאת מִשְׁחַת אֶהְרֹן וּמִשְׁחַת בְּנָיִ

כְּתוּב (ויקרא ז) זֹאת מִשְׁחַת אֶהְרֹן וּמִשְׁחַת בְּנָיִ. מַה
זֶה אוֹמֵר? אֵלָּא זֹאת - זֶה מְזַבֵּחַ, שֶׁנִּמְשַׁח עַל יַד
אֶהְרֹן, שְׁכַתוֹב וּמִשְׁחַת אֶת מְזַבֵּחַ הָעֵלֶה וְאֶת כָּל
כְּלָיו. וּמִשְׁחַת (זו מִשְׁחַת) בְּנָיִ, שֶׁהָרִי נִמְשַׁח מְכֻלָּם,
וּמִתְגַּדֵּל וּמִתְבָּרַךְ וּמִטְהַר.

עֲנֵנוּ סִיבּוּב הַמְזַבֵּחַ פַּעַם אַחַת בְּכָל יוֹם, וְאַחַר כֵּן
שְׁבַע פַּעַמִּים - חֶלְקוֹ שֶׁל הַמְזַבֵּחַ

בֵּא רָאָה, בְּחָג סוּבְבִים אֶת הַמְזַבֵּחַ פַּעַם אַחַת בְּכָל
יוֹם, וְאַחַר כֵּן שְׁבַע פַּעַמִּים. מַה זֶה אוֹמֵר? אֵלָּא,
לְמַלְכָּה שֶׁהִזְמִינוּ אוֹרְחִים וְהִתְעַסְקוּ עִמָּהֶם, וְהִיתָה
לְמַלְכָּה בַת יַחִידָה. אֲמַרָה לוֹ: אֲדוּנִי הַמְּלָכָה, מִשּׁוּם
הָאוֹרְחִים לֹא שָׁמַתְ לָב אֵלַי? אָמַר לָהּ: חֲתוּבָה בְּתִי,
מְנָה אֵעֲלֶה לָּךְ בְּכָל יוֹם, (שְׁשׁוּהָ בְּכָלִים). כֵּן בְּכָל יוֹם וְיוֹם
שֶׁל חֲתָן מְקַרְבִּים יִשְׂרָאֵל כִּנְגַד אֲמוֹת הָעוֹלָם.
אָמַר הַמְזַבֵּחַ לְמַלְכָּה הַקְּדוּשָׁה: לְכָלֶם נִמְצָאִים מְנוּת
וְחֶלְקִים, וְלִי מַה אַתָּה נוֹתֵנִי? אָמַר לָהּ: בְּכָל יוֹם
וְיוֹם יִסּוּבְבוּ אוֹתָךְ שִׁבְעָה יָמִים עֲלִיזוֹנִים לְבָרַךְ
אוֹתָךְ, וְנוֹתְנִים לָּךְ שִׁבְעִים חֶלְקִים (בְּכָל יוֹם). רַבִּי
יוֹסִי אָמַר, שִׁבְעִים חֶלְקִים בְּכָל יוֹם כִּנְגַד שִׁבְעִים
פְּרִים שֶׁנִּקְרְבִים בְּחָג.

מִבְּשָׂרִי, וְדָא הוּא פְּרִי עֵץ הָדָר. מִנְלֵן דְּאָדָם
עֵץ אֲקָרִי. דְּכַתִּיב, (דברים ט) כִּי הָאֵדָם עֵץ הַשְּׂדֵה.

עֲנֵנוּ כִּפְתֵי תַמְרִים

כִּפְתֵי תַמְרִים, דְּסִלִּיק לְשִׁבְעִים שָׁנִים, וּבִיָּה
אֲשֶׁתְּכַלְלוּ שִׁבְעִים שָׁנִים עֲלָיוֹן. וְדָא אֲכַפְתֵי
וְאֲתַקְשֵׁר לְעִילָא וְתַמָּא. וְעַל דָּא אֲקָרִי כִּפְתֵי,
כְּמַה דְּאֵת אָמַר כִּפְתֵי, דְּסִלִּיק לְהָכָא וְלְהָכָא.
הָדָא הוּא דְּכַתִּיב כִּי כָל בְּשָׂמִים וּבְאֲרָץ דִּיִּיקָא.

מִי שְׁחוּטָא אֶל הַמְזַבֵּחַ הוּא חוּטָא בְּכָל

רַבִּי יוֹסִי אָמַר, פְּרִי עֵץ הָדָר דָּא מְזַבֵּחַ, דְּעֵבִיד
פִּירִין, וְסִלִּיק אֲבִין לְכָל סְטְרִין. מַאי טַעְמָא.
בְּגִין דְּכָל ע' שָׁנִים, וְהִבִּין לָהּ חוּלְקָא, וְאֲתַבְּרָכָא
מְכֻלָּהּ. מַאי קָא מִיִּירִי. בְּגִין דְּמֵאֵן דְּחִטִּי לְגַבִּי
מְזַבֵּחַ, בְּכָלֵא חִטִּי, דְּהָא כִּפְתֵי לְקַבְלִי הַהוּא
דְּכִפְתֵי לְעִילָא, וְעַל דָּא אֲתַקְשֵׁר דָּא בְּדָא, פְּרִי
עֵץ הָדָר כִּפְתֵי תַמְרִים וְלֹא כְּתִיב וְכִפְתֵי תַמְרִים.

זֹאת מִשְׁחַת אֶהְרֹן וּמִשְׁחַת בְּנָיִ

כְּתִיב (ויקרא ז) זֹאת מִשְׁחַת אֶהְרֹן וּמִשְׁחַת בְּנָיִ.
מַאי קָא מִיִּירִי. אֵלָּא, זֹאת: דָּא מְזַבֵּחַ,
דְּאֲתַמְשַׁח עַל יַד אֶהְרֹן, דְּכַתִּיב, (שמות ט)
וּמִשְׁחַת אֶת מְזַבֵּחַ הָעוֹלָה וְאֶת כָּל כְּלָיו. וּמִשְׁחַת
(ס"א זו מִשְׁחַת) בְּנָיִ, דְּהָא מְכֻלָּהּ אֲתַמְשַׁח, וְאֲתַרְבִּי,
וְאֲתַבְּרָכָא, וְאֲתַרְכָּא.

עֲנֵנוּ סִיבּוּב הַמְזַבֵּחַ פַּעַם אַחַת בְּכָל יוֹם, וְאַחַר כֵּן
שְׁבַע פַּעַמִּים - חֶלְקוֹ שֶׁל הַמְזַבֵּחַ

תָּא חֲזִי, בְּחָג סוּבְבִים אֶת הַמְזַבֵּחַ וּמֵנָּה הָדָא
בְּכָל יוֹמָא, וּשְׁבַע זְמַנִּין לְבַתָּר. מַאי קָא
מִיִּירִי. אֵלָּא, לְמַלְכָּא דְּזַמִּין אוּשְׁפִּיזִין, וְאֲתַעְסַק
בְּהוּ, וְהוּא לִיָּה לְמַלְכָּא בַת יַחִידָה, אֲמַרָה
לִיָּה, מַאֲרִי מַלְכָּא, בְּגִין אוּשְׁפִּיזִין לֹא אֲשַׁנְחַתִּי
עָלַי. אָמַר לִיָּה, חֲתוּבָה בְּתִי פְּרַקְטָא הָדָא אֲסִלִּיק
לָךְ בְּכָל יוֹמָא, (דף כ"ד ע"ב) (דְּשִׁיר בְּכָלִים). כֵּן, בְּכָל יוֹמָא
וְיוֹמָא דְּחָג, מְקַרְבִּין יִשְׂרָאֵל לְקַבֵּל אוֹמִין
דְּעִלְמָא. אָמַר מְזַבֵּחַ לְמַלְכָּא קְדִישָׁא, לְכָלֵהּ
מִשְׁתַּכְּחִי מֵאִנּוּן וְחוּלְקִין, וְלִי מַה אַנְתָּ יְהִיב.
אָמַר לָהּ, בְּכָל יוֹמָא וְיוֹמָא יִסּוּבְבוּ לִידָךְ שִׁבְעָה
יוֹמִין עֲלָיוֹן, לְבָרַכָּא לָךְ, וְהִבִּין לָךְ שִׁבְעִין
חוּלְקִין (בְּכָל יוֹמָא), רַבִּי יוֹסִי אָמַר שִׁבְעִין חוּלְקִין
בְּכָל יוֹמָא לְקַבֵּל שִׁבְעִין פְּרִים דְּמִתְקַרְבִּין בְּחָג.

רבי יהודה אָמר, שְׁבַעַה בְּכָל יוֹם, מְשׁוּם שֶׁהָרִי מִתְבָּרְכָת (מקומם) מְכַלֵּם, וְלִסּוּף שְׁבַעַה הַיָּמִים מִתְבָּרְכָת מִמָּקוֹם שֶׁשָּׁמֶן הַמִּשְׁחָה נִמְצָא. (ואַחַר כֵּן) שְׁבַע פְּעָמִים, כְּנִגְדַּךְ כָּל אוֹתָם שְׁבַעַה יָמִים כְּדִי לְהַעֲמִיד לָהּ בְּרָכוֹת מִמַּעַן הַנִּחַל שֶׁזֶרֶם תָּמִיד וְלֹא פּוֹסֵק. נִמְצָא שֶׁמִּתְבָּרְכָת (תָּמִיד) בְּכָל יוֹם וַיּוֹם, עַד שְׁבַעַה יָמִים שֶׁמִּתְבָּרְכָת מִמַּעַן הַנִּחַל. וְכֵן פְּעַם אַחֲרַת שְׁבַע פְּעָמִים כְּאַחַד, וּמִתְקַיְּמוֹת כִּי הַבְּרָכוֹת אַחַר כֵּן מִהַמָּקוֹם הָעֲלִיוֹן שֶׁהַמַּעַן יוֹצֵא וְלֹא פּוֹסֵק, כְּפִי שֶׁאַמְרָנוּ.

עַד עֲקָרָה יִלְדָה שְׁבַעַה וְרַבַּת בָּנִים אֲמַלְלָהּ
בְּכָל יוֹם מְכַרְזִימָן עֲלֶיהָ וְאוֹמְרִים, (שְׁמוֹזֵל א ב) עַד עֲקָרָה יִלְדָה שְׁבַעַה וְרַבַּת בָּנִים אֲמַלְלָהּ. עַד עֲקָרָה יִלְדָה שְׁבַעַה - זוֹ כְּנִסְתֵי יִשְׂרָאֵל, שֶׁמִּתְבָּרְכָת מִשְׁבַּעַה בְּכָל יוֹם, וְעוֹלָה לְחֻשְׁבוֹן עֲלִיוֹן. וְרַבַּת בָּנִים אֲמַלְלָהּ - אֵלּוּ אַמוֹת עוֹבְדֵי עֲבוּדָה זָרָה שֶׁעוֹלִים בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן לְחֻשְׁבוֹן גְּדוּל, וְאַחַר כֵּן מִתְמַעֲטִים וְהוֹלְכִים בְּכָל יוֹם וַיּוֹם, וְלִכְּוֹן הַמִּזְבֵּחַ מְכַפֵּר עַל חֻטְאֵי יִשְׂרָאֵל, הַמִּזְבֵּחַ מְטַהֵר אוֹתָם וּמִרְיָק לָהֶם בְּרָכוֹת מִמַּעַלָּה לַמַּטֵּה.

עֲנֵן הַמַּיִנִּים

וְעַנְיָ עֵץ עֵבֶת - זֶה הַמְּלַךְ הַקָּדוֹשׁ, שֶׁאַחוּז לְשָׁנֵי צִדְדִים. וּמְשׁוּם כֵּן הַדָּס שֶׁלִּשָּׁה עֲנַפִּים, שֶׁיִּעָשֶׂה עַנְיָ עֵץ עֵבֶת שֶׁאַחוּז לְכָל צֵד. וְעַרְבֵי נַחַל - אֵלּוּ שְׁנֵי עֲמוּדִים, שֶׁמִּכָּאן יוֹצֵא לְכַפּוֹת תְּמָרִים. כַּפּוֹת תְּמָרִים, אַחוּז לְמַעַלָּה וְאַחוּז לְמַטָּה, וְהָרִי נִתְבָּאֵר. אֲתֵרוֹג יוֹצֵא מִתּוֹךְ הַקּוֹצִים שֶׁל הָאֵילָן, וְכֵן זֶה. גַּם כַּפּוֹת תְּמָרִים אוֹחֵז בָּהֶם וְדַאי. כָּל מֵה שֶׁיוֹצֵא לְעוֹלָם - מִכָּאן יוֹצֵא וּמִכָּאן בָּאִים (יז).

הַמִּזְבֵּחַ שֶׁל מַעַלָּה

רְבִי יוֹסִי פֶתַח, וְאָבוּאָה אֶל מִזְבֵּחַ אֱלֹהִים. מִי זֶה מִזְבֵּחַ אֱלֹהִים? זֶהוּ הַמִּזְבֵּחַ שֶׁל מַעַלָּה, מִזְבֵּחַ אֱלֹהִים וְדַאי. וְהֵינּוּ בְּאֵר שֶׁל יֶצְחָק, וְלִפְעָמִים מִזְבֵּחַ ה', כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר קָם מִלְפָּנֵי מִזְבֵּחַ ה'. וְעַל זֶה יוֹרְשִׁים הַעוֹלָמוֹת מִכָּאן דִּין וְרַחֲמִים, מְשׁוּם שֶׁהִיא יוֹנֶקֶת בְּצַד הַזֶּה וּבְצַד הַזֶּה, וְהָרִי בְּאֵרוֹ אֶת הַדָּבָר.

רְבִי יְהוּדָה אָמַר, שְׁבַעַה בְּכָל יוֹמָא, בְּגִין דְּהָא אֲתַבְּרָכָא (מֵאַתְר) מְכַלְהוּ, וְלִסּוּף, שְׁבַעַה יוֹמִין, מִתְבָּרְכָא מֵאַתְר דְּמִשְׁחָ רַבּוּתָא אֲשֶׁתִּכַּח. (וְלִבְתָּר) שְׁבַעַה זְמַנִּין, לְקַבֵּל כָּל אֵינּוֹן שְׁבַעַה יוֹמִין, בְּגִין לְקַיְימָא לָהּ בְּרַכָּאן מִן מְבוּעָא דְנַחְלָא, דְּנִגְיֵד תְּדִיר וְלֹא פּוֹסֵק, אֲשֶׁתִּכַּח דְּאֲתַבְּרָכָא (תְּדִיר) בְּכָל יוֹמָא וַיּוֹמָא, עַד שְׁבַעַה יוֹמִין דְּאֲתַבְּרָכָא מִמְבוּעָא דְנַחְלָא. וְכֵן זְמַנָּא אַחֲרָא שְׁבַעַה זְמַנִּין כְּחֻדָּא וְאֲתַקְיָמוּ בְּרַכָּאן לְבִתְרָא מֵאַתְרָא עֲלֵאָה דְּמְבוּעָא נְפִיק וְלֹא פּוֹסֵק, כְּדַקְאֲמַרְן.

עַד עֲקָרָה יִלְדָה שְׁבַעַה וְרַבַּת בָּנִים אֲמַלְלָהּ
בְּכָל יוֹמָא, מְכַרְזִימָן עֲלֶיהָ וְאוֹמְרִין, (שְׁמוֹזֵל א ב) עַד עֲקָרָה יִלְדָה שְׁבַעַה וְרַבַּת בָּנִים אֲמַלְלָהּ. עַד עֲקָרָה יִלְדָה שְׁבַעַה: דָּא כְּנִסְתֵי יִשְׂרָאֵל, דְּאֲתַבְּרָכָא מִשְׁבַּעַה בְּכָל יוֹמָא, וְסָלִיק לְחוּשְׁבוֹן עֲלֵאָה. וְרַבַּת בָּנִים אֲמַלְלָהּ, אֵלּוּ אוֹמִין עוֹבְדֵי עֲבוּדָה זָרָה, דְּסָלְקִין בַּיּוֹמָא קְדַמָּאָה לְחוּשְׁבוֹן רַב, וְלִבְתֵּר מִתְמַעֲטִין וְאוֹלִין בְּכָל יוֹמָא וַיּוֹמָא. וְעַל דָּא, מִזְבֵּחַ מְכַפֵּר עַל חוֹבִיּהוֹן דְּיִשְׂרָאֵל מִזְבֵּחַ מְדַבֵּר לְהוֹן, וְאִרְיָק לְהוֹן בְּרַכָּאן מַעֲלָא לְתַתָּא.

עֲנֵן הַמַּיִנִּים

וְעַנְיָ עֵץ עֵבֶת: דָּא מְלַכָּא קְדִישָׁא, דְּאֲחִיד לְתֵרִין סְטָרִין. וּבְגִין כֵּן הַדָּס תֵּלַת עַנְיָ, דִּיתְעַבַּד עַנְיָ עֵץ עֵבֶת, דְּאֲחִיד לְכָל סְטָרָא. וְעַרְבֵי נַחַל: אֵלּוּ תֵרִין קוּיִמִין, דְּמַהֲקָא נְפִיק, לְכַפּוֹת תְּמָרִים. כַּפּוֹת תְּמָרִים, אֲחִיד לְעֵילָא וְאֲחִיד לְתַתָּא, וְהָא אֲתֵמַר. אֲתֵרוֹג נְפָקָא מִגּוֹ כּוֹבִין דְּאֵילָנָא וְהִי הוּא. כַּפּוֹת תְּמָרִים הִי נְמִי אֲחִיד בְּהוּ וְדַאי, כָּל מֵה דְנְפִיק לְעֵלְמָא מַהֲקָא נְפָקָא וּמַהֲקָא אֲתִיָּין. (ס"א אַתְרוֹג).

הַמִּזְבֵּחַ שֶׁל מַעַלָּה

רְבִי יוֹסִי פֶתַח, (תַּהֲלִים מו) וְאָבוּאָה אֶל מִזְבֵּחַ אֱלֹהִים. מֵאֵן מִזְבֵּחַ אֱלֹהִים. דָּא הוּא מִזְבֵּחַ דְּלַעֲיָלָא, מִזְבֵּחַ אֱלֹהִים וְדַאי. וְהֵינּוּ בְּאֵר דְּיֶצְחָק. וְלִזְמַנִּין מִזְבֵּחַ יי', כְּמֵה דְאֵת אָמַר (מְלָכִים א ח) קָם מִלְפָּנֵי מִזְבֵּחַ יי', וְעַל דָּא יִרְתִּין עֲלֵמִין מַהֲקָא דִּינָא וְרַחֲמִין, בְּגִין דְּהִיא יִנְקָא בְּהָא סְטָרָא וּבְהָא סְטָרָא, וְהָא אוֹקְמוּהָ מְלָה.

ליל ז' פרשת נח (דף ס"ג ע"א)

צהלי קולך בת גלים הקשיבי לישה ענייה ענתות
פתח רבי יוסי ואמר (ישעיה ^י) צהלי קולך בת
 גלים הקשיבי לישה ענייה ענתות. האי
 קרא אוקמוה חבריא. אבל האי קרא על כנסת
 ישראל אתמר. צהלי קולך בת גלים, ברתיה
 דאברהם אבינו הכי אוקמוה בת גלים כדכתיב,
 (שיר השירים ד) גל נעול. גלים אנון נהורין דמתכנשי
 ואזלי ועאלין לגווה ומליין לה כדכתיב, (שיר
 השירים ד) שלחיד פרדם רמונים.

הקשיבי לישה כמה דאת אמר (איוב ד) ליש אובד
 מבלי טרף. ליש דכר. לישה נוקבא.
 אמאי אקרי ליש, אי משום (משלי ז) דכתיב ליש
 גבור בבהמה, או משום דכתיב ליש אובד
 מבלי טרף. אלא כלא איהו ליש גבורה תתאה
 דאתי מגבורה עלאה. ליש אובד מבלי טרף,
 בשעתא דאנון נחלין מסתלקין ולא עאלין
 לגווה, כדן אתקרי לישה דאבידת מבלי טרף.
 דכתיב ליש אובד מבלי (דף סג ע"ב) טרף ובני לביא
 יתפרדו.

ומה דאמר לישה היינו ענייה ענתות מסכנא
 דמסכנותא כמה דאת אמר, (ירמיה א) מן
 הכהנים אשר בענתות וכתיב, (מלכים א ב) ענתת
 לך על שדיך. מאי איריא. אלא כל זמנא דדוד
 מלכא הוה קיים, אסתלק אביהו בעויתרא
 ובכללא. לבתר אמר ליה שלמה ענתות לך על
 שדיך.

אמאי קרי ליה שלמה הכי. אלא אמר ליה
 ביומך הוה אבא כמסכנו והשתא לך
 על שדיך. השתא אית לומר אמאי אקרי אביהו
 ענתות. אי תימא דהוה מן ענתות, הא תנינן
 דכתיב, (שמואל א כב) וימלט בן אהוד לאחימלך בן
 אחיטוב ושמו אביהו. והוא מגוב הוה, דהא
 נוב עיר הכהנים הוה. ואף על פי דאמרו דהיא
 נוב היא ענתות ואמאי אקרי לה ענתות בגין
 דנחתת למסכנו ואתאביד קרתא על ידא
 דשאול ואתאבידו כהני. אלא ענתות כפר
 הוה, ולא הוא נוב, ועל דא קרי ליה אביהו
 ענתות, בגין דאמר (מלכים א ב) וכי התעניית בכל
 אשר התענה אבי. ומקרתא דנוב הוה, ועל
 מסכנו דדוד דהוה ביומוי אקרי ליה הכי.

ליל ז' פרשת נח (דף ס"ג ע"א)

צהלי קולך בת גלים הקשיבי לישה ענייה ענתות
פתח רבי יוסי ואמר, (ישעיה ^י) צהלי קולך בת גלים
 הקשיבי לישה ענייה ענתות. פסוק זה פרשוהו
 החברים. אבל פסוק זה נאמר על כנסת ישראל.
 צהלי קולך בת גלים - בתו של אברהם אבינו, כך
 פרשוהו בת גלים, כפתיב (שיר ד) גל נעול. גלים הם
 מאורות שמתכנשים והולכים ונכנסים לתוכה
 וממלאים אותה, כפתיב (סם) שלחיד פרדם רמונים.

הקשיבי לישה, כמו שנאמר (איוב ד) ליש אבד
 מבלי טרף. ליש - זכר. לישה - נקבה. למה נקרא
 ליש? אם משום שכתוב (משלי ז) ליש גבור בבהמה,
 או משום שכתוב ליש אבד מבלי טרף. אלא
 הכל הוא ליש, גבורה תחתונה שבאה מגבורה
 עליונה. ליש אבד מבלי טרף - בשעה שאותם
 נחלים מסתלקים ולא נכנסים לתוכה, אז נקראת
 לישה שאובדת מבלי טרף, שכתוב ליש אבד
 מבלי טרף ובני לביא יתפרדו.

ומה שאמר לישה, היינו ענייה ענתות, עני של
 עניות, כמו שנאמר (ירמיה א) מן הכהנים אשר
 בענתות, וכתוב (מלכים א ב) ענתת לך על שדיך.
 מה משמיענו? אלא כל זמן שהמלך דוד היה
 קיים, עלה אביהו בעשר ובכל. אחר כך אמר לו
 שלמה, ענתות לך על שדיך.

למה קרא לו שלמה כך? אלא אמר לו, בימיך היה
 אבא בעני, ועכשו לך על שדיך. כעת יש לומר,
 למה נקרא אביהו ענתות? אם תאמר שהיה
 מענתות, הרי שנינו שכתוב (שמואל א כב) וימלט בן
 אהוד לאחימלך בן אחיטוב ושמו אביהו. והוא
 מגוב היה, שהרי נוביהו עיר הכהנים. ואף על
 פי שאמרו, היא נוב היא ענתות, ולמה נקראת
 ענתות? משום שיירדה לעני ואבדה העיר על
 ידי שאול ואבדו הכהנים. אלא ענתות כפר היה,
 ואינה נוב, ולכן קרא לה אביהו ענתות, משום
 שאמר (מלכים א ב) וכי התעניית בכל אשר התענה
 אבי. והוא היה מהעיר נוב, ועל העני של דוד
 שהיה לו בימיו קרא לו כך.

אמר רבי חי'א, העולם היה בעני מיום שעבר אדם על מצוות הקדוש ברוך הוא, עד שבא נח והקריב קרבן והתישב העולם. אמר רבי יוסי, לא התישב העולם ולא יצאה הארץ מזהמת הנחש, עד שעמדו ישראל על הר סיני ונאחזו בעץ החיים, ואז התישב העולם.

ואלמלא שחזרו ישראל וחסאו לפני הקדוש ברוך הוא, לא היו מתים לעולמים, שהרי נפסקה מהם זהמת הנחש. כיון שחטאו, אז נשברו אותם הלוחות הראשונים שהיתה בהם חרות של הכל, החרות מאותו הנחש שהוא קץ כל בשור. וכשקמו הלויים להרג הרג, אז התעורר הנחש הרע והיה הולך לפניהם, ולא יכל לשלט בהם, משום שישראל היו מזדרזים כלם בחגורות מזינות, ולא יכל הנחש לשלט בהם. וכיון שאמר למשה (שמות לג) ועתה הורד עדיך מעליך, נתנה רשות לנחש הזה לשלט עליהם.

ויתנצלו בני ישראל את עינים מהר חרב **בא** ראה מה כתוב (סו), ויתנצלו בני ישראל את עינים מהר חרב. ויתנצלו? וינצלו צריך להיות! אלא ויתנצלו על ידי האחר, משום שנתנה רשות לנחש לשלט. את עינים מהר חרב, שקבלו מהר חורב כשנתנה תורה לישראל.

למה לא בטל נח מות מהעולם **אמר** רבי חי'א, נח שהיה צדיק, למה לא היה מבטל מות מהעולם? אלא משום שעדין לא הסתלקה הזהמה מן העולם. ועוד, שהם לא האמינו בקדוש-ברוך-הוא, וכלם אחוזים בעלים של האילן למטה ומתלבשים ברוח סמא. ועוד הוסיפו אחר כך לחטא וללכת אחר יצר הרע ככראשונה. והתורה הקדושה, שהיא עץ החיים, עדין לא הוריד אותה הקדוש ברוך הוא לארץ, ועוד שהיא משך אותו בעולם אחר כך, שכתוב וישת מן היין וישכרוניתגל בתוך אהלה, והרי נתבאר.

ענין הד' מינים בחג

עד שהיו הלככים, ראו יהודי אחד שהיה בא. אמר רבי יוסי, האיש הזה הוא יהודי ונראה. כשהגיע

אמר רבי חי'א במסכנותא הוה עלמא מיומא דעבר אדם על פקודי קדשא בריד הוא. עד דאתא נח וקריב קרבן ואתיישב עלמא. אמר רבי יוסי לא אתיישב עלמא ולא נפקא ארעא מזוהמא דנחש עד דקיימו ישראל על טורא דסיני ואתאחידו באילנא דחיי כדין אתיישב עלמא.

ואלמלא דהדרו ישראל והאבו קמיה קדשא בריד הוא לא הוו מתין לעלמין. דהא אתפסק מנייהו זוהמא דנחש. כיון דחבו כדין אתברו אנני לוחי קדמאי, דהוו בהו חירו דכלא. חירו דההוא נחש דאיהו קץ כל בשר. וכד קמו ליואי לקטלא קטלא, כדין אתער הויא בישא והוה אזיל קמיהו ולא יכיל לשלטאה בהו. כגון דהוו ישראל מזדרזין בלהו בחגירו מזינין ולא יכיל ההוא נחש לשלטאה בהו. וכיון דאמר למשה (שמות לג) ועתה הורד עדיך מעליך, אתייהיב רשו להאי נחש לשלטאה עלייהו.

ויתנצלו בני ישראל את עינים מהר חרב **תא** חזו, מה כתוב, (שמות לג) ויתנצלו בני ישראל את עינים מהר חרב. ויתנצלו וינצלו מיבעי ליה. אלא ויתנצלו על ידי דא דאחרא כגון דאתייהיב רשו לנחש לשלטאה. את עינים מהר חרב דקבלו מטורא דחורב כד אתייהיב אורייתא לישראל.

למה לא בטל נח מות מהעולם

אמר רבי חי'א נח דהוה צדיק אמאי לא הוה בטיל מותא מעלמא. אלא כגון דער לא סלקת זוהמא מעלמא. ועוד דאנני לא הוו מהימנין ביה בקודשא בריד הוא וכלהו אחידן כטרפי אילנא לתתא ומתלבשאן ברוח מסאבא. ותו לבתר אוספו למחטי ולמהך בתר יצר הרע כד בקדמיתא. ואורייתא קדישא דאיהו אילנא דחיי אפתי לא נחית לה קדשא בריד הוא בארעא. ותו דאיהו אמשיד ליה בעלמא לבתר דכתיב וישת מן היין וישכר ויתגל בתוך אהלה והא אתמר.

ענין הד' מינים בחג

עד דהוו אזלי, חמו חד יודאי דהוה אתי. אמר רבי יוסי האי בר נש יודאי איהו ואתחזי.

אֲלֵיהֶם, שְׁאֵלוֹ אוֹתוֹ. אָמַר לָהֶם, אֲנִי שְׁלִיחַ מִצְוָה, שֶׁהָרִי אֲנִי גָרִים בְּכַפֵּר רֵאמִיו, וְהִגִּיעַ זְמַן הַחֵג, וְאֲנִי צָרִיכִים לְוֹלֵב עִם הַמִּינִים שְׁלוֹ עִמּוֹ, וְאֲנִי הוֹלֵךְ לְקַטֹּף אוֹתָם לְמִצְוָה. הֲלֹכּוּ כִּפְחוּד. אָמַר לָהֶם אוֹתוֹ יְהוּדִי, אֲרַבְעַת מִיְּנֵי הַלוֹלֵב הֲלָלוּ שְׁבַכְלָם בְּאִים לְרִצּוֹת בְּעַד הָעוֹלָם [נ"א עַל הַמַּיִם], שְׁמַעְתֶּם לָמָּה אֲנִי צָרִיכִים אוֹתָם בְּחָג? אָמַר לוֹ, כִּבֵּר הָעִירוֹ בְּזֶה הַחֲבָרִים, אֲבָל אִם דָּבָר חָדָשׁ הוּא תַּחַת יָדְךָ - אָמַר אוֹתָהּ.

אָמַר לָהֶם, וַדַּאי אוֹתוֹ מְקוֹם שְׁאֲנוּ גָרִים בּוֹ הוּא קֶטַן, וְכֻלָּם עוֹסְקִים בַּתּוֹרָה, וַיֵּשׁ עֲלֵינוּ תַלְמִיד חֶכֶם וְשִׁמּוֹ רַבִּי יִצְחָק בֶּר יוֹסִי מַחֲזִיאָה, וּבְכָל יוֹם וַיּוֹם אוֹמֵר לָנוּ דְבָרֵי תּוֹרָה חֲדָשִׁים, וְאָמַר שֶׁהָרִי בְּחָג זְמַן הוּא לְשֵׁלֵט. [יִשְׂרָאֵל שׁוֹלְטִים בְּאוֹתוֹ זְמַן וְלוֹקְחִים לְוֹלֵב שְׁמַרְאָה שְׁאֲנוּ נִצְחָנוּ עַל כָּל אוֹתָם שְׁנִקְרָאִים הַמּוֹן הָעָם וְלְשֵׁלֵט עֲלֵיהֶם] [אֲזִי עֶבֶר עַל נַפְשֵׁנוּ הַמַּיִם הַזְּנוּנִים בְּרוּךְ ה' שֶׁלֹּא נִתְנַנְנוּ טָרַף לְשִׁנָּיהֶם. וְכִי יֵשׁ שְׁנַיִם לְמַיִם? אֶלְא! (שֶׁכֵּן אוֹתָם גְּדוּלָּה) אוֹתָם שְׁאֵר הָעַמִּים. אוֹתָם מְמַנִּים גְּדוּלָּה עַל שְׁאֵר הָעַמִּים עִבּוֹ, וּמִתְבָּרְכִים מִצְדָּם שֶׁל יִשְׂרָאֵל, וְקוֹרְאִים לָהֶם מַיִם הַזְּנוּנִים, כְּמוֹ שְׁנִיאָמַר (תְּהִלִּים קכד) הַמַּיִם הַזְּנוּנִים. וּבִשְׁבִיל לְשֵׁלֵט עֲלֵיהֶם בָּאנוּ בְּסוּד הַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ בְּאוֹתָם אֲרַבְעָה מִיְּנֵי הַלוֹלֵב לְרִצּוֹת אֶת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא [עֲלֵיהֶם] וְלְשֵׁלֵט עֲלֵיהֶם בְּסוּד הַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ, וְלִהְיֶיר עֲלֵינוּ מִיִּם קְדוֹשִׁים לְנִסּוֹף עַל גְּבֵי הַמַּזְבֵּחַ.

עֲנֵן רֹאשׁ הַשָּׁנָה, יוֹם הַכַּפּוּרִים, סְכוּת וּשְׁמִינֵי עֶצְרַת עוֹד אָמַר לָהֶם, בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה הַתְּעוֹרְרוּת רֹאשׁוֹנָה הִיא בְּעוֹלָם. מֵה זֶה הַתְּעוֹרְרוּת רֹאשׁוֹנָה? זֶה בֵּית דִּין הַתַּחְתּוֹן [נ"א זֶה רֹאשׁ הַשָּׁנָה מִמַּשׁ] שְׁמַתְעוֹרֵר לְדוֹן אֶת הָעוֹלָם. וְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא יוֹשֵׁב עַל הָעוֹלָם בְּדִין וְדוֹן אֶת הָעוֹלָם.

וְשׁוֹלֵט בֵּית הַדִּין [שְׁלֵמָטָה] הִזָּה לְדוֹן אֶת הָעוֹלָם, עַד יוֹם הַכַּפּוּרִים שְׁמֵאִירִים פְּנִיָּה, וְלֹא נִמְצָא נַחֵשׁ מְלָשִׁין בְּעוֹלָם, שֶׁהוּא מִתְעַסֵּק בְּמֵה שְׁמִבְיָאִים לוֹ אוֹתוֹ הַשְּׁעִיר, שֶׁהוּא מִצַּד רוּחַ הַטְּמָאָה כְּרָאִי לוֹ. וּמְשׁוּם שְׁמַתְעַסֵּק בְּאוֹתוֹ שְׁעִיר, לֹא קָרִיב לְמִקְדָּשׁ.

וְשְׁעִיר זֶה כְּמוֹ אוֹתוֹ שְׁעִיר שֶׁל רֹאשׁ חֲדָשׁ שְׁמַתְעַסֵּק בּוֹ וּמֵאִירוֹת פְּנִיָּה שֶׁל רֹאשׁ הַשָּׁנָה [כֶּךָ בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה] [מֵאִירִים] [פְּנֵי הַמִּקְדָּשׁ]. וְעַל

כֶּד מְטֵא גְבוּיָהוּ שְׁאִילוֹ לִיה. אָמַר לוֹן שְׁלִיחָא דְמִצְוָה אָנָּה. דְּהָא אָנִן דִּיּוּרֵי בְּכַפֵּר דְּרֵאמִין, וּמְטֵא וּמְנָא דְחָג, וְאָנִן צָרִיכִין לְוֹלֵב וּזְנוּנֵי דְעַמִּיה, וְאָנָּה אֲזִיל לְקַטֵּעַ לוֹן לְמִצְוָה. אֲזִילוּ כְּחָדָא. אָמַר לָהּ הֵהוּא יוֹדָאִי הֵי אֲרַבְעֵי מִיְּנֵי דְלוֹלֵב דְבִכְלָהוּ אֶתְאֵן לְרִצּוּנֵי עֲלָמָא (נ"א עַל מַיִם) שְׁמַעְתּוֹן אִמְרֵי אָנִן צָרִיכִין לוֹן בְּחָג. אָמַר לִיה כִּבֵּר אֶתְעָרוּ כְּהוּ חֲבָרִיָּא. אֲבָל אִי מְלָה חֲדָתָא אִיהוּ תַּחַת יָדְךָ אִימָא לָהּ.

אָמַר לוֹן וַדַּאי הֵהוּא אֶתְר דְּאָנִן דִּיּוּרֵי בִיה הוּא זְעִיר וְכֻלָּהוּ עֲסָקֵי בְּאוֹרִיָּתָא. וְאִית עֲלֵן צוּרְבָא מְרַבְּנֵן רַבִּי יִצְחָק בֶּר יוֹסִי מַחֲזִיאָה שְׁמִיָּה. וּבְכָל יוֹמָא וְיוֹמָא אָמַר לָן מְלִין חֲדָתִין בְּאוֹרִיָּתָא. וְאָמַר דְּהָא בְּחָג זְמַנָּה הוּא לְשֵׁלֵטָא. (יִשְׂרָאֵל שְׁלִישִׁין בְּהֵהוּא זְמַנָּה, וְנִקְרִיטָא לְוֹלֵב דְּמִתְחַזֵּי דְאַנְוּ נִבְיָחָא עֲלֵיהֶוּ עַל כָּל אֲנִין דְּאֶקְרוּן הַמּוֹן הָעָם וְלְשֵׁלֵטָא עֲלֵיהֶוּ) (אֲזִי עֶבֶר עַל נַפְשֵׁנוּ הַמַּיִם הַזְּנוּנִים בְּרוּךְ ה' שֶׁלֹּא נִתְנַנְנוּ טָרַף לְשִׁנָּיהֶם. וְכִי אִית שְׁנַיִם לְמַיִם. אֶלְא! (ס"א דְכָל אֲנִין בְּרַבְרִין) אֲנִין שְׁאֵר עַמִּין. אֲנִין רַבְרִין מְמַנֵּן עַל שְׁאֵר עַמִּין עוֹבְדֵי עֲבוֹדַת כּוֹכְבִים וּמְזוֹלוֹת וּמִתְבָּרְכָאֵן מִסְטָרֵיהֶוּ דִּיִּשְׂרָאֵל וְקָרִינֵן לוֹן מַיִם הַזְּנוּנִים. כְּמָה דְאֶתְ אָמַר, (תְּהִלִּים קכד) הַמַּיִם הַזְּנוּנִים. וּבְגִין לְשֵׁלֵטָא עֲלֵיהֶוּ אֶתִּינָא בְּרֹאשׁ דְּשְׁמָא קְדִישָׁא בְּאֲנִין אֲרַבְעֵי מִיְּנֵי שְׁבַלְוֹלֵב לְרִצּוּנֵי לִיה לְקוֹדְשָׁא בְּרִיד הוּא (עֲלֵיהֶוּ) וְלְשֵׁלֵטָא (דָּף טו ע"א) עֲלֵיהֶוּ בְּרֹאשׁ דְּשְׁמָא קְדִישָׁא. וְלֹאֶתְעָרָא עֲלֵן מִיְּנֵי קְדִישִׁין לְנִסְכָּא עַל גְּבֵי מִדְּבָחָא.

עֲנֵן רֹאשׁ הַשָּׁנָה, יוֹם הַכַּפּוּרִים, סְכוּת וּשְׁמִינֵי עֶצְרַת תּוֹ אָמַר לוֹן בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה אֶתְעוֹרוּתָא קְדָמָאָה אִיהוּ בְּעֲלָמָא. מֵאִי אֶתְעוֹרוּתָא קְדָמָאָה. דָּא בִּי דִינָא דְלִתְמָא (נ"א דָּא רֹאשׁ הַשָּׁנָה מִקְשֵׁל) דְּאֶתְעָר לְמִידִין עֲלָמָא. וְקְדָשָׁא בְּרִיד הוּא יְתִיב עַל עֲלָמָא בְּדִינָא וְדִינֵן עֲלָמָא.

וְשֵׁלֵטָא הֵאִי בִּי דִינָא לְמִידִין עֲלָמָא, עַד יוֹמָא דְכַפּוּרֵי דְנִהְרִין אֲנַפְהָא, וְלֹא אֶשְׁתַּכַּח חוּיָא דְלְטוֹרָא בְּעֲלָמָא. דָּאִיהוּ אֶתְעַסֵּק בְּמֵה דְאֶתִּינֵן לִיה הֵהוּא שְׁעִיר דָּאִיהוּ מִסְטָרָא דְרוּחַ מְסָאָבָא כְּדָא חוּי לִיה. וּבְגִין דְּאֶתְעַסֵּק בְּהֵהוּא שְׁעִיר לֹא קָרִיב לְמִקְדָּשָׁא.

וְשְׁעִיר דָּא כְּהֵהוּא שְׁעִיר דְּרֹאשׁ חֲדָשׁ דְּאֶתְעַסֵּק בִּיה וְאֶנְהִירוֹ אֲנַפְהָא דְרֹאשׁ הַשָּׁנָה (נ"א כֶּךָ בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה) (נ"א אֶנְהִירוֹ) (אֲנַפְוֵי דְמִקְדָּשָׁא). וְעַל דָּא יִשְׂרָאֵל כְּלָהוּ

זה כל ישראל מוצאים רחמים לפני הקדוש ברוך הוא, וחטאייהם מתבטלים. וסוד אחד אמר לנו, ולא נתנה רשות לגלות פרט לחסידים קדושים עליונים חכמים. אמר רבי יוסי, מהו? אמר להם, עדין לא בדקתי אתכם.

הלכו. אחר כך אמר להם, כשהלכנו מתקרבת לשמש, מעורר הקדוש ברוך הוא צד הצפון ואוחז בו באהבה ומושך אותו אליו, והדרום מתעורר מצד אחר, והלכנו עולה ומתחברת במזרח. ואז יונקת משני צדדים ונוטלת ברכות בחשאי, ואז מתברכת הלכנו ומתמלאת. וכאן מתקרבת האשה לבעלה.

כמו שיש סוד דמות איברי (נ"א בתקוני דש"פ) האדם ותקוניו, כך גם יש סוד של דמות איברי הנקבה ותקוני הנקבה, והכל מפרש בתוכנו. כך גם יש למעלה (ד') שאוחז בה ומתעורר כנגד באהבה, כך גם יש למטה סוד ותקוני האדם והתחזון האחר תחת הלכנו (ד"א ותקוני הנקבה).

כמו שזרוע שמאל למעלה אוחזת בה ומתעורר כנגדה באהבה, כך גם יש למטה. (נוי העמודים בלם עומדים איברים להאזין זה בזה ולהתקשר זה בזה קשרי האמנה צד הקדשה מצד של רוח טמאה שהוא סוד הנפש שלמטה). **נחש זה הוא זרוע שמאל של רוח הטמאה, ואוחז בו מי שרוכב עליו, וקרוב ללכנו ומושך אותה ביניהם** (נ"א בדבקות) של דבקות ונטמאת.

ואז ישראל למטה מקריבים שעיר, ואותו נחש נמשך אחר אותו השעיר, והלכנו נטהרת ועולה למעלה ומתקשרת למעלה להתברר, ופניה מאירים מה שנחשכה למטה.

אז כאן ביום הכפורים, כיון שאותו נחש הרע מתעסק באותו שעיר, הלכנו נפרדת ממנו ומתעסקת [בישראל] ללמד עליהם סגוריא, וסוככת עליהם כמו אם על הבנים, והקדוש ברוך הוא מברך אותם מלמעלה ומוחל להם.

אחר כך כשישראל מגיעים לחג, מעוררים צד ימין למעלה, כדי שתתקשר בו הלכנו ויאורו פניה כראוי, ואז מחלקת [נונתנת] חלק שלה ברכות לכל אותם ממנים שלמטה שיתעסקו

משכחין רחמי קמי קדשא בריך הוא ואתער חובייהו. ורזא תרא אמר לן ולא אתייהוב רשו לגלאה בר לחסדי קדישין עליונין חכימין. אמר רבי יוסי מאן איהו. אמר לון עד לא בדיקנא בכו.

אזלו. לבתר אמר לון. כד סיהרא אתקריבת בשמשא. אתער קדשא בריך הוא סטרא דצפון ואחיד בה ברחימו ומשיך לה לגביה, ודרום אתער מסטרא אחרא. וסיהרא סלקא ומתחברא במזרח. וכדין ינקא מתרין סטרין ונמילת ברכאן בחשאי, וכדין אתברכא סיהרא ואתמלייא. והכא אתקריבת אתתא כבעלה.

כמה דאית רזא דיוקנא שייפי (נ"א בתקוני דש"פ) דאדם ותיקוניו. הכי נמי אית (נ"א איהו) רזא דדיוקנא דשייפי נוקבא ותקוני דנוקבא. וכלא פריש בגוון. הכי נמי אית לעילא (ד"א מאו) אחיד בה ואתער לקבל ברחימו הכי נמי אית לתתא רזא ותקונא דאדם תתאה אחרא תחות סיהרא (ד"א ותקונא דנוקבא).

כמה דדרועא שמאלא לעילא אחיד בה ואתער לקבלה ברחימו. הכי נמי אית לתתא. (נוי

העמודים בזהו קרימי שייפין לאתאחדא דא ברא ולא תלשטרא דא ברא קשרי מימנותא סטרא דקדושא מסטרא דרום מסאבא דאיהו רזא נחש לתתא). **האי נחש איהו דרועא שמאלא דרוח מסאבא. ואחיד ביה מאן דרכיב ביה וקרבא לגבי דסיהרא ומשיך לה ביניהו** (נ"א בלביהו) דקוטפא ואסתאבת.

וכדין ישראל לתתא מקרבין שעיר. וההוא נחש אתמשך אבתריה דההוא שעיר. וסיהרא אתדכיאת וסלקאת לעילא ואתקשרת לעילא לאתברכא. ונהירין אנפיהא מה דאתחשכת לתתא.

כדין הכא ביומא דכפורי כיון דההוא חויא בישא אתעסק בההוא שעיר. סיהרא אתפרשת מניה ואתעסקת (בשורא) לאולפא עליהו סניגוריא וסוככת עליהו כאמא על בניו. וקדשא בריך הוא בריך לון מלעילא ומחיל לון.

לבתר ישראל כד מטו לחג מתערי סטרא דימינא לעילא. בגין דיתקשר ביה סיהרא ויתנהירו אנפיהא כדקא חזי. וכדין פלגת (קב) חולקא דברכאן לכל אנון ממנו

בְּחֶלְקֵם, וְלֹא יָבֹאוּ לִינֹק וּלְהִתְקַרֵּב לְצַד שֶׁל חֶלֶק יִשְׂרָאֵל.

כְּמוֹ זֶה לְמִטָּה - כְּשֵׁשְׁאָר הָעַמִּים מִתְּבָרְכִים, כָּלֵם מִתְעַסְקִים בִּירֵשֶׁת חֶלְקֵם, וְלֹא יָבֹאוּ לְהִתְעַרֵּב עִם יִשְׂרָאֵל וְלַחֲמֹד חֶלֶק יִרְשָׁתָם. וְלָכוּ יִשְׂרָאֵל מוֹשְׁכִים בְּרִכּוֹת לְכָל אוֹתָם מִמְּנִים, כְּדִי שִׁיתְעַסְקוּ בְּחֶלְקֵם וְלֹא יִתְעַרְבוּ עִמָּם.

וּכְשֵׁה־לְבַנָּה מִתְמַלֵּאת בְּרִכּוֹת לְמַעַלָּה כְּרֹאֵי יִשְׂרָאֵל בְּאִים וְיוֹנְקִים מִמֶּנָּה לְבָדָם. וְעַל זֶה כְּתוּב (בַּמִּדְבָּר טו) בַּיּוֹם הַשְּׁמִינִי עֲצַרְתָּ תְהִיָּה לָכֶם. מֵה זֶה עֲצַרְתָּ? כְּתַרְגוּמוֹ כְּנִישׁוֹ (הַתְּכַנְסוּת). כָּל מֵה שֶׁכִּנְסוּ מֵאוֹתָם בְּרִכּוֹת עֲלִיוֹנוֹת, לֹא יוֹנְקִים מִמֶּנָּה עִמִּים אַחֲרֵים, פָּרַט לְיִשְׂרָאֵל לְבָדָם. וְלָכוּ כְּתוּב עֲצַרְתָּ תְהִיָּה לָכֶם, לָכֶם וְלֹא לְשָׂאֵר הָעַמִּים, לָכֶם וְלֹא לְשָׂאֵר הַמְּנִים.

וְעַל זֶה הֵם מְרַצִּים עַל הַמִּים, לְתַתּ לָהֶם חֶלֶק בְּרִכּוֹת שִׁיתְעַסְקוּ בוֹ, וְלֹא יִתְעַרְבוּ אַחֵר כֹּף בְּחֻדוֹת יִשְׂרָאֵל כְּשִׁיוֹנְקִים בְּרִכּוֹת עֲלִיוֹנוֹת. וְעַל אוֹתוֹ יוֹם כְּתוּב דּוֹדִי לִי וְאֲנִי לוֹ. שְׁלֵא מִתְעַרֵּב אַחֵר עִמָּנוּ.

לְמַלְכָּה שֶׁהִזְמִין אֶהוּבּוֹ לְסַעֲוָה עֲלִיוֹנָה שֶׁעָשָׂה לוֹ לַיּוֹם רְשׁוּם. אֶהוּבּ הַמְּלָכָה הָרִי יוֹדֵעַ שֶׁהַמְּלָכָה רוֹצָה בוֹ. אָמַר הַמְּלָכָה, כָּעֵת אֲנִי רוֹצָה לְשַׂמַּח עִם אֶהוּבִי, וְאֲנִי חוֹשֵׁשׁ שֶׁכַּאֲשֶׁר אֲנִי בְּסַעֲוָה עִם אֶהוּבִי, יִכְנָסוּ כָּל אוֹתָם פְּקִידִים מִמְּנִים וְיִשְׁבוּ עִמָּנוּ לְשַׁלְּחוֹ לְסַעֵד סַעֲוֹת הַשְּׂמִיחָה עִם אֶהוּבִי. מֵה עָשָׂה? הַקִּידִים אוֹתוֹ אֶהוּב מִיָּנִים שֶׁל יְרֻקוֹת וּבָשָׂר שְׁוֹרִים וְהַקִּרִּיב לְפָנָי אוֹתָם פְּקִידִים מִמְּנִים לְאֹכַל. אַחֵר כֹּף יֵשֵׁב הַמְּלָכָה עִם אֶהוּבּוֹ לְאוֹתָהּ הַסַּעֲוָה הָעֲלִיוֹנָה מִכָּל עֲדוּנֵי הָעוֹלָם. וּבְעוֹד שֶׁהוּא לְבָדוֹ עִם הַמְּלָכָה, בְּקֶשׁ מִמֶּנּוּ כָּל צְרָכָיו וְנָתַן לוֹ, וְשַׂמַּח הַמְּלָכָה עִם אֶהוּבּוֹ לְבָדוֹ, וְלֹא הִתְעַרְבוּ אַחֲרֵים בִּינֵיהֶם. כֹּף יִשְׂרָאֵל עִם הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. לָכוּ כְּתוּב בַּיּוֹם הַשְּׁמִינִי עֲצַרְתָּ תְהִיָּה לָכֶם.

אָמְרוּ רַבִּי יוֹסִי וְרַבִּי חֵיָא, הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא הִתְקִין הַדֶּרֶךְ לְפָנֵינוּ. אֲשֶׁרִי אוֹתָם שֶׁעוֹסְקִים בַּתּוֹרָה. בָּאוּ וּנְשַׁקְוָהוּ. קָרָא עָלָיו רַבִּי יוֹסִי, (שְׁנֵינָה

נד) וְכָל בְּנֵיךָ לְמוֹדֵי ה' וְרַב שְׁלוֹם בְּנֵיךָ.

דְּלִתְמָא דִּיתְעַסְקוּן בְּחוּלְקֵהוּן. וְלֹא יִתּוּן לִינְקָא וְלִקְרָבָא בְּסַמְרָא דְחוּלְקֵהוּן דִּישְׂרָאֵל.

כְּגוֹנוֹנָא דָּא לִתְמָא כַּד שָׂאֵר עִמִּין מִתְּבָרְכִין. כְּלֵהוּן אֲנוּן מִתְעַסְקִין בְּאַחְסַנְתָּ חוּלְקֵהוּן. וְלֹא הוּוּ אֲתִיִּין לְאַתְעַרְבָא בְּהַרְיִיהוּ דִּישְׂרָאֵל וְלִתְמָא חוּלְקֵהוּן. וּבְגִין כְּדִישְׂרָאֵל אֲנוּן מְשַׁכִּין בְּרִכָּאן לְכָל אֲנוּן מִמֶּנּוּ בְּגִין דִּיתְעַסְקוּן בְּחוּלְקֵהוּן וְלֹא יִתְעַרְבוּן בְּהַרְיִיהוּ. וְכַד סִיְהֵרָא אֲתִמְלִי בְּרִכָּאן לְעִילָא כְּדָקָא יְאוּת. יִשְׂרָאֵל אֲתִיִּין וְיִנְקִין מִיָּנָה בְּלַחֲוֹדִיְהוּ. וְעַל דָּא כְּתוּב (בַּמִּדְבָּר טו) בַּיּוֹם הַשְּׁמִינִי עֲצַרְתָּ תְהִיָּה לָכֶם. מֵאִי עֲצַרְתָּ, כְּתַרְגוּמוֹ כְּנִישׁוֹ. כָּל מֵה דְכְּנִישׁוֹ מֵאֲנוּן בְּרִכָּאן עֲלֵאִין. לֹא יִנְקִין מִיָּנָה עִמִּין אַחֲרֵיִין בְּרִישְׂרָאֵל בְּלַחֲוֹדִיְהוּ. וּבְגִין כְּדִישְׂרָאֵל תְהִיָּה לָכֶם, לָכֶם וְלֹא לְשָׂאֵר עִמִּין. לָכֶם וְלֹא לְשָׂאֵר מְנִין.

וְעַל דָּא אֲנוּן מְרַצִּין עַל הַמִּים לְמִיָּהֵב לוֹן חוּלְקֵהוּן בְּרִכָּאן דִּיתְעַסְקוּן בִּיהֵ. וְלֹא יִתְעַרְבוּן לְבָתַר בְּחֻדוֹתָא דִּישְׂרָאֵל כַּד יִנְקִין בְּרִכָּאן עֲלֵאִין. וְעַל הַהוּא יוֹמָא כְּתוּב דּוֹדִי לִי וְאֲנִי לוֹ. דְּלֹא אֲתַעַרֵּב אַחֲרָא בְּהַדָּן.

לְמַלְכָּא דַּיְמִין רְחִימִיָּה בְּסַעֲוֹתָא עֲלָאָה דְעֵבִיד לִיָּה לְיוֹמָא רְשִׁימָא. הָא רְחִימִיָּה דְמַלְכָּא יָדַע דְּמַלְכָּא (דף טו ע"ב) אֲתַרְעִי בִיָּה. אָמַר מַלְכָּא הַשְּׂמָא אֲנָא כְּעִי לְמַחְדֵּי עִם רְחִימִיָּה. וְדִחִילְנָא דְכַד אֲנָא בְּסַעֲוֹתָא עִם רְחִימִיָּה יַעֲלוֹן כָּל אֲנוּן קַסְטוֹרִי מִמֶּנּוּ וְיִתִּיבּוֹן עִמָּנָא לְפַתּוֹרָא לְמַסַּעֵד סַעֲוֹתָא דְחֻדוֹהֵ עִם רְחִימִיָּה. מֵה עֵבִיד אַקִּידִים הַהוּא רְחִימִיָּה קוֹסְטוֹרִין דִּירוֹקִי וּבְשָׂרָא דְתוֹרִי וְאַקִּרִיב קַמִּיָּהוּ דְאֲנוּן קַסְטוֹרִי מִמֶּנּוּ לְמִיָּכַל. לְבָתַר יִתִּיב מַלְכָּא עִם רְחִימִיָּה לְהַיָּא סַעֲוֹתָא עֲלָאָה מִכָּל עֲדוּנֵין דְעִלְמָא. וּבְעוֹד דִּאִיְהוּ בְּלַחֲוֹדוֹי עִם מַלְכָּא שְׂאִיל לִיָּה כָּל צְרָכָיו וְיִהִיב לִיָּה. וְאַחֲרֵי מַלְכָּא עִם רְחִימִיָּה בְּלַחֲוֹדוֹהֵ וְלֹא אֲתַעַרְבִין אַחֲרֵיִין בִּינֵיהוּ. כְּדִישְׂרָאֵל עִם קְדָשָׁא בְּרִיד הוּא. בְּגִין כְּדִישְׂרָאֵל בַּיּוֹם הַשְּׁמִינִי עֲצַרְתָּ תְהִיָּה לָכֶם.

אָמְרוּ רַבִּי יוֹסִי וְרַבִּי חֵיָא קְדָשָׁא בְּרִיד הוּא אֲתַקִּין אוֹרְחָא קַמֶּן. וְכֵאִין אֲנוּן דְּמַשְׁתַּדְּלִי בְּאוֹרֵיָתָא. אֲתוּ נְשַׁקְוָהוּ. קָרָא עֲלָיָה רַבִּי יוֹסִי (שְׁנֵינָה נד) וְכָל בְּנֵיךָ לְמוֹדֵי יי וְרַב שְׁלוֹם בְּנֵיךָ.

משניות ממסכת ספח

ראוי לכל אדם לקרות בכל לילה ולילה מסכת ספח פי יש בה חמשה פרקים פנגד חמשה חסדים, חמשה ענני כבוד, פי השנים אינם רק בחינת הכללות פנודע ליודעי דעת, ואסדר אותם לפנייה:

פרק א

(א) ספח שהיא גבוהה למעלה מעשרים אמה, פסולה. רבי יהודה מכשיר. ושאינה גבוהה עשרה טפחים, ושאיין לה שלש דפנות, ושחמתה מרבה מצלתה, פסולה. ספח ישנה, בית שמאי פוסלין, ובית הלל מכשירין. ואיזו היא ספח ישנה, כל שעשאה קדם לחג שלשים יום. אבל אם עשאה לשם חג, אפלו מתחלת השנה, כשרה:

(ב) העושה ספתו תחת האילן, כאלו עשאה בתוך הבית. ספח על גבי ספח, העליונה כשרה, והתחתונה פסולה. רבי יהודה אומר, אם אין דיורין בעליונה, התחתונה כשרה:

(ג) פרס עליה סדין מפני החמה, או תחתיה מפני הנשר, או שפרס על גבי הקינור, פסולה. אבל פורס הוא על גבי נקליטי המטה:

(ד) הדלה עליה את הגפן ואת הדלעת ואת הקסום וסכך על גבה, פסולה. ואם היה סכך הרבה מהן, או שקצצן, כשרה. זה הכלל, כל שהוא מקבל טמאה ואין גדולו מן הארץ, אין מסככין בו. וכל דבר שאינו מקבל טמאה וגדולו מן הארץ, מסככין בו:

(ה) חבילי קש וחבילי עצים וחבילי זרדין, אין מסככין בהן. וכלן שהתירן, כשרות. וכלן כשרות לדפנות:

(ו) מסככין בנפרים, דברי רבי יהודה. ורבי מאיר אומר. נתן עליה נסר שהוא רחב ארבעה טפחים, כשרה, ובלבד שלא יישן תחתיו:

(ז) תִּקְרָה שְׂאִין עֲלֶיהָ מְעֻיָּבָה, רַבִּי יְהוּדָה אֹמֵר, בֵּית שְׂמַאי אֹמְרִים, מִפְּקַפֵּק וְנוֹטֵל אַחַת מִבֵּינֵתַיִם, וּבֵית הַלֵּל אֹמְרִים, מִפְּקַפֵּק אִם נֹטֵל אַחַת מִבֵּינֵתַיִם. רַבִּי מְאִיר אֹמֵר, נֹטֵל אַחַת מִבֵּינֵתַיִם, וְאִינוּ מִפְּקַפֵּק:

(ח) הַמִּקְרָה סָכְתוּ בְּשִׁפּוּדִין אִם בְּאֲרוֹכוֹת הַמִּטָּה, אִם יֵשׁ רוּחַ בֵּינֵיהֶן כְּמוֹתָן, כְּשֶׁרָח. הַחוּטֵט בְּגָדֵי שֶׁלְעֵשׂוֹת בּוֹ סָכָה, אֵינָה סָכָה:

(ט) הַמְשַׁלְּשֵׁל דְּפָנוֹת מִלְמַעְלָה לְמַטָּה, אִם גְּבוּהָה מִן הָאָרֶץ שְׁלֹשָׁה טַפָּחִים, פְּסוּלָה. מִלְמַטָּה לְמַעְלָה, אִם גְּבוּהָה מִן הָאָרֶץ עֶשְׂרֵה טַפָּחִים, כְּשֶׁרָח. רַבִּי יוֹסִי אֹמֵר, כִּשֵּׁם שֶׁמִּלְמַטָּה לְמַעְלָה עֶשְׂרֵה טַפָּחִים, כִּדּוּ מִלְמַעְלָה לְמַטָּה עֶשְׂרֵה טַפָּחִים. הִרְחִיק אֶת הַסִּפּוּד מִן הַדְּפָנוֹת שְׁלֹשָׁה טַפָּחִים, פְּסוּלָה:

(י) בֵּית שְׁנַפְחַת וְסִפּוּד עַל גְּבִיּוֹ, אִם יֵשׁ מִן הַכֶּתֶל לְסִפּוּד אַרְבַּע אַמּוֹת, פְּסוּלָה. וְכֵן חֶצֶר שֶׁהִיא מְקַפֶּת אַכְסָדְרָה. סָכָה גְּדוּלָה, שֶׁהַקִּיפּוּהָ בְּדָבָר שְׂאִין מְסַכְכִים בּוֹ, אִם יֵשׁ תַּחְתּוֹ אַרְבַּע אַמּוֹת, פְּסוּלָה:

(יא) הַעוֹשֶׂה סָכְתוֹ כְּמִין צְרִיף, אִם שֶׁסְּמָכָה לְכַתֵּל, רַבִּי אֱלִיעֶזֶר פּוֹסֵל, מִפְּנֵי שְׂאִין לָהּ גַּג, וְחֻכְמִים מְכַשְׁרִין. מִחֻצְלַת קָנִים גְּדוּלָה, עֲשָׂאָה לְשִׁכְיָבָה, מְקַבֶּלֶת טְמֵאָה וְאִין מְסַכְכִין בָּהּ. לְסִפּוּד, מְסַכְכִין בָּהּ וְאֵינָה מְקַבֶּלֶת טְמֵאָה. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אֹמֵר, אַחַת קִטְנָה וְאַחַת גְּדוּלָה, עֲשָׂאָה לְשִׁכְיָבָה, מְקַבֶּלֶת טְמֵאָה וְאִין מְסַכְכִין בָּהּ. לְסִפּוּד, מְסַכְכִין בָּהּ וְאֵינָה מְקַבֶּלֶת טְמֵאָה:

פֶּרֶק ב

(א) הַיֵּשֶׁן תַּחַת הַמִּטָּה בַּסָּכָה, לֹא יֵצֵא יָדָיו חוּבְתוֹ. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, נוֹהֲגִין הֵינּוּ, שֶׁהֵינּוּ יֵשֵׁנִים תַּחַת הַמִּטָּה בְּפָנֵי הַזְּקָנִים, וְלֹא אָמְרוּ לָנוּ דָבָר. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, מַעֲשֵׂה בְטָבִי עָבְדוּ שֶׁל רַבֵּן גַּמְלִיאֵל שֶׁהָיָה יֵשֶׁן תַּחַת הַמִּטָּה, וְאָמַר לָהֶן רַבֵּן גַּמְלִיאֵל לְזָקְנִים, רְאִיתֶם טָבִי עָבְדִי, שֶׁהוּא תַלְמִיד חָכֵם וְיוֹדֵעַ שֶׁעָבְדִים פְּטוּרִים מִן הַסָּכָה, לְפִיכֵךְ יֵשֶׁן הוּא תַּחַת הַמִּטָּה. וְלִפִּי דָרְכָנוּ לְמַדְנֵנו, שֶׁהֵינּוּ תַּחַת הַמִּטָּה, לֹא יֵצֵא יָדָיו חוּבְתוֹ:

(ב) הסומך סָפְתוּ בְכַרְעֵי הַמָּטָה, בְּשֵׁרָה. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, אִם אֵינָה יְכוּלָה לַעֲמֹד בְּפָנַי עֲצָמָה, פְּסוּלָה. סָפָה הַמְדַבְּלָתָה, וְשִׁצְלָתָה מְרַבָּה מִחֲמַתָּה, בְּשֵׁרָה. הַמְעָבָה כְּמִין בֵּית, אָף עַל פִּי שְׂאִין הַפּוֹכְבִּים נִרְאִים מִתּוֹכָהּ, בְּשֵׁרָה:

(ג) הָעוֹשֶׂה סָפְתוּ בְּרֵאשׁ הָעֲגָלָה אוֹ בְּרֵאשׁ הַסְּפִינָה, בְּשֵׁרָה, וְעוֹלִין לָהּ בְּיוֹם טוֹב. בְּרֵאשׁ הָאֵילָן אוֹ עַל גְּבֵי גָמֶל, בְּשֵׁרָה, וְאִין עוֹלִין לָהּ בְּיוֹם טוֹב. שְׂתִים בְּאֵילָן וְאַחַת בְּיַדֵּי אָדָם, אוֹ שְׂתִים בְּיַדֵּי אָדָם וְאַחַת בְּאֵילָן, בְּשֵׁרָה, וְאִין עוֹלִין לָהּ בְּיוֹם טוֹב. שְׁלֹשׁ בְּיַדֵּי אָדָם וְאַחַת בְּאֵילָן, בְּשֵׁרָה, וְעוֹלִין לָהּ בְּיוֹם טוֹב. זֶה הַקֶּלֶל, כָּל שֶׁנִּטַּל הָאֵילָן וְיְכוּלָה לַעֲמֹד בְּפָנַי עֲצָמָה, בְּשֵׁרָה, וְעוֹלִין לָהּ בְּיוֹם טוֹב:

(ד) הָעוֹשֶׂה סָפְתוּ בֵּין הָאֵילָנוֹת, וְהָאֵילָנוֹת דְּפָנוֹת לָהּ, בְּשֵׁרָה. שְׁלוּחֵי מִצְוָה פְּטוּרִין מִן הַסֶּכֶה. חוֹלִין וּמְשַׁמְשִׁיחֵן פְּטוּרִין מִן הַסֶּכֶה. אוֹכְלֵין וְשׁוֹתֵין עֲרָאֵי חוּץ לַסֶּכֶה:

(ה) מַעֲשֶׂה וְהִבִּיאוּ לוֹ לְרֶבֶן יוֹחָנָן בֶּן זַכַּאי לְטַעוֹם אֶת הַתְּבַשִּׁיל, וּלְרֶבֶן גַּמְלִיאֵל שְׁתֵּי כוֹתָבוֹת וְדָלִי שֶׁל מַיִם, וְאָמְרוּ, הָעֵלוּם לַסֶּכֶה. וּכְשֶׁנִּתְּנוּ לוֹ לְרַבִּי צְדוֹק אָכַל פָּחוֹת מִכִּבִּיצָה, נִטְלוּ בַמָּפָה וְאָכְלוּ חוּץ לַסֶּכֶה וְלֹא בֵּרַךְ אַחֲרֵיוֹ:

(ו) רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר, אֲרַבַּע עֲשָׂרָה סְעוּדוֹת חִיב אָדָם לֵאכּוֹל בַּסֶּכֶה, אַחַת בְּיוֹם וְאַחַת בְּלַיְלָה. וְחֻכְמִים אוֹמְרִים, אִין לְדַבֵּר קִצְבָה, חוּץ מִלֵּילֵי יוֹם טוֹב רֵאשׁוֹן שֶׁל חַג בְּלֶבֶד. וְעוֹד אָמַר רַבִּי אֱלִיעֶזֶר, מִי שֶׁלֹּא אָכַל לֵילֵי יוֹם טוֹב הֲרֵאשׁוֹן, וְשָׁלִים בְּלֵילֵי יוֹם טוֹב הֲאֶחָרוֹן. וְחֻכְמִים אוֹמְרִים, אִין לְדַבֵּר תְּשֻׁלוּמִין, עַל זֶה נֶאֱמַר (קהלת א), מְעַנֶּת לֹא יוֹכֵל לְתַקֵּן, וְחֶסְרוֹן לֹא יוֹכֵל לְהַמְנוֹת:

(ז) מִי שֶׁהָיָה רֵאשׁוֹ וְרַבּוֹ בַּסֶּכֶה, וְשִׁלְחָנוּ בְּתוֹךְ הַבַּיִת, בֵּית שְׂמַאי פּוֹסְלִין, וּבֵית הֵלֵל מְכַשִּׁירִין. אָמְרוּ לְהֵן בֵּית הֵלֵל לְבֵית שְׂמַאי, (לֹא כֵךְ הָיָה) מַעֲשֶׂה, שֶׁהִלְכוּ זְקֵנֵי בֵּית שְׂמַאי וְזְקֵנֵי בֵּית הֵלֵל לְבַקֵּר אֶת (רַבִּי) יוֹחָנָן בֶּן הַחוֹרֵנִי, וּמִצְאוּהוּ שֶׁהָיָה יוֹשֵׁב רֵאשׁוֹ וְרַבּוֹ בַּסֶּכֶה, וְשִׁלְחָנוּ בְּתוֹךְ הַבַּיִת, (וְלֹא אָמְרוּ לוֹ דְּבַר). אָמְרוּ לְהֵן בֵּית שְׂמַאי, מִשֶּׁם רֵאִיָּה, אָף הֵם אָמְרוּ לוֹ, אִם כֵּן הָיִיתָ נוֹחֵג, לֹא קִיַּמְתָּ מִצְוַת סָפָה מִיָּמֶיךָ:

(ח) נָשִׁים וְעֹבְדִים וְקַמְטִים, פְּטוּרִים מִן הַסֵּפֶה. קָטָן שְׂאִינוֹ צָרִיךְ לְאִמּוֹ, חַיֵּב בַּסֵּפֶה. מַעֲשֵׂה וְיִלְדָה כָּלְתוֹ שֶׁל שְׂמַאי הִזְקֵן וּפְחַת אֶת הַמַּעֲזִיבָה וְסָבַד עַל גַּבֵּי הַמָּטָה בְּשִׁבִיל הַקָּטָן:

(ט) כָּל שִׁבְעַת הַיָּמִים אָדָם עוֹשֶׂה סִפְתּוֹ קִבְעוּ וּבֵיתוֹ עָרָאִי. יָרְדוּ גַשְׁמִים, מֵאִמְתִּי מִתֵּר לְפָנֹת, מִשְׁתַּסְּרַח הַמַּקְפָּה. מְשָׁלוּ מְשָׁל, לְמָה הַדָּבָר דּוֹמָה, לְעֹבֵד שֶׁבֵּא לְמִזּוּג בּוֹס לְרַבּוֹ, וְשָׁפַד לוֹ קִיתוֹן עַל פָּנָיו:

פֶּרֶק ג

(א) לוֹלֵב הַגּוֹזֵל וְהִיבֵשׁ, פְּסוּל. שֶׁל אֲשֶׁרָה וְשֶׁל עִיר הַנְּדַחַת, פְּסוּל. נִקְטָם רֹאשׁוֹ, נִפְרָצוּ עָלָיו, פְּסוּל. נִפְרְדּוּ עָלָיו, כָּשֶׁר. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, וְאֶגְדָּנוּ מִלְּמַעְלָה. צִנִּי הַר הַבְּרִזָּל, כְּשֵׁרוֹת. לוֹלֵב שֵׁישׁ בּוֹ שְׁלֹשָׁה טַפָּחִים כְּרִי לְנִעְנַע בּוֹ, כָּשֶׁר:

(ב) הָדָם הַגּוֹזֵל וְהִיבֵשׁ, פְּסוּל. שֶׁל אֲשֶׁרָה וְשֶׁל עִיר הַנְּדַחַת, פְּסוּל. נִקְטָם רֹאשׁוֹ, נִפְרָצוּ עָלָיו אוֹ שִׁחִיו עֲנָבֵיו מִרְבוֹת מֵעָלָיו, פְּסוּל. וְאִם מֵעֵטָן, כָּשֶׁר. וְאִין מִמַּעֲטִין בְּיוֹם טוֹב:

(ג) עֶרְבָה גּוֹזֵלָה. וַיִּבְשָׂה, פְּסוּלָה. שֶׁל אֲשֶׁרָה וְשֶׁל עִיר הַנְּדַחַת, פְּסוּלָה. נִקְטָם רֹאשָׁהּ, נִפְרָצוּ עָלֶיהָ, וְהִצַּפְצַפָּה, פְּסוּלָה. כְּמוֹשָׁה, וְשִׁנְשָׁרוּ מִקְצַת עָלֶיהָ, וְשֶׁל בַּעַל, כְּשֵׁרָה:

(ד) רַבִּי יִשְׁמַעֵאל אוֹמֵר, שְׁלֹשָׁה הַדָּסִים וּשְׁתֵּי עֶרְבוֹת לוֹלֵב אֶחָד וְאֶתְרוּג אֶחָד, אֶפְלוֹ שְׁנַיִם קְטוּמִים וְאֶחָד אֵינּוֹ קְטוּם. רַבִּי טַרְפוֹן אוֹמֵר, אֶפְלוֹ שְׁלֹשָׁתָן קְטוּמִים. רַבִּי עֲקִיבָא אוֹמֵר, כְּשֵׁם שֶׁלוֹלֵב אֶחָד וְאֶתְרוּג אֶחָד, כֵּךְ הָדָם אֶחָד וְעֶרְבָה אֶחָת:

(ה) אֶתְרוּג הַגּוֹזֵל וְהִיבֵשׁ, פְּסוּל. שֶׁל אֲשֶׁרָה וְשֶׁל עִיר הַנְּדַחַת, פְּסוּל. שֶׁל עֶרְלָה, פְּסוּל. שֶׁל תְּרוּמָה טְמֵאָה, פְּסוּל. שֶׁל תְּרוּמָה טְהוֹרָה, לֹא יִטּוֹל. וְאִם נָטַל, כָּשֶׁר. שֶׁל דְּמַאי, בֵּית שְׂמַאי פּוֹסְלִין, וּבֵית הֵלֵל מְכַשִּׁירִין. שֶׁל מַעֲשֵׂר שְׁנֵי בִירוּשָׁלַיִם, לֹא יִטּוֹל. וְאִם נָטַל, כָּשֶׁר:

(ו) עֲלָתָה חֲזוּזִית עַל רַבּוֹ, נִטְלָה בְּטָמְתּוֹ, נִקְלָה, נִסְדָּק, נִקָּב וְחָסַר כָּל שְׂהוּא, פְּסוּל. עֲלָתָה חֲזוּזִית עַל מַעוּטָו, נִטַּל עֲקָצוֹ, נִקָּב וְלֹא חָסַר כָּל

שהוא, פשר. אתרוג הכושני, פסול. והירוק ככרתי, רבי מאיר מכשיר, ורבי יהודה פוסל:

(ז) שעור אתרוג הקטן, רבי מאיר אומר, כאגוז. רבי יהודה אומר, כפיצה. ובגדול, כדי שיאחז שנים בידו אחת, דברי רבי יהודה. רבי יוסי אומר, אפלו אחד בשתי ידיו:

(ח) אין אוגדין את הלולב אלא במינו, דברי רבי יהודה. רבי מאיר אומר, אפלו במשיחה. אמר רבי מאיר, מעשה באנשי ירושלים, שהיו אוגדין את לולביהן בגימוניות של זהב. אמרו לו, במינו היו אוגדין אותן מלמטה:

(ט) והיכן היו מנענעין, בהודו לה' תחילה וסוף, ובאנה ה' הושיעה נא, דברי בית הלל. ובית שמאי אומרים, אף באנה ה' הצליחה נא. אמר רבי עקיבא, צופה הייתי ברבן גמליאל וברבי יהושע, שכל העם היו מנענעים את לולביהן, והן לא נענעו אלא באנה ה' הושיעה נא. מי שבא בדרך ולא היה בידו לולב לפול, לכשיכנס לביתו ישול על שלחנו. לא נטל שחרית, ישול בין הערפים, שכל היום פשר ללולב:

(י) מי, שהיה עבד או אשה או קטן מקריין אותו, עונה אחריהן מה שהן אומרין, ותהי לו מארה. אם היה גדול מקרא אותו, עונה אחריו הללויה:

(יא) מקום שנהגו לכפול, וכפול. לפשוט, ופשוט. לברך (אחריו), וברך (אחריו). הכל כמנהג המדינה. הלוקח לולב מחברו בשביעית, נותן לו אתרוג במתנה, לפי שאין רשאי ללקחו בשביעית:

(יב) בראשונה היה לולב נטל במקדש שבעה, ובמדינה יום אחר. משחרב בית המקדש, התקין רבן יוחנן בן זכאי שיחא לולב נטל במדינה שבעה, וזכר למקדש. ושיחא יום הגף פולו אסור:

(יג) יום טוב הראשון של חג שחל להיות בשבת, כל העם מוליכין את לולביהן לבית הכנסת. למחרת משכימין ובאין, כל אחד ואחד מכיר את שלו, ונוטלו. מפני שאמרו חכמים, אין אדם יוצא ידי חובתו ביום טוב הראשון של חג בלולבו של חברו. ושאר ימות החג, אדם יוצא ידי חובתו בלולבו של חברו:

(יד) רבי יוסי אומר, יום טוב הראשון של חג שחל להיות בשבת, ושכח והוציא את הלולב לרשות הרבים, פטור, מפני שהוציאו ברשות:

(טו) מקבלת אשה מיד בנה ומיד בעלה ומחזירתו למים בשבת. רבי יהודה אומר, בשבת מחזירין, ביום טוב מוסיפין, ובמועד מחליפין. קטן היודע לנענע, חיב בלולב:

פרק ד

(א) לולב וערבה, ששה ושבעה. החלל והשמחה, שמונה. סכה ונסוף חמים, שבעה. והחליל, חמשה וששה:

(ב) לולב שבעה ביצד, יום טוב הראשון של חג שחל להיות בשבת לולב שבעה, ושאר כל הימים ששה:

(ג) ערבה שבעה ביצד, יום שביעי של ערבה שחל להיות בשבת, ערבה שבעה, ושאר כל הימים ששה:

(ד) מצות לולב ביצד, (יום טוב הראשון של חג שחל להיות בשבת), מוליכין את לולביהן לחר הבית, והחזנין מקבלין מהן וסודרין אותן על גב האצטבא, והזקנים מניחין את שלהן בלשכה. ומלמדים אותם לומר, כל מי שמגיע לולבי בידו, חרי הוא לו במתנה. למחר משפמיין ובאין, והחזנין זורקין אותם לפניהם. והן מחטפין ומכין איש את חברו. וכשראו בית דין שבאו לידי סכנה, התקינו שיהא כל אחד ואחד נוטל בביתו:

(ה) מצות ערבה ביצד, מקום היה למטה מירושלים, ונקרא מוצא יורדין לשם ומלקטין משם מרביות של ערבה, ובאין וזוקפין אותן בצדי המזבח, וראשיהן כפופין על גבי המזבח. תקעו והריעו ותקעו. בכל יום מקיפין את המזבח פעם אחת, ואומרים, אָנָּה ה' הוֹשִׁיעָה נָּא, אָנָּה ה' הַצְּלִיחָה נָּא. רבי יהודה אומר, אָנִי וְהוֹ הוֹשִׁיעָה נָּא. ואותו היום מקיפין את המזבח שבע פעמים. בשעת פטירתו, מה הן אומרים, יפי לך מזבח, יפי לך מזבח. רבי אליעזר אומר, לֵיָּה וְלָךְ, מְזֻבַּח. לֵיָּה וְלָךְ, מְזֻבַּח:

(ו) כמעשהו בחל כד מעשהו בשבת, אלא שהיו מלקטין אותן מערב שבת ומניחים אותן בגניעות של זהב, כדי שלא יכמושו. רבי יוחנן בן

ברוקה אומר, חריות של דקל היו מביאין וחובטין אותן בקרקע בצדי המזבח, ואותו היום נקרא יום חבוט חריות:

(ז) מיד התינוקות שומטין את לולביהן ואוכלין אתרוגייהן:

(ח) החלל והשמחה שמונה ביצר, מלמד שחוב אדם בהלל ובשמחה ובכבוד יום טוב האחרון של חג, כשאר כל ימות החג. ספה שבעה ביצר, נמר מלאכול, לא יתיר ספתו, אבל מוריד את הפלים מן המנחה ולמעלה, מפני כבוד יום טוב האחרון של חג:

(ט) נסוד המים ביצר, צלוחית של זהב מחזקת שלשת לגים היה ממלא מן השלוח. הגיעו לשער המים, תקעו והריעו ותקעו. עלה בכבש ופנה לשמאלו, שני ספלים של כסף היו שם. רבי יהודה אומר, של סיד היו, אלא שהיו משחרין פניהם מפני חיון. ומנקבין כמין שני חטמין דקין, אחד מעבה ואחד דק, כדי שיהו שניהם פלין בבת אחת. מערבי של מים, מזרחי של יין. ערה של מים לתוך של יין, ושל יין לתוך של מים, יצא. רבי יהודה אומר, בלג היה מנסך כל שמונה. ולמנסך אומרים לו, הגבה ירך, שפעם אחת נסך אחד על גבי רגליו, ורגמוהו כל העם באתרוגייהן:

(י) כמעשהו בחל כד מעשהו בשבת, אלא שהיה ממלא מערב שבת חבית של זהב שאינה מקדשת מן השלוח, ומניחה בלשכה. נשפכה או נתגלתה, היה ממלא מן הפיור, שהיין והמים המגלין, פסולים לגבי המזבח:

פרק ה

(א) החליל חמשה וששה. זהו החליל של בית השואבה, שאינו דוחה לא את השבת ולא את יום טוב. אמרו, כל מי שלא ראה שמחת בית השואבה, לא ראה שמחה מימיו:

(ב) במוצאי יום טוב הראשון של חג, ירדו לעזרת נשים, ומתקנין שם תקון גדול. ומנורות של זהב היו שם, וארבעה ספלים של זהב בראשיהן

וְאַרְבָּעָה סֵלְמוֹת לְכָל אֶחָד וְאֶחָד, וְאַרְבָּעָה יָלָדִים מִפְּרָחֵי כַהֲנָה וּבִידֵיהֶם
בָּדִים שֶׁל שֶׁמֶן שֶׁל מֵאָה וְעֶשְׂרִים לֹג, שֶׁהֵן מִטִּילִין לְכָל סֶפֶל וְסֶפֶל:

(ג) מִבָּלְאֵי מִכְנָסֵי כַהֲנָיִם וּמִהַמְיָנִיחֵן מֵהֵן הָיוּ מִפְּקִיעִין, וּבָהֵן הָיוּ מִדְּלִיקִין,
וְלֹא הָיְתָה חֲצֵר בִּירוּשָׁלַיִם שְׂאִינָה מֵאִירָה מֵאוֹר בֵּית הַשּׁוֹאֵבָה:

(ד) חֲסִידִים וְאֲנָשֵׁי מַעֲשֵׂה הָיוּ מִרְקָדִים לִפְנֵיהֶם בְּאֲבוֹקוֹת שֶׁל אוֹר
שְׁבִידֵיהֶן, וְאוֹמְרִים לִפְנֵיהֶן דְּבָרֵי שִׁירוֹת וְתִשְׁבָּחוֹת. וְהַלּוּיִם בְּכַנּוּרוֹת
וּבִנְבָלִים וּבִמְצַלְתִּים וּבְחֲצוֹצְרוֹת וּבְכִלֵּי שִׁיר בְּלֹא מִסְפָּר, עַל חֲמֹשׁ עֶשְׂרֵה
מַעְלוֹת הַיּוֹרְדוֹת מֵעֶזְרַת יִשְׂרָאֵל לְעֶזְרַת נָשִׁים, כְּנָגֵד חֲמֹשֶׁה עֶשֶׂר שִׁיר
הַמַּעְלוֹת שְׁבַתְהַלִּים, שֶׁעָלִיחֵן לְוָיִם עוֹמְדִין בְּכִלֵּי שִׁיר וְאוֹמְרִים שִׁירָה.
וְעָמְדוּ שְׁנֵי כַהֲנָיִם בְּשַׁעַר הָעֲלִיּוֹן שִׁיּוֹרֵד מֵעֶזְרַת יִשְׂרָאֵל לְעֶזְרַת נָשִׁים,
וְשָׁתִי חֲצוֹצְרוֹת בִּידֵיהֶן. קָרָא הַגָּבֵר, תִּקְעוּ וְהִרְיעוּ וְתִקְעוּ. הִגִּיעוּ לְמַעְלָה
עֲשִׂירִית, תִּקְעוּ וְהִרְיעוּ וְתִקְעוּ. הִגִּיעוּ לְעֶזְרָה, תִּקְעוּ וְהִרְיעוּ וְתִקְעוּ. הָיוּ
תוֹקְעִין וְהוֹלְכִין, עַד שֶׁמִּגִּיעִין לְשַׁעַר הַיּוֹצֵא מִזֶּרֶחַ. הִגִּיעוּ לְשַׁעַר הַיּוֹצֵא
מִמִּזְרַח, הִפְכוּ פְּנֵיהֶן לְמַעְרָב, וְאָמְרוּ, אֲבוֹתֵינוּ שֶׁהָיוּ בְּמָקוֹם הַזֶּה אַחֲרֵיהֶם
אֵל הַיָּכֵל ה' וּפְנֵיהֶם קִדְמָה, וְהִמָּה מִשְׁתַּחֲוִיִּים קִדְמָה לְשֶׁמֶשׁ, וְאָנוּ לָיָה
עֵינֵינוּ. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, הָיוּ שׁוֹנֵינִין וְאוֹמְרִין, אָנוּ לָיָה, וְלָיָה עֵינֵינוּ:

(ה) אֵין פּוֹחֲתִין מֵעֶשְׂרִים וְאַחַת תְּקִיעוֹת בְּמִקְדָּשׁ, וְאֵין מוֹסִיפִין עַל
אַרְבָּעִים וּשְׁמוֹנֶה. בְּכָל יוֹם הָיוּ שֵׁם עֶשְׂרִים וְאַחַת תְּקִיעוֹת (בְּמִקְדָּשׁ),
שְׁלֹשׁ לְפִתִּיחַת שְׁעָרִים, וְתִשְׁעַ לְתַמִּיד שֶׁל שַׁחַר, וְתִשְׁעַ לְתַמִּיד שֶׁל בֵּין
הָעֶרְבִים. וּבַמּוֹסְפִין הָיוּ מוֹסִיפִין עוֹד תִּשְׁעַ. וּבְעֶרֶב שַׁבָּת הָיוּ מוֹסִיפִין עוֹד
שֵׁשׁ, שְׁלֹשׁ לְהַבְטִיל הָעַם מִמְּלֶאכָה, וְשְׁלֹשׁ לְהַבְדִּיל בֵּין קֹדֶשׁ לְחָל. עֶרֶב
שַׁבָּת שְׁבַתוֹךְ הַחַג הָיוּ שֵׁם אַרְבָּעִים וּשְׁמוֹנֶה, שְׁלֹשׁ לְפִתִּיחַת שְׁעָרִים,
שְׁלֹשׁ לְשַׁעַר הָעֲלִיּוֹן, וְשְׁלֹשׁ לְשַׁעַר הַתַּחְתּוֹן, וְשְׁלֹשׁ לְמַלּוּי הַמַּיִם, וְשְׁלֹשׁ
עַל גְּבֵי מִזְבֵּחַ, תִּשְׁעַ לְתַמִּיד שֶׁל שַׁחַר, וְתִשְׁעַ לְתַמִּיד שֶׁל בֵּין הָעֶרְבִים,
וְתִשְׁעַ לְמוֹסְפִין, שְׁלֹשׁ לְהַבְטִיל אֶת הָעַם מִן הַמְּלֶאכָה, וְשְׁלֹשׁ לְהַבְדִּיל
בֵּין קֹדֶשׁ לְחָל:

(ו) יוֹם טוֹב הָרֵאשׁוֹן שֶׁל חַג הָיוּ שֵׁם שְׁלֹשָׁה עֶשֶׂר פָּרִים וְאֵילִים שְׁנַיִם
וְשֶׁעִיר אֶחָד. נִשְׁתַּירוּ שֵׁם אַרְבָּעָה עֶשֶׂר כִּבְשִׂים לְשִׁמּוֹנֶה מִשְׁמְרוֹת. בַּיּוֹם
הָרֵאשׁוֹן, שֶׁשָּׂה מִקְרִיבֵין שְׁנַיִם שְׁנַיִם, וְהַשְּׂאֵר אֶחָד אֶחָד. בַּשְּׁנִי, חֲמֹשֶׁה
מִקְרִיבֵין שְׁנַיִם שְׁנַיִם, וְהַשְּׂאֵר אֶחָד אֶחָד. בַּשְּׁלִישִׁי, אַרְבָּעָה מִקְרִיבֵין

שָׁנִים שָׁנִים, וְהִשָּׂאֵר אֶחָד אֶחָד. בְּרִבְעֵי, שְׁלֹשָׁה מִקְרִיבֵין שָׁנִים שָׁנִים,
וְהִשָּׂאֵר אֶחָד אֶחָד. בַּחֲמִישִׁי, שָׁנִים מִקְרִיבֵין שָׁנִים שָׁנִים, וְהִשָּׂאֵר אֶחָד
אֶחָד. בַּשְּׁשִׁי, אֶחָד מִקְרִיב שָׁנִים, וְהִשָּׂאֵר אֶחָד אֶחָד. בַּשְּׁבִיעִי, כָּלן שׁוּין.
בַּשְּׁמִינִי, חָזְרוּ לַפִּיִם כְּבָרְגָלִים. אָמְרוּ, מִי שֶׁהִקְרִיב פָּרִים הַיּוֹם, לֹא יִקְרִיב
לְמָחָר, אֶלָּא חוּזְרִין חֲלִילָה:

(ז) בְּשִׁלְשָׁה פָּרָקִים בַּשָּׁנָה הָיוּ כָּל הַמְשָׁמְרוֹת שְׁוֹת בְּאִמּוּרֵי הַרְגָלִים,
וּבְחִלּוּק לֶחֶם הַפָּנִים. בַּעֲצַרְת אֹמְרִים לוֹ, הִילָךְ מִצָּה הִילָךְ חֶמֶן. מְשָׁמֵר
שְׁזִמְנוּ קְבוּעַ, הוּא מִקְרִיב תְּמִידִין, נְדָרִים וְנִדְבּוֹת וְשָׂאֵר קַרְבָּנוֹת צְבוּר,
וּמִקְרִיב אֶת הַכֹּל. יוֹם טוֹב הַסְּמוּךְ לַשַּׁבָּת, בֵּין מִלְּפָנֶיהָ בֵּין מִלְּאַחֲרֶיהָ,
הָיוּ כָּל הַמְשָׁמְרוֹת שְׁוֹת בְּחִלּוּק לֶחֶם הַפָּנִים:

(ח) חָל (לְהִיּוֹת) יוֹם אֶחָד לְהַפְסִיק בִּינְתִים, מְשָׁמֵר שְׁזִמְנוּ קְבוּעַ, הָיָה
נוֹטֵל עֶשֶׂר חֲלוֹת, וְהַמְתַּעֲכֵב נוֹטֵל שְׁתַּיִם. וּבִשְׂאֵר יָמוֹת הַשָּׁנָה, הַנִּכְנָס
נוֹטֵל שֵׁשׁ, וְהַיּוֹצֵא נוֹטֵל שֵׁשׁ. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, הַנִּכְנָס נוֹטֵל שֶׁבַע,
וְהַיּוֹצֵא נוֹטֵל חֲמִשָּׁה. הַנִּכְנָסִין חוֹלְקִין בַּצָּפוֹן, וְהַיּוֹצֵאִין בַּדְּרוֹם. בְּלִגְנָה
לְעוֹלָם חוֹלְקֵת בַּדְּרוֹם, וְטַבְעָתָהּ קְבוּעָה, וְחֲלוֹנָהּ סְתוּמָה:

ספר זוהר השבת – לאבות ובנים, זקנים עם נערים
 עם לשון הקודש – מנוקד מפסק ומחולק לקטעים
 מסדר על הפרשיות

ספר הזוהר הקדוש חק לישראל דף היומי
 עם לשון הקודש – מנוקד מפסק ומחולק לקטעים
 מסדר על הפרשיות

האדמו"ר מהאלמין - הגה"צ הרב שלום יהודה גרוס

האדמו"ר מהאלמין שליט"א, נולד בהונגריה, עלה לארץ בשנת תש"ו. בשנת תשכ"ב היגר לברוקלין. לפני 40 שנה. - **הקים הרבה ארגונים: בשנת תשכ"ה**, הקים וועד העולמי למען קדושת בית הכנסת, ונדפסו ספרים וקול קורא'ס. **בשנת תשכ"ז**, ערך מלחמה גדולה נגד המזוזות הפסולות, **בשנת תשכ"ז**, ערך מערכה גדולה נגד סימילאק מחלב עכו"ם, ומאז לראשונה יצרו סימילאק מחלב ישראל¹. **בשנת תשכ"ז**, הקים ארגון הצלה, ונדפס ספר, וקול קורא'ס. **בשנת תשכ"ז**, ערך מערכה גדולה על שנכשלים באכילת תולעים בהכשר למהדרין מן המהדרין, **בשנת תשכ"ה**, ערך מערכה גדולה על אזהרת זמן קריאת שמע ותפלה². **בשנת תשכ"ה**, הקים ארגון ובית דין צדק לכשרות וטהרת המקוואות³. **בשנת תשכ"ט**, יזם הדפיס והפיץ לראשונה חק לישראל שבועי, ונדפסו 54 פרשיות בודדות, ועשר כרכים. **בשנת תשל"ב-ב"ס**, ערך מלחמה כבידה על כשרות השחיטה⁴, **בשנת תשל"ד**, הקים ארגון וועד הכשרות התאחדות הקהילות, ונדפסו 39 ספרים וקול קורא'ס. **בשנת תשל"ה**, הקים את הרעיון הדף היומי, ופרסמו כל שבוע בעיתונים על הרעיון של לימוד דף היומי, ונדפס גם כן במדריך לכשרות # 2. **בשנת תשל"ה**, ערך מלחמה גדולה למען קדושת השבת⁵. **בשנת תשל"ט-ס"ג**, ערך מלחמה כבידה על כשרות הניקור⁶, **בשנת תשמ"א-ס"ד**, ערך מלחמה כבידה על תיקון עירובין בארצה"ב⁷, **בשנת תשמ"ז** יצא לאור ספר הסכמות ומכתבים 1.296 מכתבים. **בשנת תשס"ג** שלח לארצו הקדושה כמה מיליוני ספרים ועוד 320 אלף דיסקים [בכל דיסק לערך 500 ספרים] ונחלקו בחינם בכל הארץ, ול-150.000 חיילים בצבא. **בשנת תשס"ד** שלחו לא"י עוד 250.000 דיסקים של 7000 קבצים ספרים בחינם. **בשנת תשס"ד**, הקים מפעל עולמי ללימוד הלכה יומית מחבר ורמ"א, ונדפסו ספרי שו"ע מחבר ורמ"א, וקול קורא'ס, ומודעות בהרבה עיתונים. **בשנת תשס"ו - 2006** עלה לארץ, הקים את "מפעל הזהר העולמי", ומאז פועל במסירות נפש, יומם ולילה, לזכות כל אחד מישראל בקריאה יומית של דף הזהר היומי, ובכך לממש בפועל את הבטחתם וצוואתם של רשב"י וגדולי הצדיקים, שבזכות הזוהר, יצא עם ישראל מהגלות ברחמים, והמשיח יבוא.

- בעהמ"ס: "אין ליכט פון תורה" - 887 חלקים, "אכילת מצות בישראל" - 7 חל', "אפיית המצות" - 3 חל', קובץ ספרי ארץ ישראל - 26 חלקים, "שמירת המצוות כהלכתן" - 58 חל', קובץ ספרי כשרות - 53 חל', "נפש ישעיה" על מאכלות אסורות - 7 חל', קובץ ספרי שחיטה - 26 חל', קובץ ספרי ניקור - 33 חל', קובץ ספרי שמירת שבת - 18 חל', קובץ ספרי מקוואות - 8 חל', "שמירת הברית" - 10 חל', "דברי תורה" עה"ת - 7 חל', קובץ ספרי סת"ם - 22 חל', קובץ ספרי קדושת ביהכ"נ - 17 חל', "מקדש מעט", "ואמר אמן", "עניינת אמן כהלכתו", "יצחק לשוח", ועוד. "שכר ועונש" - 6 חל', "אור הזוהר" - 5 חל', "זוהר השבת" - 5 חל', "זוהר חק לישראל" - 5 חל', "מאורות הזוהר" - 15 חל', "תיקוני זוהר" - 2 חל', "תיקוני זוהר" - 29 חל', "זוהר היומי" - 6 חל', "זוהר היומי" - 12 חל', זוהר עם פירוש הסולם, זוהר היומי - 70 חל', "זוהר תורה" - 54 חל', "תיקוני הזוהר", "אדרא רבה" ו"אדרא זוטא" עם עוד 6 ספרים, "ספרא דמשכנא", "ספרא דצניעותא" ועוד. עלוני הזוהר - 39 חל', ועוד יותר מאלף ספרים וחוברות על הזוהר הקדוש. על כל הנ"ל,

בשנת תשס"ז, הקים בארץ ישראל **מפעל הזוהר העולמי**. ונדפסו קרוב ל-2000 ספרים חוברות וקול קורא'ס. - על הדברים הנ"ל פרסם ספרים וקול קורא'ס, בלשון הקודש, באידיש ובאנגלית, ובעוד הרבה שפות. - מפיץ מיליוני ספרי זוהר הדף היומי של הזוהר, ועוד, המחולק בתפוצה עצומה בבתי מדרשות וכנסיות, חנויות, קברי צדיקים, ארגונים גדולים, כגון ערוץ היברות, בתי אב בכל רחבי הארץ ובחו"ל. - הקים את "קול הרשב"י" "קול הזוהר" לשמיעה של הזוהר היומי, ושומעים דרשותיו. כיום מתגורר בבית שמש, מפיץ דרשותיו מידי שבוע ברדיו 2000, ומעביר הרצאות בכל רחבי הארץ. - **מפעל הזוהר העולמי** נחל לכיש 24/8 בית שמש, טל': 0548436784.

1. ונדפסו ספרים וקול קורא'ס.
2. ונדפסו ספרים וקול קורא'ס.
3. ונדפסו ספרים וקול קורא'ס.
4. ונדפסו ספרים וקול קורא'ס.
5. ונדפסו מאות ספרים וקול קורא'ס.
6. ונדפסו ספרים וקול קורא'ס.
7. ונדפסו מאות ספרים וקול קורא'ס.
8. ונדפסו מאות ספרים וקול קורא'ס.

בס"ד

הוראה לחיוב חשבון תורם יקר אנא מלא במקומות הלבנים

קוד מסלוקה		סוג חשבון	מספר חשבון											
בנק	סניף													

לכבוד בנק _____
 סניף _____
 כתובת הסניף _____

קוד מוסד		אסמכתא/קוד מזהה של הלקוח בחברה		
4	7	6	9	5

אני/הח"מ (שם בעל/ החשבון נמסר בספרי הבנק) _____ מס' זהות _____
 רחוב _____ עיר _____ מיקוד _____ טלפון _____

נותני/ים לכם בזה הוראה לחייב את חשבוננו/ה ה"ל בסניפכם, ביון תרומה בסכומים ובמועדים שיומצאו לכם מדי פעם בפעם באמצעי מנגני, ע"י "גן עדן התחתון" כמפורט מטה ב"פרטי הרשאה".

2. יודוע לילינו כי:

א. הוראה זו ניתנת לביטול ע"י הודעה פנימי/מאתנו בכתב לבנק ול"גן עדן התחתון" שתכנס לתוקף, יום עסקים אחד לאחר פתו ההודעה בבנק וכן, ניתנת לביטול עפי' הוראת כל דין.

ב. אהיה/נהיה רשאי/ם לבעל חיוב, לא יותר מתשעים ימים פמועד החיוב אם אוכח/נוכח לבנק, כי החיוב אינו תואם את המועדים או הסכומים שנקבעו בכתב הרשאה, אם נקבעו.

3. יודוע לילינו כי הפרטים שצוינו בכתב הרשאה ומילויים, הם נושאים שעלינו להסדיר עם המונב.

4. יודוע לילינו, כי סכומי החיוב עפי' הרשאה זו, וסיפנו בדפי החשבון וכי לא תשלח לילינו ע"י הבנק הודעה מיוחדת ביון חיובים אלה.

5. הבנק יפעל בהתאם להוראות בכתב הרשאה זה, כל עוד מצב החשבון יאפשר זאת, וכל עוד לא תהיה פגיעה חוקית או אחרת לביצועו.

6. הבנק רשאי להוציאני/ו מן ההסדר המפורט בכתב הרשאה זה, אם תהיה לו סיבה סבירה לכך, ויודיע לילינו על כך מיד לאחר קבלת החלטתו, תוך ציון הסיבה.

7. נא לאשר ל"גן עדן התחתון" בספח המחובר לה, קבלת הוראות אלו פפני/מאתנו.

פירטי הרשאה _____ מספר פעמים _____ מתאריך _____ עד תאריך _____
 חתימת בעל/י החשבון _____

אישור הבנק

לכבוד "גן עדן התחתון" (עפי' אהר פי לך לך)
 רח' נחשון 11 בית שמש 29099
 בית שמש

קוד מסלוקה		סוג חשבון	מספר חשבון											
בנק	סניף													

קוד מוסד		אסמכתא/קוד מזהה של הלקוח בחברה		
4	7	6	9	5

קבלנו הוראות מ _____ לכבוד חיובים בסכומים ובמועדים שיופיעו באמצעי מנגני שתצוינו לנו מדי פעם בפעם, ואשר מספר חשבוננו/ם בבנק יהיה נקוב בהם, והכל בהתאם לפירוט בכתב הרשאה.

רשמנו לפנינו את ההוראות, ונפעל בהתאם כל עוד מצב החשבון יאפשר זאת, כל עוד לא תהיה פגיעה חוקית או אחרת לביצועו, כל עוד לא התקבלה אצלנו הוראת ביטול בכתב על ידי בעל/י החשבון, או כל עוד לא הוצאי/ו בעל/י החשבון מן ההסדר. אישור זה לא יפגע בהחייבותיכם כלפינו לפי כתב השיפוי שנחתם על ידיכם.

בכבוד רב,

בנק _____
 סניף _____
 תחמה וחומת הסניף _____
 תאריך _____

בס"ד

כתב שותפות

יהודי יקר!!!

בס"ד זכית להיות שתף במאמצי הגאולה
וללמוד זוהר הקדוש "יחד שבטי ישראל",
להווי ידוע לך, שבשתי דקות לימוד זוהר ליום,
אתה בן עולם הבא, וזוכה להיות מרואי פני המלך!

**ברצוננו להגיע לכל יהודי ויהודי באשר הוא שם!
וזהו בגדר הצלת נפשות ממש! ובך משתבח הקב"ה בכל יום!**

בכמה שקלים ליום אתה נעשה שתף לרשב"י הקדוש,
זוכה לשמירה והגנה לך ולמשפחתך ובכל משלח ידך.

**בא והטה שקם, למפעל הקדוש
שכלו לשם שמים, לקירוב הגאולה ברחמים.**

זכור המשיח בפתח!

וכל מי שיכנס בתוך תיבת ההצלה של הרשב"י, יזכה לספת מגן!
ולא יחוש ולא יפחד מהאויבים, מהטילים, ומכל מיני פגעים.

הרוח בולו שלך,

תן לרשב"י ותקבל פי אלה,

בברפת אלה המגן,
מפעל הזוהר העולמי

אנא הושיטני ידיכם ומלאו את הטופס המצרף,

ושלחו בפקס: 02-9951300

לתרומות בפרטים אשראי: 054-8433385

ניתן לשלוח בפקס הנ"ל, שמות לתפלה וישועה:

וכן אפשר להתפלל וללמוד זוהר הקדוש לעלוי נשמת

תזכו למצוות ולהיים טובים!